

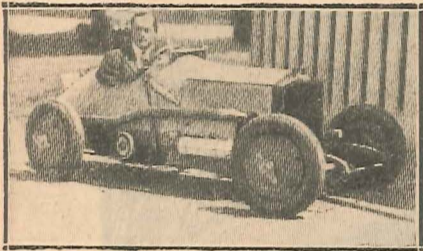
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

En havnescene i Suez.

Fem minutter efterat en passagerdamper har lagt til i en sydlig eller tropisk havn oversvømmes dækket av en skrikende, hujende, gestikulerende menneskebob, gule, brune eller sorte indfødte, kræmmerer som paa babelske tungemaal tilbyr de reisende sine vidunderlige varer: ildrøde silketøier, skrikende papegøier, kniplinger og iskaker, sjaler og mangoer, sølvsmykker og apekatter; som med et slag av en tryllestok er promenadedækket forvandlet til østerlandske basarer hvis innehavere med ubeskrivelig tungfærdighet og forretningstalent prakker saamange som mulig av sine varer paa de overrumpede, troskyldige passagerer. Men likesaa regelmæssig hender det at de samme sorte og brune kropper i løpet av ti minutter blir saa nærgaaende i sin salgsiver og saa ublu til at snyte, at skibets officerer blir nødt til at sætte hele basarkompaniet paa porten eller retttere sagt nedover faldrepstrappen. Og kommer de slukørede handelsfolk ikke fort nok avsted, hjælpes de temmelig gemytlig paa glid med en kold dusj fra skibssprøiten, som for alle tilfælders skyld holdes i beredskap ved slike anledninger.

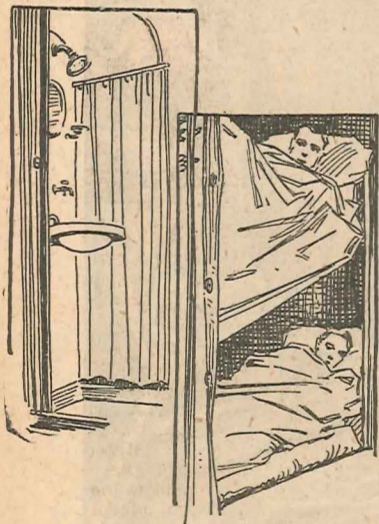
KURIOSITETER

En pluksammen-automobil. Det kuriøse ved denne automobil er at en finger-nem mand i Amerika har bygget den sammen stykke for stykke av mer eller mindre utrangerte deler av flyvemaskiner, motorcykler og automobiler. Saaledes har motoren som driver den for sittet paa en motorcykel, størsteparten av karosseriet og de fire hjul med luft-ringene har tidligere hat plads paa en flyvemaskin og saaledes med alt det andre hvorav denne besynderlige auto-mobil bestaar. Den har derfor ogsaa vakt opmerksomhet hvor den har vist sig. At den trods sin sammenplukkede, brogede beskaffenhet virkelig kan brukes, fremgaar derav at der er opnaad en kjorehastighet av 80 kilometer i timen med den.

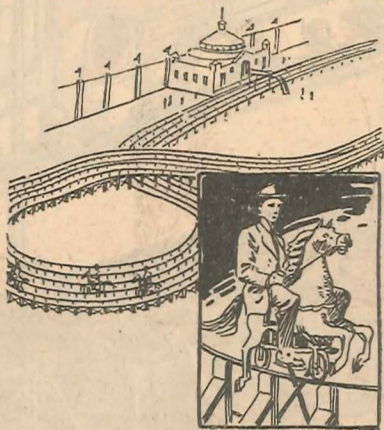

Denne præmiekat bærer utgiftene ved en ung pikes studier. Den horer hjemme i Arlington i staten Ny Jersey og heter Cranreuch, et keltisk navn som betyr Rinfrost og som hentyder til dens sølvhvite, ualmindelig haar-rike pels. Den er 5 aar gammel og veier 5½ kilogram, og har overalt hvor den har været utstillet, tat præmie. Den har sit eget lille hus at bo i, og her hanger der paa væggen 22 prismedaljer som denne kattens konge har vundet. Desuten har den faat en masse penge-præmier, — saa mange og store at eier-mandens datter for disse penger kan studere ved et college.

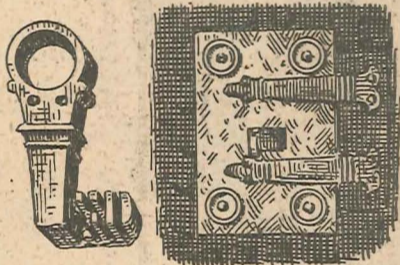

Sovepladser i en moderne passager-flyvemaskin. I Milwaukee i Amerika er der nylig bygget en flyvemaskin som skal gaa i natfart mellem New York og Chicago, en strækning paa 1600 kilo-meter, som tilbakelægges paa vel 8 timer. Disse 8 timer kan passagerene, hvis de ønsker det, tilbringe makelig i sin seng og sove — hvis de kan! — mens de flyver avsted gjennom natten, høit oppe over hodene paa sine jord-bundne medborgere. I flyvemaskinen er

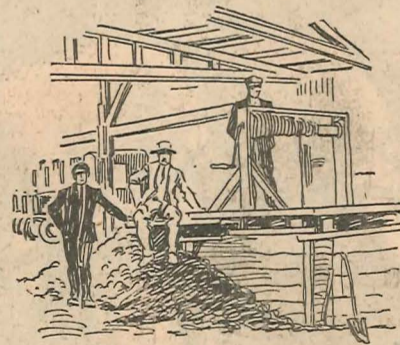
der nemlig indrettet køiepladser som paa et skib. Ja, de kan hvis de vil naar de staar op om morgenen faa sig en forfriskende styrt, idet der umiddelbart op til kahyttene findes badeindretninger med baade varmt og koldt vand.

En merkelig væddeløpsbane er nylig blit anlagt i et stort forlystelsesetablisement i Amerika. Ideen er den samme som er anvendt i et kjendt spil, hvor en mængde diminutive, mekaniske hester har kapløp. Her er alt utført i saa stor maalestok at publikum kan sætte sig op paa hestene som løper paa skinner, og som ved hjælp av et haandsving drives frem langs skinnene med en fart, som staar i forhold til den anvendte kraft. Banen er bakket og slynger sig paa en slik maate at enhver av de seks ryttere faar noiaagtig like langt at ride. Hestene er slik indrettet at de rokker frem og tilbake under farten, hvilket bidrar til at forøke illusionen baade hos ryttere og tilskuere.

Nøgler med komplicerte kammer er ikke nogen nyere opfindelse. Allerede i old-tidens Rom hadde man slike nøgler og svære laaser av omtrent den slags, som nu mest finder anvendelse ved de store, ildfaste og dirkefri pengeskap. Paa billedet er vist en slik laas og nøkkel, fundet i ruinene av et romersk patricierhjem fra keiserliden.

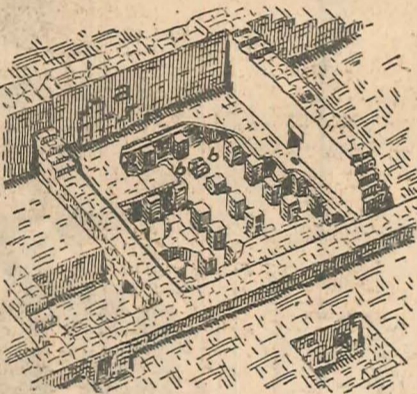

En veritabel guldmine i en automobilgarage. Nylig blev der i Nevada County i Kalifornien fundet guld. En mand som eiet en stor automobilgarage i nærheten av guldminen prøvde at grave i jorden indunder garagen for at se om der ikke ogsaa skulde være guld paa hans grund, og et par meter nede støtde han paa et guldførende lag. Han lot derefter indrette en fuldstændig guldmine indenfor garagens omraade med en 25 meter dyp skakt og hentet adskillige ton gulderts op. Denne blev knust og behandlet i en nærliggende stampe-

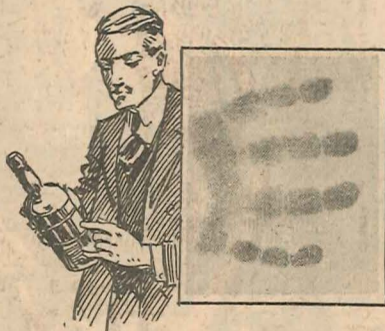
mølle og gav for 137½ dollars guld pr. ton. Minen drives nu av et lokalt guldmneselskap, til hvem eieren har solgt den.

Pauker som kan stemmes under spillet ved hjælp av pedaller fabrikeres nu i Amerika. Derved blir det mulig at undgaa den tidsspildende omstemning med haandskruer. Har man tre pauker, kan man frembringe halvanden oktav av den kromatiske skala, bare man med føttene trykker paa de paa paukene anbragte pedaler paa den rette maate. Pedalene er nemlig forbundet med de skruer hvormed paukene stemmes, paa en slik maate at de ved at hæves og sænkes influerer paa tonehoiden.

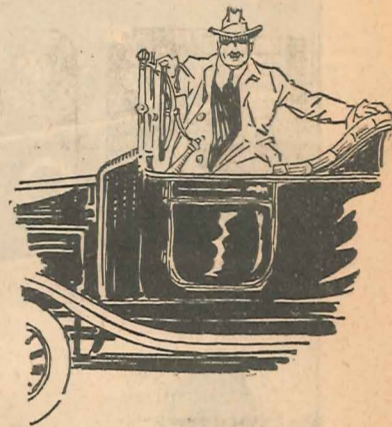

Centralvarmeanlæg fra Krsti tid. Allerede paa Kristi tid, altsaa for over 1900 aar siden, kjendte romerne til centralvarmeanlæg. Et slikt er vist paa billedet. Det er fundet i en av romerne bygget borg, som laa i det vældige verdensrikets nordlige del, hvor klimaet krævet en grundig opvarmning om vinteren. Varmeanlægget var indbygget i borgens kjelder og bestod av et ildsted som var omgitt av en kanal av lerrør. Fra denne kanal førte rør (a paa billedet) op til beboelsesrummet, hvor de mundet ut saa den varme luft kunde strømme ut i værelset. Til enkelte av de piller, som har gulvet, førte der ogsaa varmerør, saa at gulvet blev opvarmet, hvilket nok kunde være paakrævet i en tid, da man brugte stengulv i beboelsesrummene og gik med sandaler paa føt- tene. Slike varmførende piller er vist ved b-b paa billedet.

Fingeravtryk kan fotograferes direkte uten anvendelse av kamera ved hjælp av en metode som en amerikansk detektiv har opfundet. Betingelsen for at metoden kan anvendes er at fingeravtrykket findes paa en transparent gjenstand: en flaske, en vindusrute, et glas, en rute i en dør og lign. Fingermerket bestros med aluminiumspulver, en lysfølsom film lægges inde i et mørkekammer over stedet, hvorefter filmen belyses gjennom glasset f. eks. med en lyspære paa enden av en staa-

lraad. Man faar da et negativ som fremkaldes paa sedvanlig maate. Metodens fordel er bl. a., at man paa en film kan faa samtlige fingeravtryk paa en rund gjenstand (en flaske, et glas) fotografert ikke alene paa en gang, men paa samme plate, mens man, naar man bruker kamerametoden, maa dreie flasken og ta flere plater. Endvidere gir den direkte metode fingeravtryksbilleder i hel størrelse, likesom den er langt hurtigere at anvende, hvorfor man i amerikanske detektivkredser ogsaa venter sig gode resultater av den ved hurtig efter-sporing av forbrydelser.

Et automobilrat som særlig egner sig for tykke folk og som tillike har den fordel at man ved hjælp av det kan vanskeliggjøre det for en tyv at kjøre bort med en automobil som staar uten tilsyn, er vist her paa billedet. Amerikanerne kalder dette rat „den tykke mands ven“, fordi det kan slaas op og stilles lodret, saa chaufføren kan komme til, og naar han har sat sig tilrette, slaas det tilbake igjen, saa at utboringen i ratets center gaar ned over den mutter som er i fast forbindelse med vognens styreapparat. Og vil man hindre automobiltyver i at bortføre vognen, tar man ganske enkelt rattet med sig, naar man forlater den, det er nemlig meget let at løfte av og sætte paa igjen.

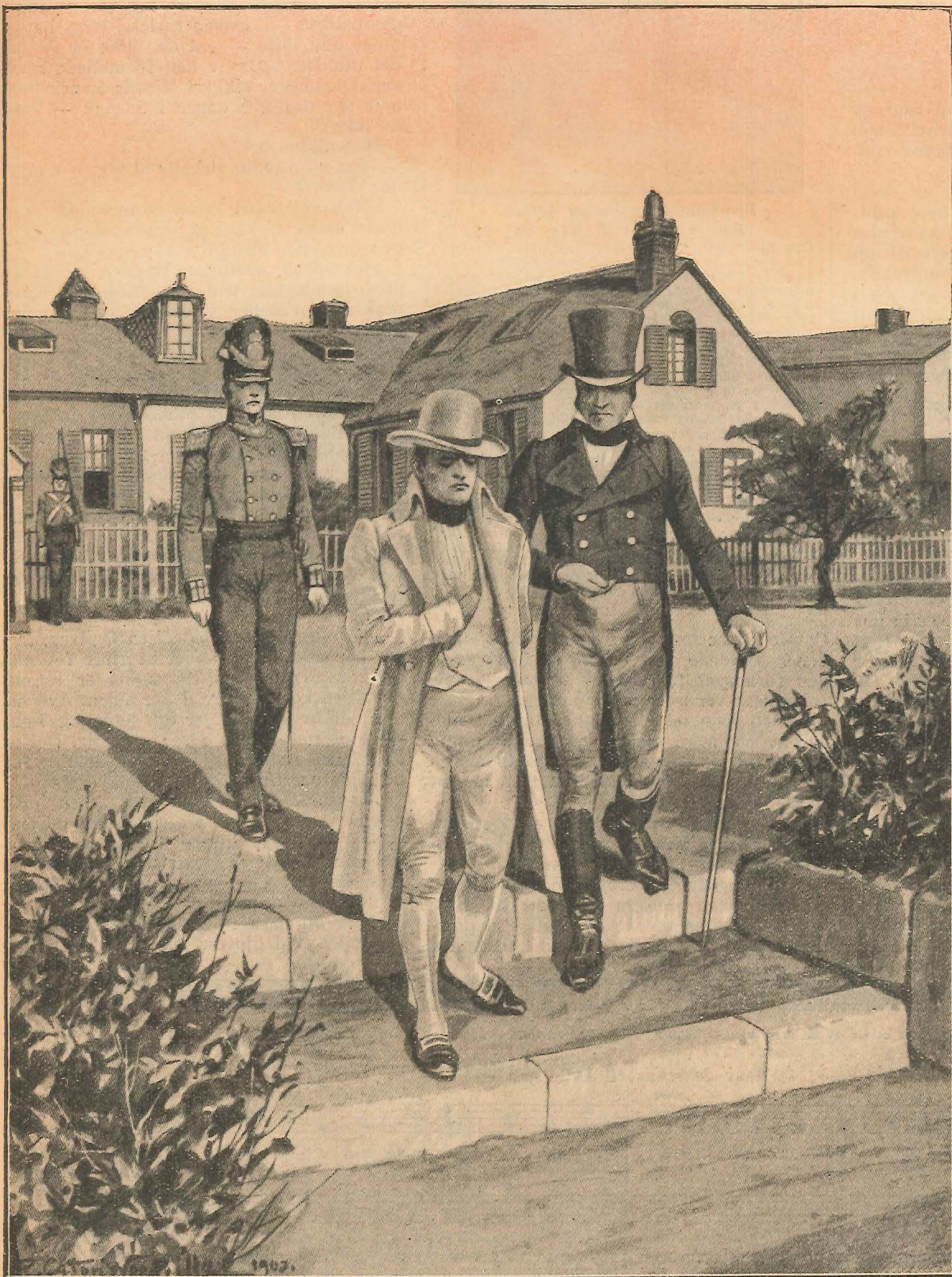
En æskulapslange som har skiftet ham. Som bekjendt skifter slangene ham, ofte flere ganger om aaret, idet dyret ganske enkelt kryper ut av sin overhud som av en pose. Overhuden som er ganske tynd og fin og klar, løsner først ved læbene, og naar slangen merker at huden begynder at gaa løs her, benytter den enhver ujevnhet i terrenet til at skyve hammen av sig, og er der trær i nærheten, benytter den med forkjærighet en gaffeldt gren. I fangenskap har slangene sjelden saa gunstige hamskiftningsforhold, og det er da ogsaa sjelden at en ham som er skiftet i fangenskap, er hel. Billedet viser netop en undtagelse fra reglen, idet det viser en æskulapslange, som i en zoologisk have har skiftet hammen i hel og ubrutt tilstand. Men denne slange har ganske vist ogsaa, som man ser, hat trær til sin raadighet og levet under forhold som kommer de naturlige meget nær.

ALLERS
FAMILIE-JOURNAL

Nr. 18.

Torsdag 5. mai 1921.

45 aarg.

Keiser Napoleon og Las Cases paa St. Helena.

Fulgt overalt hvor de gik hen av en engelsk soldat, spaserer keiseren og hans trofaste ven, Las Cases, i haven ved Longwood. Det var under disse vandringer at keiseren fortalte Las Cases alle de erindringer, som senere blev nedskrevet av denne under titlen: „Memorial de St. Helena“. — Originaltegning av Caton Woodwille,

Keiserens historieskriver.

Blandt de trofaste venner som fulgte Napoleon til hans ensomme fængsel paa St Helena var ogsaa grev Emmanuel de Las Cases, og saa kort end denne mands ophold paa øen skulde bli fik det dog sin store betydning, fordi det er Las Cases vi skylder at vi vet besked om fangenskapet og om mange av de tanker som bevæget den fangne keiser i hans sidste aar.

Las Cases var ikke officer som de andre der var fulgt med til St. Helena. Han hadde oprindelig været bokhandler i Paris, utga senere nogen fortreffelige landkart og bøker som henledet Napoleons opmerksomhet paa ham og blev for forskjellige fortjenester ophøiet i grevestanden og medlem av statsraadet. Han vilde ikke være med paa at underskrive keiserens avsættelse og fulgte med til St. Helena. Her utviklet der sig et varmt venskap mellem de to mænd, og paa lange spaserer fortalte keiseren ham hele sit liv og gjorde rede for alle sine planer. Hver aften nedskrev Las Cases samtalen indhold, og dels dette, dels hvad keiseren selv dikterte ham, samlet Las Cases senere til det store verk „Memorial de St. Helena“ som er paa 8 bind og er en av de viktigste kilder for den som vil studere keiserdømmets historie. Las Cases fik ikke lov til at være længe paa øen. Han hadde været uforstigt nok til at skrive et brev til Napoleons bror Lucien, i hvilket han beklaget sig over den behandling keiseren fik av engelskmændene, og dette brev var faldt i englændernes hender. Han blev arrestert og sendt til Kapstaden som fange. Her maatte han bli fra november 1816 til juli 1817, hvorpaa han blev sendt til Tyskland. Til Frankrike fik han ikke lov til at komme før Napoleon var død. Adskillelsen fra Las Cases smertet Napoleon meget. Las Cases' søn, Dieudonné de Las Cases, som ogsaa hadde været med paa St. Helena og som blev forvist derfra sammen med faren, hadde fattet et glødende had til guvernøren Sir Hudson Lowe, og i 1822, efter keiserens død, da Sir Hudson var vendt tilbake til England, opsøkte han ham og utfordret ham til tvekamp. Hudson Lowe avslog utfordringen,

fot paa kamingesimsen. „Det var anderledes i Sarnak. Der kunde hun leve som hun vilde — og hun indtok jo sammen med os en kongelig stilling paa slottet. Hun vet ingenting — kan ikke vite noget. Jeg syntes dengang at hendes hengivenhet for gamle Pertab var farlig. Men han vet ingenting, og derfor lot jeg det gaa. Men siden vi er kommet til England, og vi har maattet vogte paa hende og la hende gjøre det som vi vilde, har hun forandret sig meget. Der er noget av gamle Anstruthers kamplyst i hende, og undertiden er jeg rent ængstelig for de næste to maaneder. Jeg skal være glad naar vi er ombord paa baaten til Sarnak igjen. Jeg kan ikke indse, James,

hvorfor vi ikke kan vende tilbake tidligere end vi hadde bestemt. Alle vore planer gik jo ut paa at bli kvit Charles Ward. Men nu har jo en anden befrikket os for den bekymring. Efter at ha lett længe fandt vi jo ut hvor hans søn var —”

Ogilvey avbrøt pludselig sin kone.

„Apropos — hans søn — jeg har idag mottat en beretning fra mine spioner. Den unge mand ligger meget alvorlig syk i sin bolig i Bloomsbury. Opdagerne gik dit-bort og gav sig ut for at være venner av den unge mand og hans vertinde sa at det var meget tvilsomt om han vilde leve.”

„Naa ja,” sa Mrs. Ogilvey, „det var jo kjedelig at han ikke døde straks, men det har jo i realiteten ingen betydning. Kan du nu indse at han ikke kjender noget til sin skjæbne? Hans far har forskutt ham og han tjente sit brød som skuespiller. Sir Charles Ward kan ikke ha fortalt ham noget. Vi behøver ikke engang at regne med ham.”

„Kanske du har ret,” svarte Ogilvey, „men en ting skal og maa ske. Beatrice maa tvinges til at gifte sig med Herbert. Han er naturiigvis forelsket i hende til oppover ørene. Hun maa straks tvinges til at gjøre som vi vil. Vielsen maa finde sted her i al hemmelighet. Vi er allerede gode venner med sognepresten. Han er en elskværdig, gammel enfoldig mand og jeg har git ham ti tusen pund til at bygge om kirken for. Ham skal vi nok klare. Og saa kan vi gjøre som du sier og reise tilbake. Kathleen. Paa reisen sætter vi Herbert ind i saken og indøver ham i hans rolle. Inden det forseglede dokument blir aapnet maa alle mennesker vite at Beatrice har giftet sig med Wards søn over i England. Dokumentet vil bli læst sammen med et forfalsket brev fra Ward — et brev som jeg har forfattet og som man skal ha fundet blandt hans efterladenskaper. I dette brev bestemmer han at hans søn skal være rajah. Nu tror jeg nok, Kathleen, at vi endelig har lykken med os i vore planer.”

Og for første gang bredte der sig et ondt, triumferende smil over hans store ansigt. Han holdt op at snakke og der kom en uhyggelig, klukkende latter frem fra hans store, kraftige læber.

Mrs. Ogilvey reiste sig op. Med en gestus som gjorde et teatralisk indtrykk, men som ikke destomindre var et sandt og beleggende uttrykk for det hun følte, strakte hun ut armene:

„Endelig er Sarnak vort!” utbrøt hun. „Hele landet er i vor magt! Beatrice og

Gjennem Londons taake kl. 2 eftermiddag.

Der hviler altid en tung, graa luft over London, støvet fra gatene, dampen fra Themsens og røken fra tusener av piper blander sig til en tæt sky som for bestandig lukker solens guld og himlens blaa ute fra verdens hovedstad. Men paa enkelte dager, navnlig om høsten er det særlig ilde; da blir atmosfæren fuldstændig ugjennemsiktig, et graagult sør legger sig over alt og alle, storbyen nedsænkes i ægyptisk mørke. Det er den berygtede Londonertaake som melder sig. I løpet av noen minutter forvandles livet fuldstændig. Alle vinduer lukkes, alle lys tændes, færdselen indstilles eller sættes paa laveste tempo, politiet rykker ut i fuld styrke og tar plads paa de befærdede gater og pladser for at lede trafikken og hjelpe fotgjengere tilrette, sporvognene kjører med fullt blus. Taaken ligger saa tæt at man ikke kan se et skridt frem for sig; syv millioner mennesker er pludselig blitt berøvet synssansen, men isteden gjøres der dobbelt bruk av stemmen og hørselen. Alle roper. Gjennem taakens uhyggelige stilhet lyder ængstelige monolone rop fra forvildede spaserende, b'andet med politiets skingrende varselssignaler.

Herbert skal være som dukker i vore hender og gjøre alt hvad vi ønsker! Rigdom og magt vil være i vor besiddelse! Magt over og myndighet over millioner av mennesker!”

Pludselig bøiet hun sit vakre hode frem og begyndte at svaie frem og tilbake med en forunderlig krybdyragtig bevægelse — som en slange naar den skal til at angripe.

„Der skal bli fuldbyrdet mange dødsdommer,” hvisket hun. „Alle de som har staat imot os skal dø. Og Pertab Rao Buondha skal dø langsomt — aa — saa langsomt.”

Dr. Ogilvey nikket stadig smilende. Han tillot aldrig sin lidenskap at komme til uttrykk hverken i ansigt eller stemme, men han gned sine tykke hender mot hverandre og nikket samtykkende.

„Javist,” sa han med en kort latter, „han skal dø langsomt! — Men siden Beatrice og Herbert er ute og spaserer vil jeg passiare litt med vor gjest Harrison. Han morer mig.”

Damen trak paa skuldrene.

„Han er ikke uten vid,” sa hun, „og han kan være meget underholdende. Jeg skulde ønske at Herbert hadde hans forstand. Men jeg kan ikke føle interesse for nogetsomheist saa længe denne krisen staar paa. Hvem er forresten denne Walter Harrison, og hvorledes er Herbert blit kjendt med ham?”

Hendes stemme blev pludselig haard og mistænksom.

„Var det egentlig klokt under disse omstændigheter at tillate Herbert at ta en ven med sig hit?”

„Ja, det var netop klokt,” svarte Ogilvey. „Indser du ikke at hvis noget skulde gaa galt saa ser det ut som vi har handlet paa den ærligste og mest aabnlyse maate ved at ta en fremmed ind i vort hus. Og jeg vet alt om ham og hans forhold. Han har studert medicin og han har godt kjendskap til medicin og alle apotekerverer. Hans far var en velhavende læge i Lancashire og efterlot ham en formue som var tilstrækkelig til at leve av. Han har sagt mig at han har foretrukket et frit og ubundet liv og tilbringer sin tid i Londons klubber og lignende steder, og Herbert og han har møtt hverandre i en klub og sluttet venskap. Jeg liker ham godt. Det er en hvile for

mig at tale med ham, mens min hjerne arbeider med alle de forskjellige planer som optar mig for øieblikket. Han har fortalt mig saa meget om livet i London og om kjendte mennesker derinde. Hans minik er beundringsværdig. Jeg har sagt til ham at han burde ha gaat til scenen! — Nu vil jeg ta mig et parti billard med ham og la ham underholde mig litt.”

„Aa ja,” sukket hun, „han er vist en uskadelig fyr, og det er bra at han morer dig, James. Han gjør ingen uleilighet i huset. Han sykler alltid omkring i omegnen og jeg tror han har god indflydelse paa Herbert. Jeg vet han faar ham til at drikke mindre whisky om aftenen. — Men hvorledes har du det, forresten, James? Jeg synes ikke du ser saa frisk ut som du pleier.”

„Jeg har hat et av disse søvngjængeranfaldene igjen,” sa han. „Jeg var meget træt og anstrengt da jeg gik tilsengs igaar aften. Og idagmorges vaaknet jeg op i lænestolen som staar ved kaminen i mit værelse. Jeg maa ha gaat omkring i korridoren. Slike anfald hadde jeg aldrig i Sarnak. Det er en gammel lidelse som kommer over mig naar nervene er særlig spændt og anstrengt.”

Han forlot værelset med langsomme skridt, gik gjennom hallen og ind i det store billardværelse.

Her sat Walter Harrison og læste i „Times”.

Hans ansigt uttrykte en høi grad av spænding og ængstelse, men da han hørte nogen tok i døren holdt han et øieblik avisen op for ansigtet, og da Ogilvey kom ind sat han og lo ved sig selv med hele ansigtet straalende av fornøielse.

„Aa, doktor,” sa han stadig leende, „her er en historie, De maa læse. Det er en av de bedste jeg har læst paa længe.”

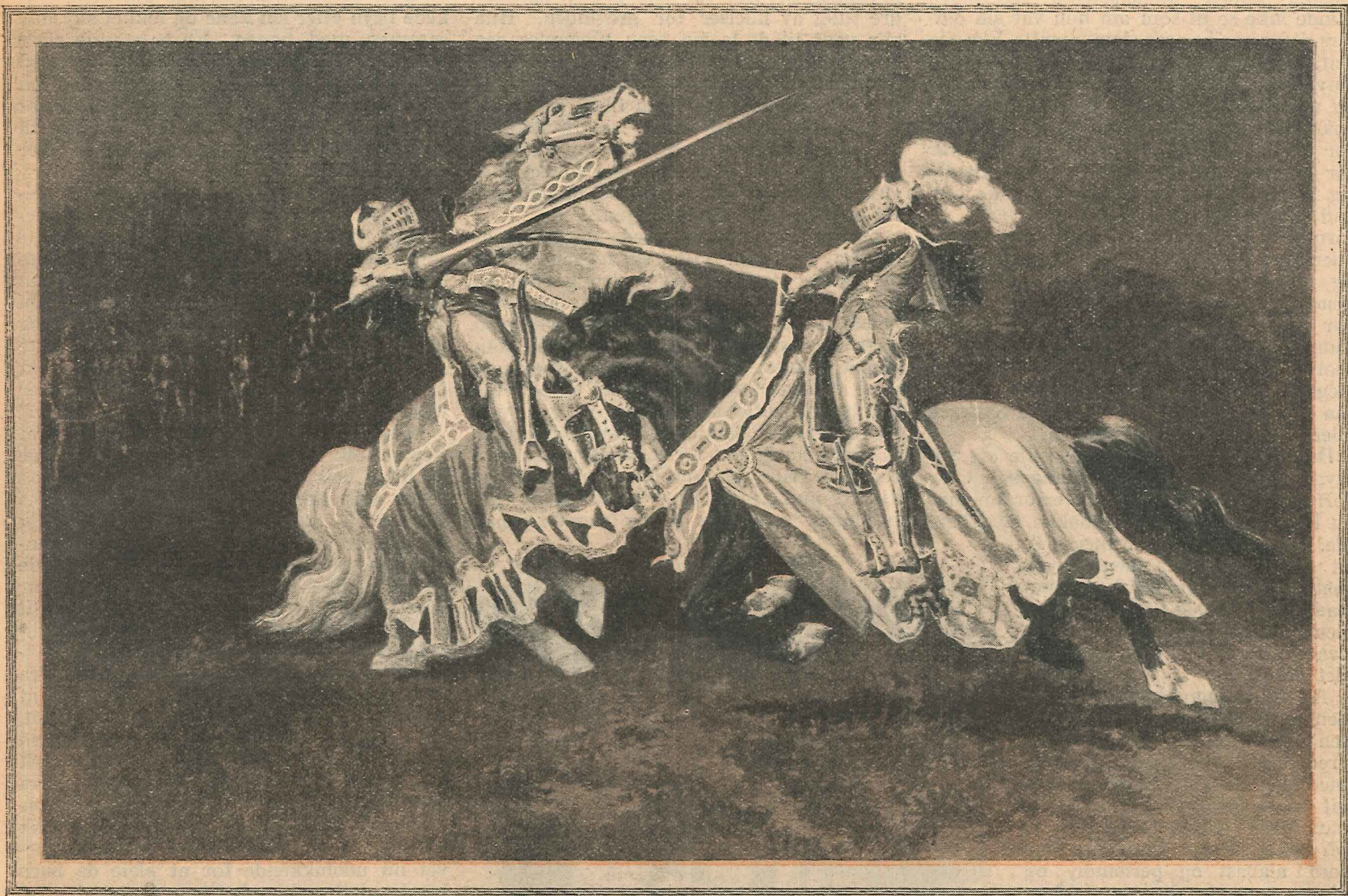
Ogilvey lo fornøiet med. Hans sind var meget mottagelig for forskjellige indtrykk; han var kommet hitind for at finde underholdning og han var glad over at finde hvad han søkte.

De to mænd sat og snakket sammen en halv times tid mens de røkte en cigar. Saa ringte Ogilvey og kjeldermesteren bragte et brett med drikkevarer. De brygget sig begge en whisky og soda, — noget doktoren — og Harrison likeledes — meget sjelden gjorde paa denne tid av døgnnet.

Saa spilte de et parti billard.

De to mænd var omtrent like flinke, men dennegang hadde Harrison overtaket i begyndelsen.

Grevinde de Serena giftet sig i en meget ung alder, og da hun var en og tyve aar blev hun enke med den datter hun elsket som en avgud.

Barnet var av naturen likesaa svakelig som faren hadde været, og grevinden tilbragte hele aar i angst og spænding, opat av at pleie sin Irene, som man hegner om en skrøpelig plante i et drivhus. Og saa gik det som det maatte: hendes datter fik nykker og blev egenraadig, fordringsfuld og overbevist om at det eneste det kom an paa her i verden var at hun kunde faa sine luner tilfredsstillet og følge sine lyster.

Helt fra det første aar da grevinden blev enke omringet frierne hende; de strømmet til, lokket av hendes blændende skjønhed og hendes misundelsesværdige rigdommer. Vi fra min tid, vi kan fortælle om hvor nydelig hun har været, for vi har kjendt hende da hun stod i sin fulde glans, og — hvorfor skulde jeg negte det? — vi har allesammen sukket for hende.

Hvis man vil gjøre sig en forestilling om hvor vidunderlig deilig grevindens ansigt var maa man mindes de vidunderlige vakre hoder paa Guido Remis billeder av den hellige jomfru; hendes træk var yderst regelmæssige og samtidig umaadelig uttrykksfulde; hendes teint var hverken brun eller hvit, men det var som om den blev forgyldt av et gjenskin av solen, dertil maa De føie at hendes legeme var kraftig, formene var bløte, haaret var fyldig og tændene var hvite — og saa hadde hun de øinene man kan se endnu — saa De skjønner nok at mange velstillede mænd mistet besindelsen naar de søkte at trøste damen.

De spildte — jeg mener: vi spildte vor

Med fældede lanser møttes de harniskklædte riddere til en drabelig dyst.

Turneringer var riddernes bedste adspredelser i middelalderen. Naar tavlsplil og dans og sang ikke længer kunde fylde tiden og der ikke netop var nogen alvorligere krig i utsigt maatte ridder-spil og dystridt gi erstatning for virkelige kampe. Da møttes ridderne med sine væbnere til de voldsomme feider der var tænkt som lek, men som megel ofte blev til den blodigste virkelighet og kostet mange av tidens tapreste mænd livet. Vel den berømte franske turnering i 1559, som blev holdt til adspredelse for de kongelige bryllupsgjester, blev saaledes selve kongen, Henrik II, saa alvorlig saaret av greven av Montgomery, at han faa dager efter avgik ved døden. Men det var netop faren som ga ridderspillene spænding og høitidelighet, og de unge borgfruer og skjønne adelsfrøkener som overvar kampene, fulgte med glødende kinder sit hjertes utkaarne naar han red frem til tvekampens mandige prøve. Ridderne bar ved slike anledninger fuld rustning: hjelmen hvis kam eller fjærbusk under kampen lyste langt bort som riddernes synlige symbol, harnisket som helt omsluttet krop og lemmer, samt skjold, sverd og lanse. Hestene var likeledes tungt utrustet med kostbare skaberakker og pansere for hode og bringe. Saa betydelig var vegten av rytter og rustning at hestene ofte hadde indpaa 200 kilo at bære i kampen. Middelalderens ryttere var mer muskuløse, men gjennomsnittlig mindre av vekst end vore dages soldater. Som et kuriosum kan nævnes at særlig deres ben var merkvaerdig korte og uutviklet, hvilket man mener skulde skyldes at ridderne tilbragte det meste av sit liv i sadlen og ikke fikk anledning til at træne benene. Sikkert er det ihvertfald at de middelalderlige „brynjehoser“ som man endnu har eksemplarer av altid viser sig at være for smaa til nutidsmennesker.

tid paa det ynkeligste. Hun frigjorde sig for sine tilbedere ved at gjøre kort proces med de haardnakkede og forvandle de andre til sine uegennyttige venner og ved at overbevise os alle om at hun hverken vilde gifte sig igjen eller tænkte paa noget som helst andet end sin datter, paa at styrke hendes helbred og øke hendes formue. Vi indsaar at hendes forsæt var oprigtig, og at vi ikke kunde opnaa nogelsomhelst; vi la merke til at grevinden klædte

sig og satte sit haar som en kvinde gjør det naar hun er vaabenløs og vil iagta den mest absolute nøitralitet, og vi fandt os i at se paa den vakre som man ser paa et billede eller en statue.

Jeg sier uttrykkelig: se paa, for vi blev snart klar over at ikke engang smigrende ord og galante talemaater glædet grevinden, særlig ikke fra det øieblik da Irene begyndte at bli voksen og komme paa det rene med hvad hun var værd. En ond skjæbne vilde at skjønt moren var saa vakker, arvet datteren ikke alene sin fars karakter men ogsaa hans træk. Derfor var Irene i sin ungdoms vaar en mager og blek ung pike, uten anden ynde end den man pleier at kalde fandens skjønhed, og den synes jeg altid minder om smaken av en umoden druesaft. Og det var kanske fordi grevinden opsparte sin livskraft ved det regelmæssige og tilbaketrukne liv hun førte, men den samme lunefulde skjæbne vilde at da hun var mellem tredive og fem og tredive aar straalte hun i forbausende frisk skjønhed og besad alle sine ynder i den grad at man fikk medlidenhet med datteren naar man saa hende ved siden av moren.

Det nyttet ikke at grevinden pyntet sin datter og sely var yderst beskeden i klædedragt og pynt, folk fæstet blikket ved den straalende vakre høst og skjænket ikke den visne vaar nogen tanke. Og paa gaten, i kirken, paa landet og ved badesteden hvor mor og datter viste sig hørte man taktløse og skaanselløse utbrudd, som saaret Irene paa hendes kvindelige forføngelighets ømmeste punkt og krænket grevindens moderkjærlighet paa det dypeste.

Og det blev endda værre da tiden kom da Irene skulde indføres i hvad man nu

engang kalder selskapslivet. Grevinden kunde ikke se ut som om hun var sin datters tjenestepike, saa hun maatte klæ sig fint, gaa utringet og atter bære juveler og smykker. Hendes dragt var altid streng og alvorlig; hun brukte mørke farver og enkelt snit, og hun banlyste alt koketteri for derved tydelig at vise at det bare var for sømmelighetens skyld at hun klædte sig til fest. Men hvor megen umake hun end gjorde sig, fremhævet den rike og fornemme ramme som omgav hende, bare yderligere hendes guddommelige skjønhed, og mændene begyndte igjen at beleire hende; de lot sig henrive til vanvid. Irene var der bare en eller anden fløteskjeg som gjorde stas av, og det hændte endogsaa at moren med from kløkt fandt sig i en elegant tilboders paatrængenhet for at faa ret til at be ham danse med datteren eller føre hende til spisesalen.

Det sørgelige var at Irene følte sig ydmyget og krænket i sin forfængelighet, og derfor viste hun sig barsk overfor sin mor og lot uker gaa uten at snakke med hende. Grevinden la ogsaa merke til at den unge pikes øienlok var røde, og flere ganger naar hun bad Irene klæ sig til en eller anden fest gav datteren hende det svar: „Gaa du alene; m i g morer det ikke.“

Av disse tegn sluttet grevinden at misundelsen og skuffelsen naget Irene, men istedetfor vrede følte grevinden uendelig medlidenhet. Hun hadde gjerne git baade liv og sjæl, hvis det bare hadde været mulig, for at bli av med den hud som var som alabast og perlemor, og øinene som straalte som solen; hun hadde gjerne som den hellige Lucia, baaret dem frem paa et bret som offer til sit barn. Det var nemlig den avgud hun ofret hele sin rene og ædle tilværelse.

Da hun ikke kunde skjænke datteren sin egen skjønhed, tænkte hun paa at løse knuten ved at søke en frier til hende. Naar Irene var tilfreds med sin egtefælles kjærlighet og kunde færdes med ham overalt, mens grevinden blev hjemme i sit eget hus, vilde det spændte forhold mellem mor og datter ophøre.

At finde en mand til en ung pike som var saa rik som Irene var jo en let sak; men grevinden vilde ha en mand som der var noget ved, og hendes moderfølelse ledet hende til at opdage ham og føre ham sammen med datteren som forberedelse til hvad der videre skulde ske. Den utvalgte het Enrique de Acuna; han var en av alle dem som beundret og æret grevinden, og De kan være sikker paa at det som indvirket paa ham, var den følelse som gjør at vi som hustruer foretrækker døtrene av de kvinder vi har den dypeste agtelse for og bare har latt være at forelske os i av den enkle grund at de ikke vilde ha fundet sig i at bli elsket. Grevinden var overbevist om at Enrique hadde ualmindelige aandsevner og et godt hjerte; hun saa at han var baade vakker og værdig til datterens kjærlighet, og han var en mand og en kavalier i enhver henseende; kort sagt: hun brukte sine uskyldige diplomatiske kunster saa behændig at hun naadde sit maal: inden ikke lang tid var Irene og Enrique forlovet og vildt forelsket i hverandre.

De giftet sig kort efter og drog ut paa

bryllupsreise. Det var som et helt aarhundre fuldt av lidelser for grevinden. Hun var vant til at la sin egen tilværelse gaa fullstændig op i datterens og at leve udelukkende for hende, saasom hun visste ikke hvad hun skulde faa tiden til at gaa med; hun kunde umulig vænne sig til ikke at se Irene saasom hun vaaknet og undvære at kysse hende naar hun var sovnet ind. Hun var aldeles syk av længsel da egteparet kom hjem til Madrid igjen.

Grevinden la med glæde merke til at hendes svigersøn viste sig meget kjærlig og yderst ærbødig og fortrolig som en bror imot hende; han raadførte sig med hende om alt mulig; de arbeidet sammen naar der var en eller anden viktig sak som skulde ordnes, og Enrique pleide spøkende at si at alene for svigermorens skyld vilde han gjerne gifte sig hundre ganger med Irene Serena. Men grevindens lykke blev av kort varighet, for efterhaanden som Enrique viste sig mer og mer venlig og kjærlig mot hende, blev Irene paany tør og barsk som hun hadde været i gamle

Mændene begyndte igjen at beleire hende. Irene var der bare en eller anden fløteskjeg som gjorde stas av.

dager. Hun begyndte at faa nykker igjen, og hun var stadig i daarlig humør. Naar hendes mand var tilstede forsøkte hun at lægge litt baand paa sig, men saasom han var borte gav hun sit daarlige humør og sin bitterhet luft.

En dag da grevinden gik ut for at se paa et stykke jord hun vilde kjøpe møtte hun Enrique i døren og han tilbød at følge hende. Ved aftensbordet talte han om deres utflugt, og han sa leende at han nær hadde faat en duel paa halsen fordi han hadde hat følge med sin svigermor. Alle mennesker smigret hende nemlig, og der var en laps som hadde git sig til at gaa efter dem og si hende behageligheter.

„Du kan tænke dig,” tilføiet Enrique henvendt til Irene, „jeg maatte vise fyren vinterveien. Og det morsomste er at han trodde jeg var gift med din mor, og jeg fik lyst til at gjøre ham riktig forstyrret, saa jeg lot som om det var sandt —“

Da Irene hørte det reiste hun sig fra bordet og kastet servietten i gulvet; hun løp ut av spisestuen og de hørte hende smelde igjen døren til sit værelse. Moren og manden saa paa hverandre, og det blik de vekslet røbet det hele; de behøvde ikke

at si et eneste ord. Enrique gik med rynkede bryn efter sin kone og lukket sig inde sammen med hende. En halv time efter kom han tilbake, sterkt ophidset, og sa til grevinden at Irene ikke længere vilde bli i sin mors hus; hun var saa ivrig efter at komme bort at hvis hun ikke fik lov til at flytte, truet hun med at gjøre en eller anden dumhet.

„Men De kan være ganske rolig,” tilføiet han i en tone som vidnet om tilbake-trængt vrede. „Jeg har forstaat at sætte mig i respekt; jeg har talt strengt til hende, og det har hun ærlig fortjent, naar hun opfører sig saa dumt.“ Og da Enrique saa at grevinden blev saa blek som et lik og maatte støtte sig til et av møblene for ikke at falde, utbrøt han: „Ja, jeg indser nok, frue, at Deres datters karakter kommer til at volde os alle sammen bekymringer.“

Disse huslige scener kom ut gjennom tjenestefolkene — slik gaar det jo ofte, for de lurar bak gardinene og ved dørene og er da som fiender man har hjemme hos sig selv — og det var dem som fortalte det utover at den dag striden hadde fundet sted var grevinden gaat tilro lidende og med tankene henvendt paa det som var skedd, saa hun hadde ikke lagt merke til at lyset stod og brændte like ved gardinene. Ved midnatstid vaaknet hun, indhyllet i flammer, og hun slap ganske vist fra det med livet, men hun undgik ikke at faa nogen frygtelige brandsaar i ansigtet. Den skræk Irene følte da hun saa hvad der var hændt, gjorde et saa sterkt indtrykk paa hende at hun glemte sin vrede, og fra den dag levede de i fred; men Enrique blev meget indesluttet, og grevinden trak sig mer og mer tilbake fra verden og levde nu udelukkende for at pleie de barn hendes datter skjænket hendes mand.

„Hvad mener De nu om grevindens brandsaar?” spurte fortælleren, da han var kommet saa vidt.

„Jeg mener at hun er en sand heigen,” svarte jeg og bøiet mig likeledes for Irenes mor som fik en anelse om at vi talte om hnde og gik bort fra boulevarden med sine barnebarn ved haanden.

Hvordan fastlandet og oceanene blev til.

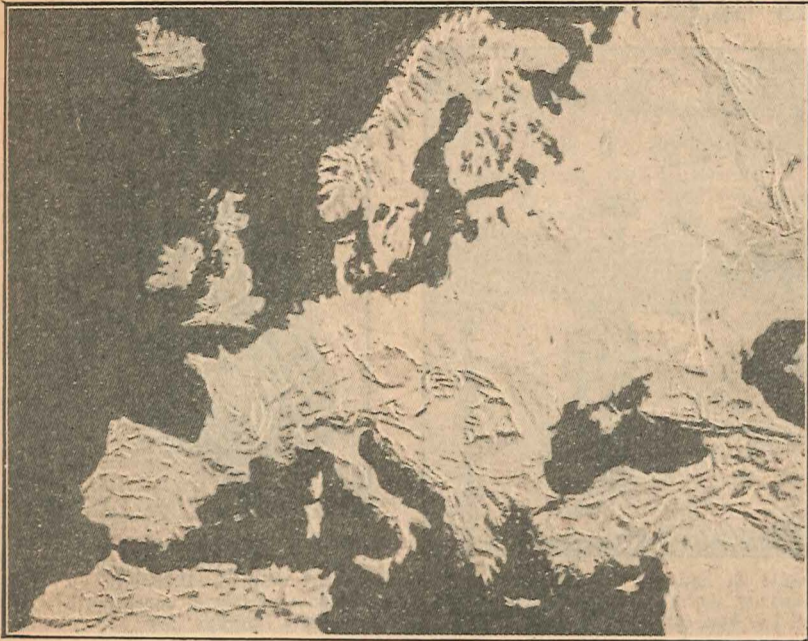
En av de nye hypoteser gaar ut paa at de store fastland tidligere har dannet en sammenhengende landmasse, der ved spaltninger har delt sig i stykker som er glidd bort fra hverandre og stadig fjerner sig fra hverandre.

—o—

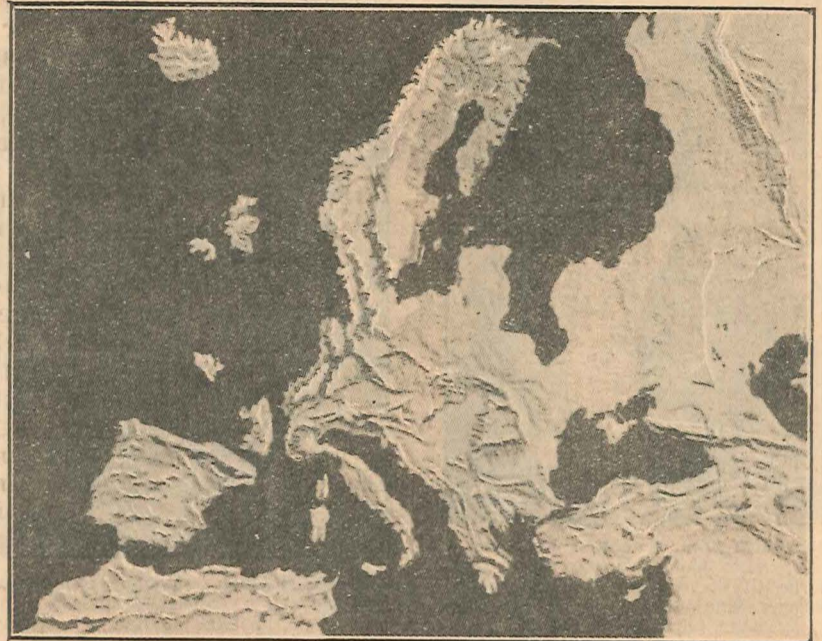
Land og hav paa jordens overflate har ikke altid været fordelt som det nu er. Derom er alle sakkynndige enige. Store omdannelser for ikke at si omveltninger har i den henseende fundet sted. Fastlandet og oceanene har sin utviklingshistorie likesom saamange andre ting.

Hvorledes denne utvikling har gaar for sig i enkelthetene er der ikke fuld enighet om blandt de lærde. Flere hypoteser staar her overfor hverandre. En av de nyeste og interessanteste av disse er fremsat og begrundet av den tyske geograf Wegener. Den gaar i korthet ut paa at alle de store fastland, de fem verdensdeler, som de kalles, tidligere har dannet en sammenhengende landmasse, der ved spaltninger etterhaanden er delt i stykker som derpaa er glidd bort fra hverandre. Andre videnskapsmænd har ogsaa tænkt sig at der tidligere har været landfast forbindelse mellem land som nu er adskilt ved store, dype hav. Men denne forbindelse mener de har været etablert ved en slags forholdsvis smale landbroer, saaledes mellom Amerika og Europa til den ene siden og Amerika og Asien til den andre siden. En mængde eiendommeligheter og overensstemmende

Reliefkart over Europa som det er nu.

Reliefkart over et mulig kommende Europa.

Efter den i hosstaaende artikel omtalte hypotese, som er fremsat af dr. Wegener, vil Europa kanske engang komme til at se ut som vist paa kartskissen tilhøire, naar den begyndende spaltedannelse i Rhindalen og Vogeserne fortsættes. Der vil da ikke bli stort tilbage av England, Spanien vil bli en ø, Frankrike vil bli splittet langsefter saa Vestfrankrike danner en ø for sig selv Skandinavien vil løsriives fra sin forbindelse med fastlandet mot nordøst og istedenfor bli kjedet sammen med Europa mot syd med Danmark som mellemlid. Østersjøen vil vokse betydelig i utstrækning og faa utløp mot nord til Ishavet, mens den lukkes mot vest, og store deler av Finland og Rusland vil bli dækket av hav — for bare at nævne nogen av de mest iøinefaldende ændringer.

træk i fordelingen av planter og dyr kan ikke godt forklares uten at man antar en tidligere land-rast forbindelse.

Det som først har bragt Wegener paa den tanke at de nu adskilte fastland engang har været forenet, men derpaa er blitt fjernet fra hverandre, er den slaaende likhet der er mellem Amerikas østkyst og Europas og Afrikas vestkyst. Tat i store træk svarer der til enhver av den amerikanske østkysts fremspring en indbugtning paa Atlanterhavets østside og omvendt, hvilket let kan konstateres ved et blik paa kartet. Allerede dette gjør det nærliggende at opfatte kystene som kantene av en sterkt utvidet spalte. Men denne opfatning støttes yderligere derved at f. eks. slettelandene i Sydamerikas østlige del har sin parallel i Afrikas vestlige del. Til det sterkt splittede Mellemerika svarer Middelhavslanenes meget sammensatte utformning. Og længst mot nord gjenspeiler Nordskandiaviens grunn fjeldmasse sig i Grøndlands og Kanadas fjeld.

Lignende forhold træffes i Det indiske hav. Engang har øiensynlig Forindien og Australlandet været fast forbundet med Afrika og Sydamerika, hvortil sluttet sig hele det antarktiske fastland ved Sydpolen.

For at forklare det unegtelig høist besynderlige at de store fastland allikevel ikke er saa faste, men til en viss grad kan drive som et isflak, antar Wegener at fastlandene som store flak av lettere materiale, „sal“, svømmer omkring i en meget seigtflytende tungere masse, „sima“. Denne sima gjør motstand mot fastlandenes bevægelser, hvorved den landkant som vender frem trykkes saa den folder sig sammen og danner fjeld, saaledes som f. eks. Andesfjeldene er dannet langs hele Amerikas vestkyst under Amerikas drift i simaen vestover. Da Forinden blev presset op mot Asien blev Himalayakjeden dannet osv.

Den seilas som fastlandene saaledes har været og fremdeles er ute paa har ikke altid foregaaet efter en ret kurs. Der er skedd dreininger og kursændringer, og hastigheten har ikke alltid været like stor. Visse partier av et fastland er kommet i drift, mens andre dele ikke har kunnet følge med, men har sakkett agterut og tilsidst helt løsrevet sig. Saaledes er Sydamerikas sydspids under farten blitt bøiet mot høire,

og saaledes er de vestindiske øer opstaaet, først er de smaa antiller faldt fra og siden de store.

Hvis Wegeners hypotese er rigtig, forklarer den en mængde ting som hittil har været dunkle. Man faar saaledes knyttet enderne av de ensdannede og i geologisk henseende jevnaldrende fjeldkjeder i Lofoten, paa Hebriderne, i Labrador og paa Bafinsland sammen. Man faar forklaringen paa at den fjeldkjede som i bueform utgaar fra Centralfrankrike og fortsætter gjennom Bretagne og langs den sydlige del av England, skjæres brat over av

Atlanterhavet og danner en vildt sønderrevet kyst. Resten av denne fjeldkjede finder man nemlig over paa Nova Scotia og New Foundland med deres klipper som minder om Bretagne. Man aner hvorfor bedelyng utenfor Europa kun findes paa New Foundland og tilgrænsende egne.

Hvad der har git anledning til at de spalter som har dannet skjellene efterhaanden har utvidet sig, saa at hele verdensdele er kommet i drift, er ikke godt at vite. Wegener peker her paa at flod- og ebbebevægelser i jordskorpen, visse sterke og konstante havstrømninger samt polsvingninger kan ha spilt en rolle.

Ifølge Wegeners hypotese har Amerika og Europa altsaa engang været sammenhengende. Men saa spaltedes landmassen i retning fra pol til pol, og Amerika begyndte at gli bort fra Europa-Asien-Afrika-Australien. Derved opstod Atlanterhavet. Det interessante er nu, at visse iagttagelser som er gjort i den nyere tid, synes at tyde paa at Amerika stadig er i drift vestover saa at avstanden mellem Amerika og Europa stadig økes, og avstandsforøkelsen andrar i henhold til længdebestemmelser foretat i Nordamerika og paa Grønland gjennemsnitlig 6 meter om aaret. Antar man at farten hele tiden har foregaaet jevnt og i samme tempo finder man at Nordamerikas bortvandring fra Europa har staaet paa i ca. 1 million aar, det vil si at den maa antas at være begyndt midt i den store diluviale istid.

Av stor interesse er ogsaa Wegeners formening om at de store gravbrud i Østafrika og i Rhindalen mellem Schwarzwald og Vogeserne er en begyndende ny spaltning. Har han ret og fortsættes spaltningen, aapner der sig unegtelig høist eiendommelige fremtidsperspektiver for Europa. Disse er forsøkt anskueliggjort paa vedføjede kartskisse.

Dette er i korte træk Wegeners hypotese om fastlandenes og oceanenes tilblivelse. Den er ikke alene en av de dristigste hypoteser paa dette omraade, men ogsaa en av de interessanteste og — efter hvad adskillige fagmænd mener — ogsaa en av de sandsynligste og bedst begrundede. Om den kan staa for den kritik som den utvilsomt trods alt dette vil bli utsat for vil fremtiden vise.

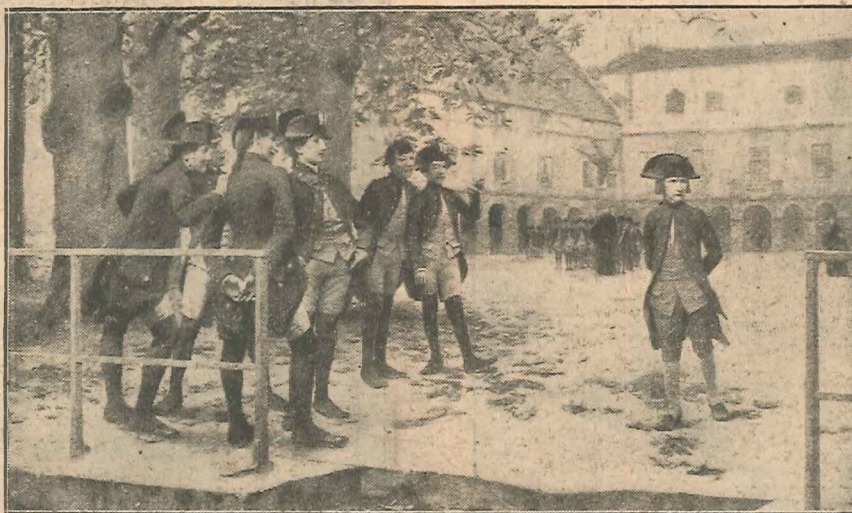

Nord- og Sydamerika har engang for over en million aar siden været landfast med Europa og Afrika, efter hvad dr. Wegener mener. Men den spalte som efterhaanden hadde dannet sig, først langt nede mot syd (A ovenfor), utvidet sig litt efter litt og strakte sig videre nordpaa, saa den verden vi nu kalder den „nye“ mer og mer gled bort fra os og stadig er i drift vestover. Før adskillelsen dannet fjeldene i Centralfrankrike, Bretagne, Hebriderne, Labrador og Bafinsland en sammenhengende bue (se B—B ovenfor).

Av keiserens saga.

Bonaparte som general i artilleriet i 1794. Han hadde da tvunget englænderne til at overgi Toulon, og regjeringens øine blev henledet paa den unge korsikanske officer.

I militærskolen i Brienne kom Napoleon allerede da han var 10 aar. Han var meget sky og tilbageholdende av væsen og paadrog sig ofte kammeratenes spot. I 1786, da han var 17 aar gammel, tok han officerseksamen.

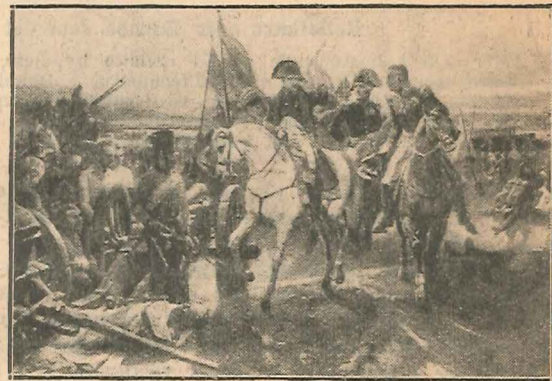
Til førstekonsul lot Bonaparte sig vælge i 1799, efter at han ved statskuppet den 18. Brumaire (9. novbr.) sammen med brødrene Lucien og Josef hadde splittet „De 500's raad“.

Slaget ved Rivoli 14. januar 1797 blev en av hans første store seiere. Mantua maatte overgi sig. Paven maatte bøie sig, og Østerrike blev av Napoleon tvunget til en ydmygende fred.

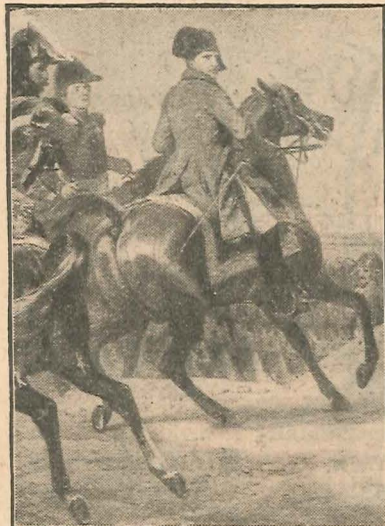
Napoleon gaar over Alperne i mai maaned 1800 og gjester munkene paa store St. Bernhard. Den 14. juni overvandt han østerrikerne i slaget ved Marengo og tvang dem til at rømme Norditalien.

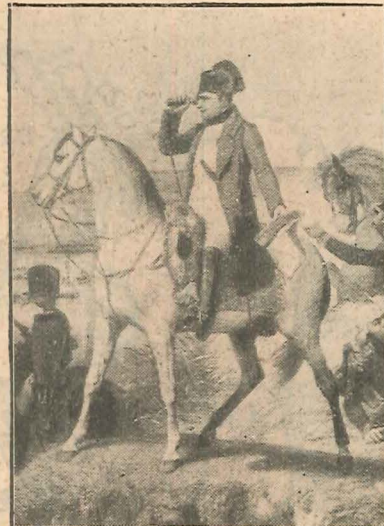
Det blodige slag ved Friedland 14. juni 1807 bragte Napoleon en stor seier over russerne. Ti dager efter hadde han et møte med zar Alexander I., og de to monarker „delte Europa“.

Napoleon kroner sig selv i „Notre Dame“ i Paris og i pavens nærvær som „De franskes keiser“. Det var den 2. december 1804.

I slaget ved Jena den 14. oktbr. 1806 slog han prusserne fuldstændig, og den 27. oktbr. holdt han sit indtog i Berlin og var hele Nordtysklands herre.

Slaget ved Wagram 5.—6. 1809 blev et frygtelig nederlag for østerrikerne. Ved den paafølgende fred i Wien 14. oktbr. naadte Frankrikes territorium ut til Adriaterhavet.

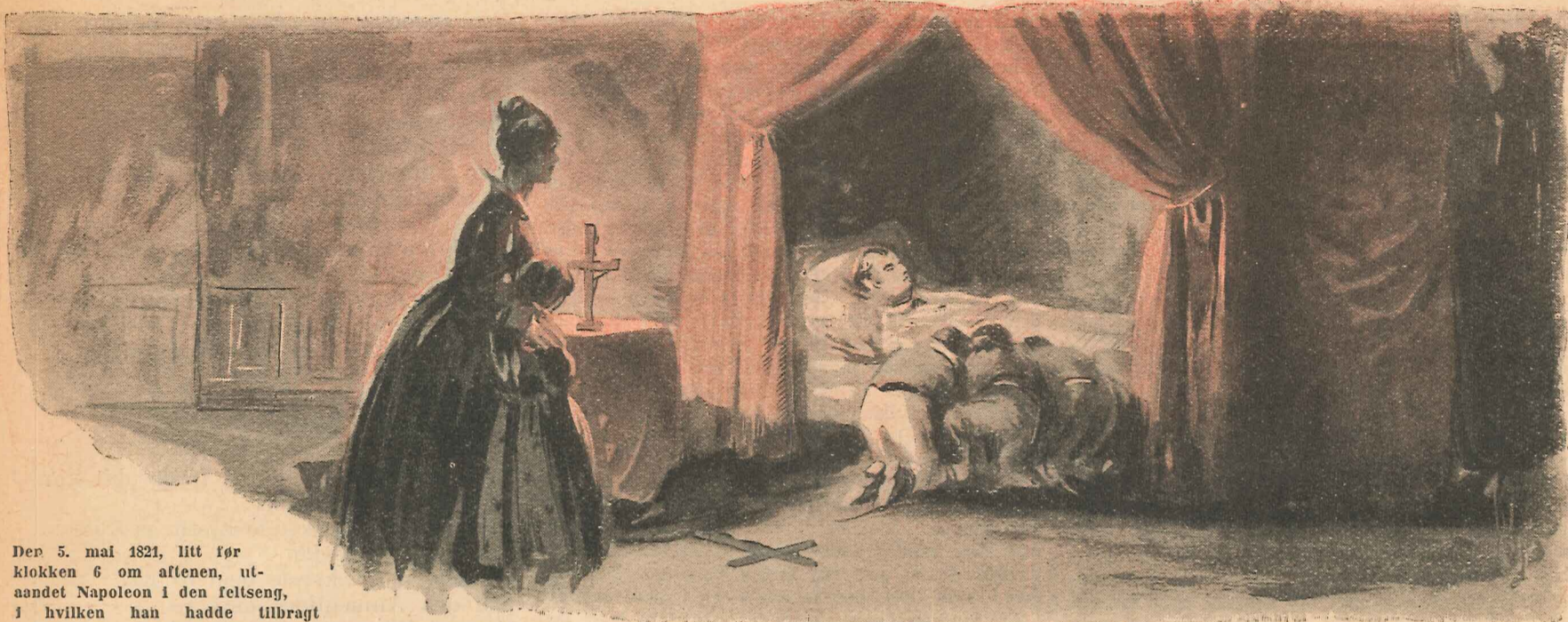
I septbr. 1812 var Napoleon naadd til Moskva, men paa en endnu uopklart maatte brændte den største del av byen, og keiseren maatte gaa tilbake.

Tilbaketoget gjennem Rusland i den haarde vinter var forfærdelig. Tusener av de franske soldater frøs ihjel eller blev skutt ned av russerne. Av den hær, „La grande Armée“, paa 500,000 mand, som keiseren hadde ført ind i Rusland, kom neppe 100,000 tilbake.

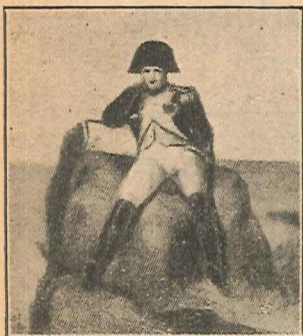
Napoleon forlater Rocheforts havn ombord paa det engelske krigsskib „Bellerophon“. Da han kom til England, fik han vite at magtene hadde besluttet at sende ham til St. Helena, og hit blev han saa sendt ombord paa skibet „Northumberland“.

Den 5. mai 1821, litt før klokken 6 om aftenen, utaaudet Napoleon i den feltseng, i hvilken han hadde tilbragt nettene før Austerlitz og Jena.

Marskalk Bertrands hustru og hendes fire barn hadde faa øieblik i forveien været inde i dødsværelset, og barna hadde kysset den døende keisers haand.

Den døende paa St. Helena.

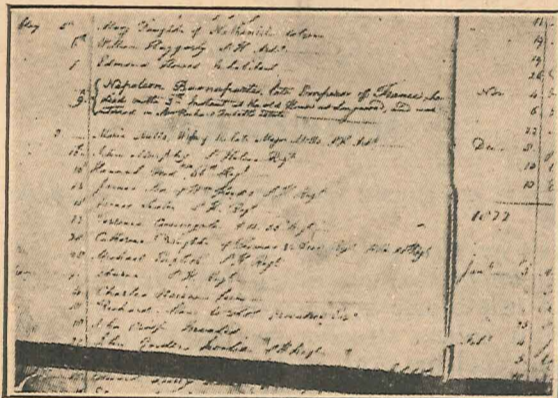

Napoleon paa St. Helena. Det var dette litografi som i sin tid i tusener av eksemplarer var spredt over verden. Her paa den ensomme ø, hvor kun havet var at se, skal Napoleon ha sagt de ord: „Hvilken roman blev ikke mit liv!”

St. Helena! Endnu hundre aar efter Napoleons død kalder dette navn en række pinlige billeder frem. Man ser en mand som engang var jordens mægtigste og som nu er blit en fattig fange, en mand som en verden tiljublet, og som nu langsomt pines ihjel ikke alene av fysiske men endnu mer av sjælelige smerter, en mand som sat inde med den høieste magt og som har faat al livets bitterhet at kjende. Den felther-

re som førte sine tropper gjennom hele Europa, faar nu nogen kvadratmeter plads anvist og der

staar fangevogtere ved hver dør og soldater paa hver vei. Den fyrste som hadde hundre paladser til sin raadighet, har faat en laave til bolig. Den mand som har hat en statskasse at øse av, maa sælge sit sølvtøi for at skaffe sig litt bedre kost.

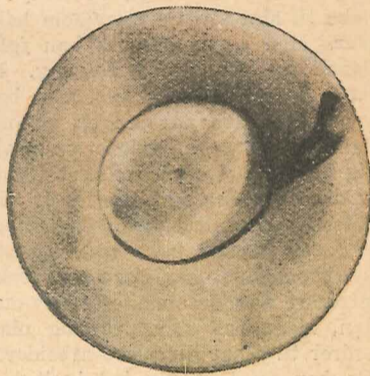
Den side av registeret over dødsfald paa St. Helena, paa hvilken Napoleons død er indført. Indførelsen er først skedd den 9. mai. Der staar ut for den 9.: „Napoleon Bonaparte, tidligere keiser av Frankrike. Han døde den 5. mai i den til gaarden Longwood hørende bygning og blev begravet ved Richard Corbetts eiendom”.

Til evige tider vil de to navn Napoleon og St. Helena staa som symbolet paa hvor høit et menneske kan svinge sig og hvor dypt han kan styrte.

Da Napoleon paa det engelske krigsskib „Northumberland” kom til St. Helena hadde han allerede faat en forsmak paa fangenskapets bitterhet. Den engelske admiral Cockburn hadde git ham en daarlig liten kahyt, sat en matros paa post ved hans dør og hadde paalagt ham at vise sig barhodet paa dækket hvor alle gik med hat paa. Ved St. Helena maatte han vente to maaneder ombord paa et engelsk skib „Briars” før man fik en tidligere laave ved gaarden Longwood sat istand til beboelse, og da man førte ham iland og viste ham hans fremtidige bolig, sa Cockburn: „Her er næsten likesaa vakkert som i St. Cloud.” I virkeligheten var huset faldefærdig, utæt, fuldt av sop og underminert av rotter. Her skulde ikke alene Napoleon bo, men ogsaa de venner som hadde fulgt ham i fangenskapet: General Bertrand, grev Las Cases, baron Gourgaud og grev Montholon med familier. For hver dag som gik fik Napoleon nye beviser paa at han var fange. Hver dag skjærpet man opsynet, hver dag beskar man hans frihet, bestandig fandt man paa nye bestemmelser som nu synes ganske uforstaaelige. Man kan naturligvis ikke ta alt det for sandhet som staar i Montholons, Gourgauds og Las Cases’ beretninger om de 6 aar paa St. Helena, for de kan være farvet av hengivenhet for ekskeiseren, men der foreligger fra den engelske statsmand Lord Rosebrys haand et verk som fuldstændig forkaster den

maate den engelske regjering og guvernøren paa St. Helena, Sir Hudson Lowe, behandlet den fangne keiser paa.

At Sir Hudson Lowe satte ut vaktposter overalt, at han fra England lot bestille et specielt jerngitter til at sætte rundt Longwood, at han forlangte at læse alle brever til og fra Napoleon og at han saa en spion i hvert menneske paa øen kan endda for-

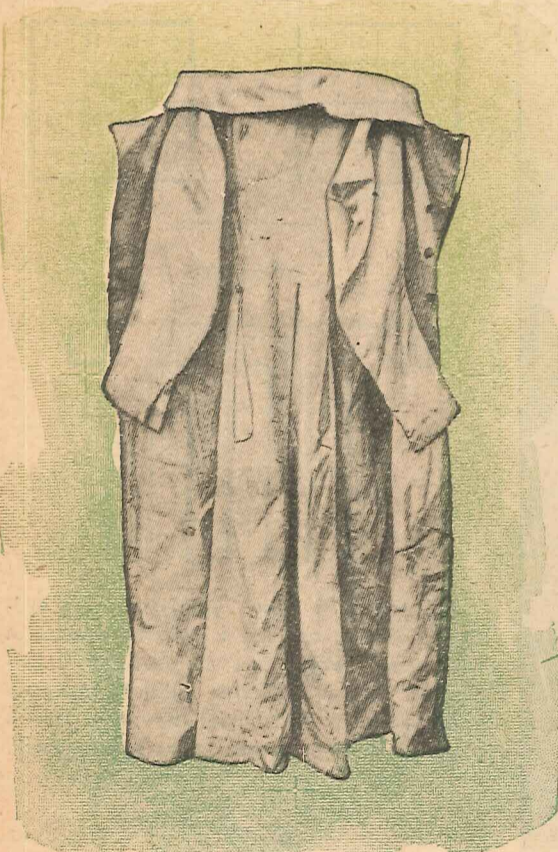

Napoleons straaht fra St. Helena.

staas, for han var en meget daarlig begavet mand, og han svævet i stadig rædsel for at Napoleon skulde flygte. Vor tid kan ikke forstaa hvorledes en saadan flugt skulde ha kunnet finde sted, fra den ensomme ø derute i Atlanterhavet, hvor hvert skib hadde ordre om at holde sig tyve sjømil borte, men Napoleons hele liv, og særlig hans flugt fra Elba, hadde fylt hele tiden med en næsten overtroisk frygt for ham, og Sir Hudson kan ha delt denne frygt og været angst for sit ansvar. Vanskeligere er det at forstaa hans ofte smaalige forfølgelser av Napoleon. Han sendte ham brever og befalinger i ofte saarende uttrykk, han førte besøkende som kom til øen til Longwood for at de kunde beskue fangen, han forbød ham at kalde sig keiser og vilde kun gi ham titelen general, og han kaldte ham bestandig Buonaparte og ikke Bonaparte. Brever som der stod

„De sidste dager”! Statue av den døende Napoleon, modellert av billedhuggeren Vela.

Den lange, hvite pique-frac som Napoleon bar de sidste dager av sit langenskap.

keiser paa blev returnert, og da der engang kom et schakspil i en æske, negtet han at gi fangen det fordi der stod en kronet N paa æskelokket. Saa vidt drev han sin forfølgelse at han engang lot nogen hvitte og grønne bønner som Napoleon hadde saadd rive op, fordi han i den hvite og grønne farve saa et symbol paa de napoleonske uniformer. Wellington, Napoleons gamle motstander og hans beseirer ved Waterloo, sa da han hørte om Lowes opførsel: „Det er en taktløs og irritabel „ignorant“ som bør avsættes,” men den engelske regjering holdt med Lowe.

Napoleon hadde altid bevæget sig meget, redet meget og levet meget i friluft. Han hadde nu kun lov til at bevæge sig paa øen under eskorte, og da dette irriter ham, foretrak han at holde sig i Longwoods umiddelbare nærhet, indenfor gratteret. En stund ga han sig av med gartneri, gravet og plantet for at ha legemlig arbeide, men holdt tilsidst ogsaa op med dette, da han saa sig utspionert bestandig. Lowe fortæller skulde at han var saa engstelig for at Napoleon skulde flygte, at han en nat la sig paa post og i ti timer uavbrutt holdt øie med Napoleons vindu. Han holdt tilsidst et helt regiment og et kompani soldater paa vakt omkring Longwood, da det var kommet ham for øre at der hadde dannet sig et komplot for at bortføre Napoleon. Det er riktig nok for at bringe i Europa og Amerika sat fantaster som drømte om at forsøke et slikt kup, men deres planer var saa taapelige at det var umulig nogen kunde ta dem for alvor. Ekskeiseren av efterhaanden saa irritert over dette opsyn at han helt trak sig tilbake til sine tre værelser som han saa ikke forlot mer. Men ogsaa her fik han føle Lowes strenge haand og smaalige tankegang. Man indskrænket hans ret til at faa bøker, man beskar hans i forveien beskedne aarspenger, og man ga ham saa daarlig vin at han solgte sit sølvtøi for at skaffe sig bedre. Dette blev tilsidst formeget for den engelske regjering og Lowe fik en tilrettevisning. Napoleon hadde altid været en arbeidskjæmpe, derfor var der kanske den tynget som medvirksomheten. Saalænge han beskæftiget sig med gartneri arbeidet han ofte syv-otte timer om dagen, mens han selv grov og plantet og ga sine ordre til etpar kinesiske arbeidere som hjalp ham. Da han nu trak sig ind i sit hus ga han til at diktere sine erindringer til Montholon, Bertrand eller Las Cases. Den sidste blev imidlertid forvist fra øen efter et aars forløp av Lowe. Napoleons haandskrift hadde altid været meget utydelig. Her paa St. Helena blev den fuldstændig ulæselig. Derfor dikterte han, ofte ti, tolv, fjorten timer i træk. Naar pennen faldt ut av Montholons døds-trætte haand maatte Bertrand til. Ofte dikterte han hele natten. For at skaffe sig litt bevægelse konstruerte han en vippebjelke med en sten som kontravegt, og som han vippet med, for at faa nogen timer til at gaa dresserte han undertiden lam til at gjøre kunster. Verdensherskeren' hvint hingst brækkende lam! Austerlitz' blandt nogenst erstattet med en barnevippe! Historien kan ofte by paa slik blodig ironi.

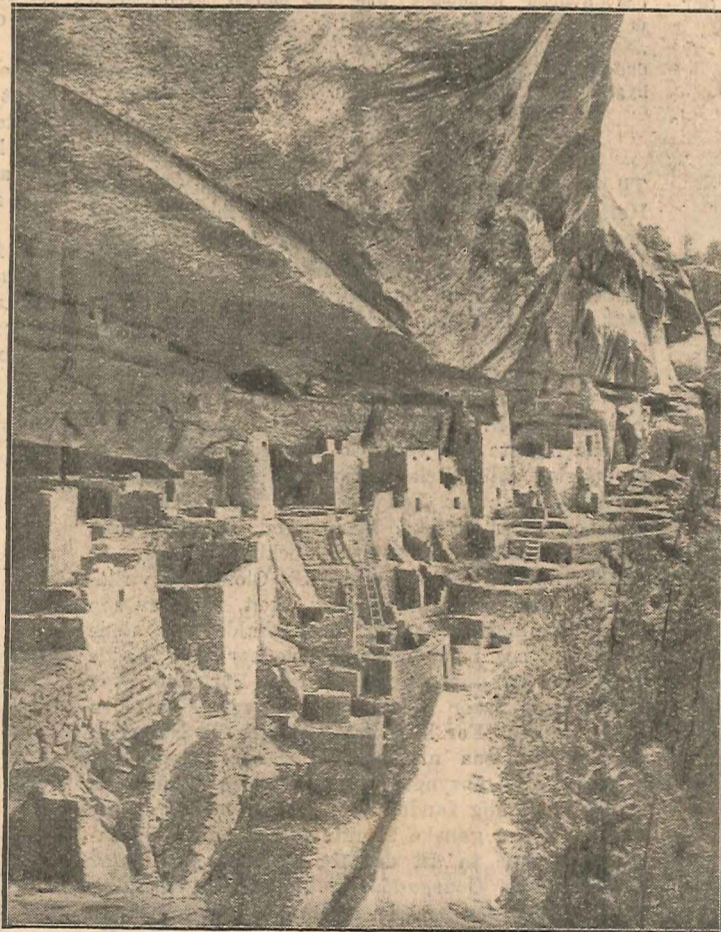
Allerede efter etpar aars ophold paa øen blev Napoleon sykkelig. Han fik anfald av skjærbuk, hans ben svulmet op, og han led ofte av svimmelhet. Selv tilskrev han det mange paa bevægelse, og han søkte at gymnastisere litt. Samtidig viste der sig de første symptomer paa den sygdom som hans far og flere av hans familie var død av og ogsaa skulde bli hans bane. Det var mavekræft. Der var kun en middelmaadig læge paa øen, han forstod ikke sygdommen, og han erklærte overfor Hudson Lowe at der ikke feilte fangen noget av betydning. Lowe fik den uheldige idé at Napoleon simulerte for at skaffe sig en utvei til flugt, og han befalte lægen at gi fangen nogen likegyldige draaper. Napoleon klaget over sterkere smerter, men der blev intet gjort. Heller ikke den senere tilkaldte læge, italieneren Francesco Antommarchi, formaade at konstatere Napoleons sygdom før ganske kort før døden indtraadte. Like til det sidste vilde Hudson Lowe ikke tro at det var alvor med sygdommen, og han var nærmest tvilende selv da den engelske læge Arnott meddelte ham at hans fange laa i døds-kamp. I de sidste dager av april maaned 1821

sat Napoleon næsten bestandig i en lænestol. Den 2. mai blev han lagt tilseng i den lille feltseng i hvilken han hadde sovet nættene før Wagram, Austerlitz og Jena, som hadde fulgt ham paa hans felttog og som han hadde tat med hit til sin ensomme ø. Nu og da hadde han øieblik da han var ved bevissthet og han skriftet da for den katolske abbed Vignali eller talte nogen ord med Bertrand og Montholon, men snart faldt han hen i en ny døs som blev avbrutt av feberfantasier. Den 3. mai ropte han: „Desaix — Marengo — en avant! Fremad marsj!“ Den 4. mai hørte man de ord fra hans læber: „Jeg kvæles — hjælp — fienden avancerer!“ Et frygtelig uveir med storm og lyn drog da over St. Helena og rystet den skrøpelige bygning saa man frygtet for at den skulde styrte sammen. Napoleon lyttet efter brakene og skraldene, og hans næsten brustne øine lyste op et sekund. Den 5. mai om morgenen var det klart for alle at døden var nær. Montholon holdt en svamp fyldt med citronsaff som hans mund, og general Bertrands fire barn knælte ned ved sengen. Klokken 6 om eftermiddagen døde han, som hadde været Europas hersker, omgitt av de faa venner som var forblit ham tro. Det var den 5. mai 1821, hundre aar siden i disse dager.

Sir Hudson Lowe sendte den engelske læge dr. Arnott for at konstatere at Napoleon virkelige var død. Han vilde næsten ikke tro det. Da keiseren blev lagt i kisten forbød Lowe at man skrev navnet Napoleone paa kisten medmindre man tilføiet: Boulonapetes. Napoleon hadde selv utvalgt sig den lille Stanes-dal til at bli begravet i og det ønske fik han opfyldt. Han laa her i 19 aar. Saa blev hans rester ført hjem til Frankrike paa fregatten „La belle poule“ og bisat i Invalidedomen — mellem de hundre erobrede faner fra felttogene og seirene i tre verdensdeler.

Vaarglæde.

Paa en eneste nat sprang min livsglæde ud, den er kommet med vaaren! Gjennem den en hilsen fra himlens Gud til mit hjerte er baaren. Som solens stråler paa golde jord paa sjælens akker de falder, og livets vakreste blomsterflor av dypet den kalder.

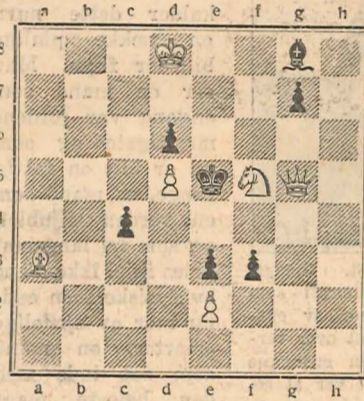
Amerikas store turistattraktion: Grottebygningene i Colorado, som de ser ut nu, tusener og atter tusener av aar efter at deres ukjendte byggemestre er død.

Den sprudler og risler som muntre bæk i skogdypet inde. Al mismod og tungsind blir feiet væk, hvor den monne rinde. Derute grønnes nu lundens trær blandt blomstrende anemoner; men i mit bryst, der jubler en hær av vaarlige toner. —

Saa kom da min kjærlighet, haab og tro som trækfugl tilbage og byg eders rede i hjertets bo som i gamle dage! Jeg aapner favnen og slipper ei de største magter i livet, som blev til hjælp paa den dunkle vei os mennesker givet.

Forjættende vaar! — Et frydefuldt kor velkommen dig byder. Fra hvert et bankende hjerte paa jord imot dig det lyder. — Du selv det vakreste tegn os gav paa den Almægtiges tanker. For se! Hver gren nu som Arons slav skyter friske ranker. I. Th.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1835.
7 Av J. Scheel Slemdal.
6 (Eskiltuna Kuriren 1921.)
5 Sort: K, L.
4 5 B = 7 br.
3 Hvit: K, D, S, L, 2 B = 6 br.
2
1 Hvit gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1832.

1. D h 8 — a 1.

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

L	E	D	A
E	R	I	N
D	I	N	A
A	N	A	M

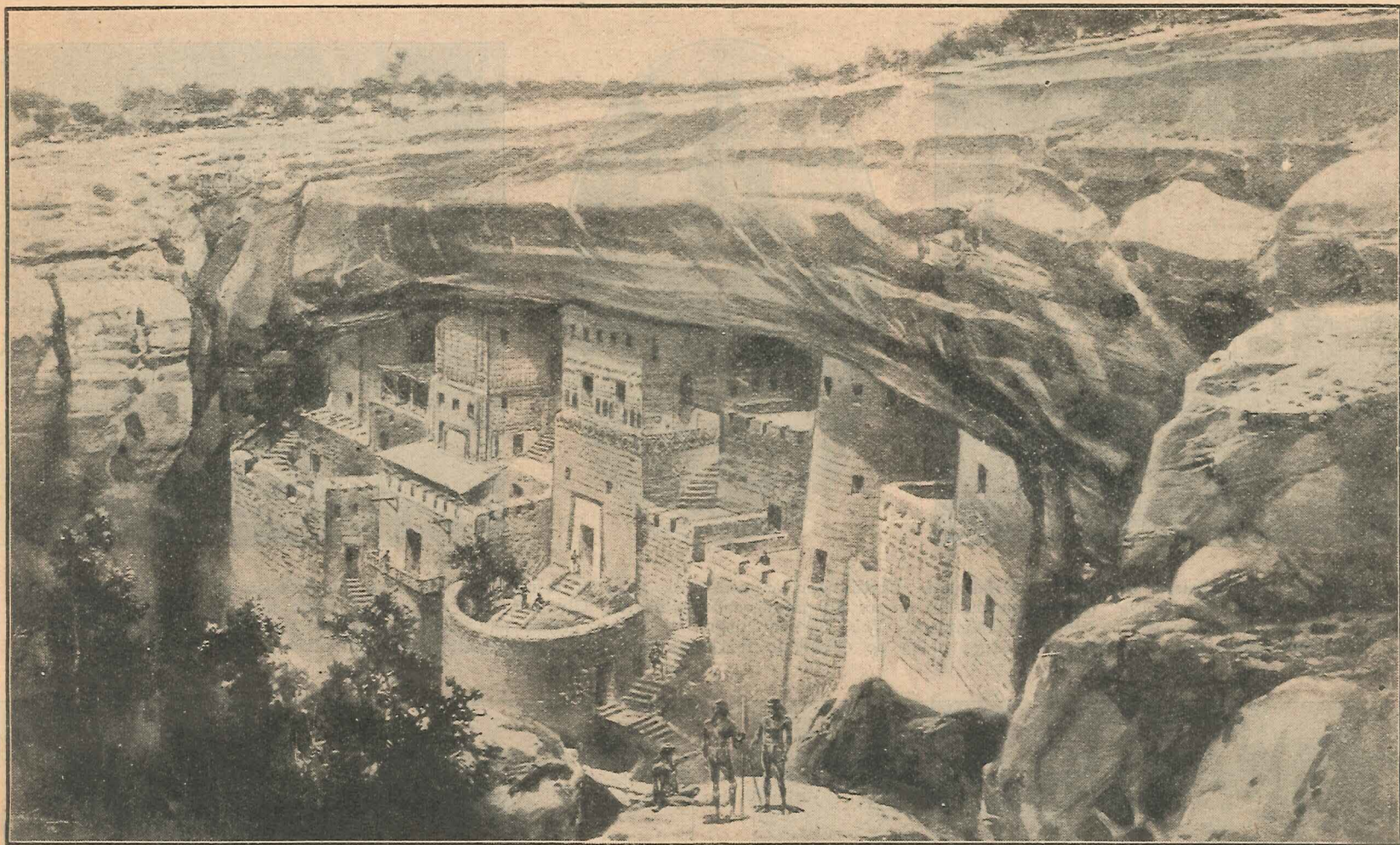
Løsning av regneoppgaven i forr. nr.:

40	14	12	34
26	20	22	32
18	28	30	24
16	38	36	10

Kamgaade.

A	A	D	E	E	E	I	K	K
M		N		N		N		
O		O		O		P		
R		R		R		R		
R		S		T		T		
T		U		U		U		

Bokstavene i denne kamfigur skal ordnes saaledes, at der i øverste vandrette rad læses navnet paa en gren av videnskapen, dyrket like fra oldtiden, mens de lodrette rader indeholder navnene paa 3 planeter samt et meget yndet sportsuttryk.

Hulebygninger i Colorado for tusener av aar siden. Originaltegning av H. W. Koekkoek.

Vi kalder i almindelighet Amerika for „Den nye verden“. I virkeligheten er den geografisk likesaa gammel som Europa, kanske ældre, og den har for tusener og atter tusener av aar siden, da det meste av Europa endnu laa i aandelig mørke, eiet en vidt fremskreden kultur. Man finder endnu mange minder herom særlig i statene Colorado og Californien og i Mexico. Et av disse minder er restene av de store hulebygninger i staten Colorado. Bygget ind i og under klippene finder man disse ruiner, hvis mægtige rester endnu fortæller om hvor store de oprindelig var. Paa stedet hvor de ligger lever nu de saakaldte Pueblo-indianere, men det er neppe disses forfædre, snarere en

forlængst utdød rase som har bygget disse hulebygninger. De har vistnok ikke været beregnet til egentlig beboelse. Man har bodd i dem i høstens tid, man har i dem haft sine kornkamre og man har kunnet forskanse og forsvare sig i dem naar der var krig mot andre stammer. Teknisk set har de været rene mesterverker. Hvor længe siden det er de er bygget vet man ikke. Da spanierne kom til landet for 400 aar siden laa disse bygninger allerede i ruiner, og den kultur de var født av, var længst forsvundet. Paa foregaende side ses et fotografi av ruinene som de ser ut nu. De hører til Colorados største turistseværdigheter. Enerepr.-retten for Skandinavien tilh. „Allers Fam.-Journal“

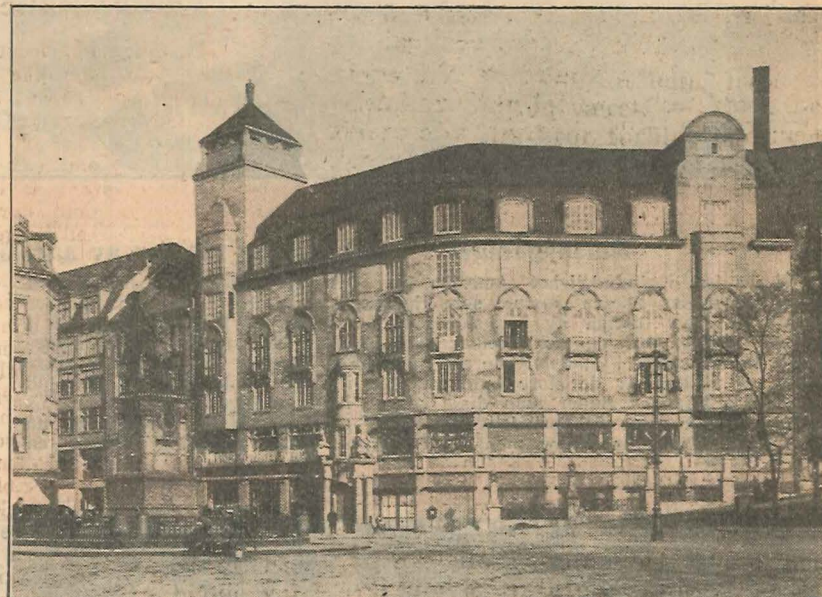
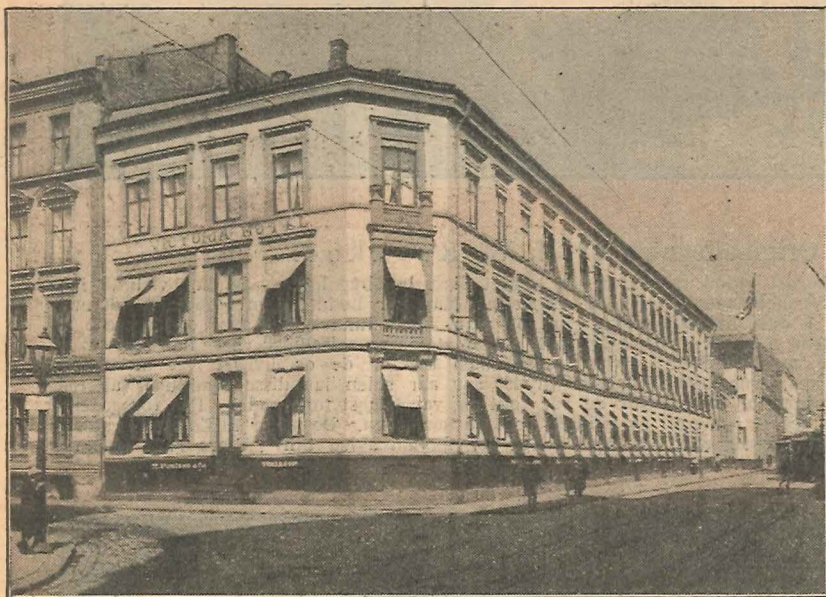
Paa en av Meksikos pyramider.

Ved første blik paa dette billede vil man tro at turistene her sitter paa trinene til en av de store ægyptiske pyramider ved Gizéh. Vi er imidlertid langt borte fra Ægypten, vi er over i Meksiko og pyramiden er bygget for rimeligvis tre-fire tusen aar siden av Aztekerfolket som bebodde Meksiko før Amerikas opdagelse av europæerne. Pyramiden utgjør endel av et av aztekernes templer for solguden, og trods sin ælde er den vidunderlig godt bevart. Ste-

nene er føiet sammen med jordbek saa de næsten ikke kan sprænges fra hverandre. Ogsaa disse meksikanske kjæmpebygninger er et vidne om den gamle amerikanske kultur. Den var ved spaniernes ankomst allerede i dypt forfald, og den haardhændte maate spanierne behandlet folket paa gjorde at den i løpet av ganske kort tid fuldstændig forsvandt. — Efter fotografi av Underwood & Underwood.

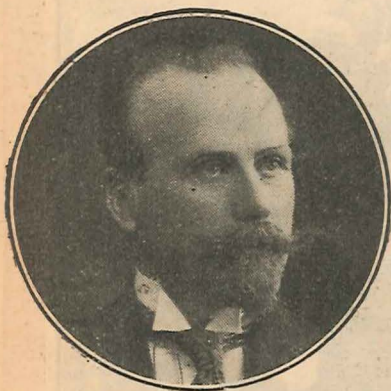

Nogen billeder fra „Barnets utstilling” i Kristiania. Utstillingen aapnedes 15. april av kongen, som ses paa midtbilledet, efter at ha utfoldet den vakre fane med „Barnets merke” og overgit den til en av de paraderende speidere. Tilv. ser man det vakre, enkle barnekammermøblement som er utført efter dronningens idé, og tilh. ses Hjemmenes Vels Bikubes utstilling. Som helhet har Barnets utstilling med dens mylder av interessante og morsomme ting vist sig at overstige endog de dristigste forventninger, og det storslaatte tiltak vil sikkert bære de bedste frugter.

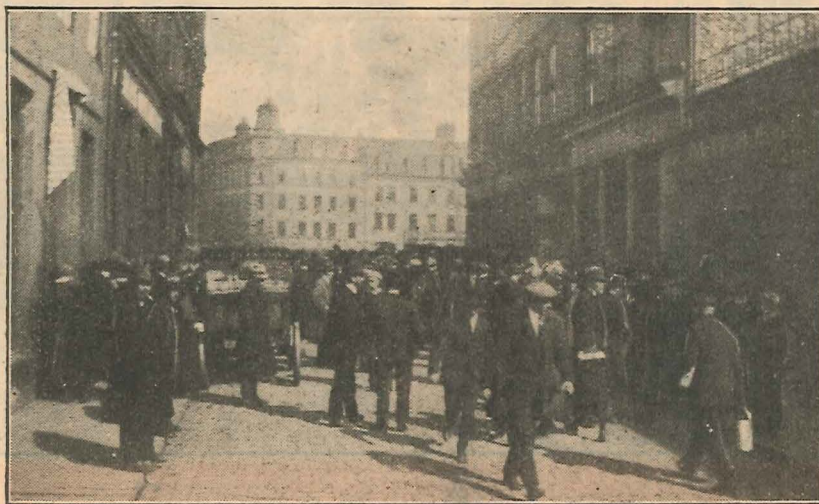

Fra hotel til offentlig administrationsbygning. Efter længere tids underhandlinger har staten nu for noget over en million kroner kjøpt Victoria hotel i Kristiania for at indrette det til kontorer for vasdragsvæsenet. Hovedstaden som iforveien ikke er særdeles rik paa førsteklasses hoteller mister dermed et av sine ældste og mest traditionsrike hoteller. Victoria hotel nød den store ære i Baedeker at være anført med tre stjerner, ja det blev endog i sin tid fremhævet som Europas bedste hotel, og det har gjennom de tre generationer, det har været drevet av medlemmer av samme familie, huset mange fyrster og berømtheter.

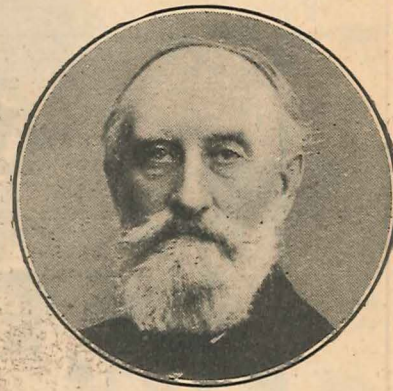
Det oversøiske Compagnies nye gaard ved Tordenskiolds plads i Kristiania som nu skal sælges. Som man vet kom dette kjendte selskap i store vanskeligheter paa grund av dets Java-filials mislykte sukkerspekulationer, og dets sammenbrud danrer en av de mest opsigtsvækkende foretelser i disse bedrøvelige nedgangstider. Paa generalforsamling i begyndelsen av april besluttet man at likvidere selskapet, men for at nyttiggjøre dets omfattende organisation som spænder over mange land blev der straks gaat igang med forsøk paa rekonstruktion. Selskapets vakre nye forretningsbygning har kostet etpar mill. kr. — Fot. Neupert.

Redaktør Ludvig Næss, „Østlands-posten” i Larvik, døde forleden efter langvarig sygdom. Fra en underordnet stilling paa Larviks byfogedkontor arbeidet han sig op. Siden 1896 har han været eier av ovennævnte blad. Han har været byens ordfører og dens stortingsmand og ellers indehat en række kommunale hverv. Redaktør Næss var en nobel, retsindig borger.

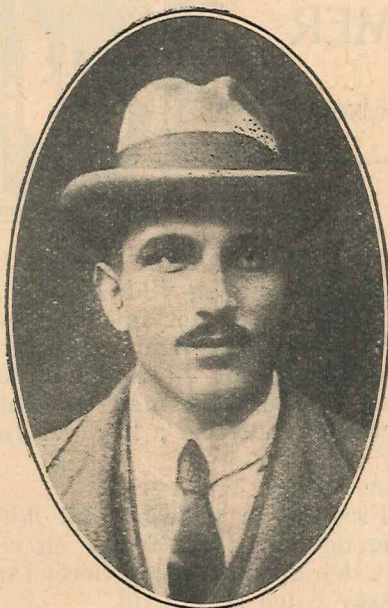
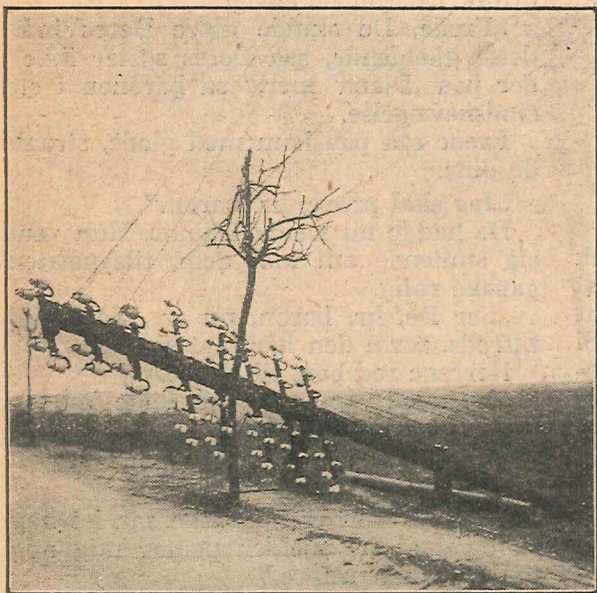

Nedgangstiden ytrer sig ikke mindst i voksende arbeidsledighet, om denne end for manges vedkommende er forbigaaende idet de gaar over fra et virke til et andet. Her ser man en mængde mennesker foran et engagementskontor for landbrukshjælp i Kristiania. Til høsten ventes ca. 70.000 arbeidsløse i yort land.

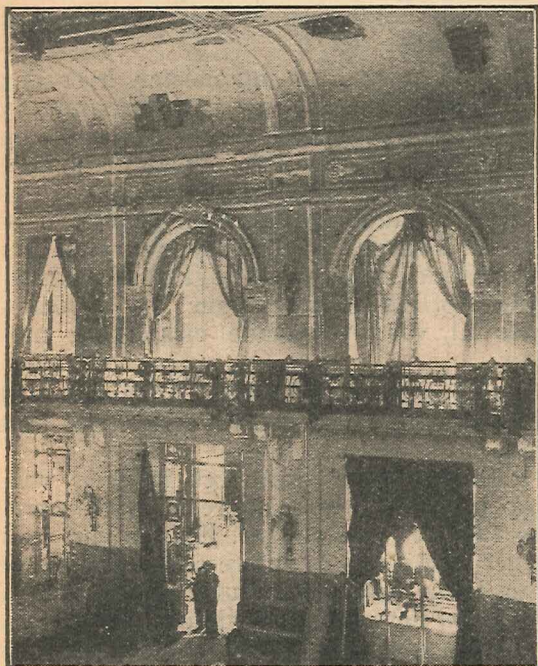

Lensmand Ivar Fløistad i Østre Moland har nu fratradt sin stilling efter 50 aars statstjeneste. Han er født i 1846 paa gaarden Fløistad som i 400 aar har tilhørt slegten. I sin ungdom gik han underofficersskolen og paa Sagatun folkehøiskole. Lensmand Fløistad har indehat næsten alle tillidshverv inden herredet og fylket. Han har bl. a. været stortingsmand for Nedenes amt.

Spredte træk fra verden derute.

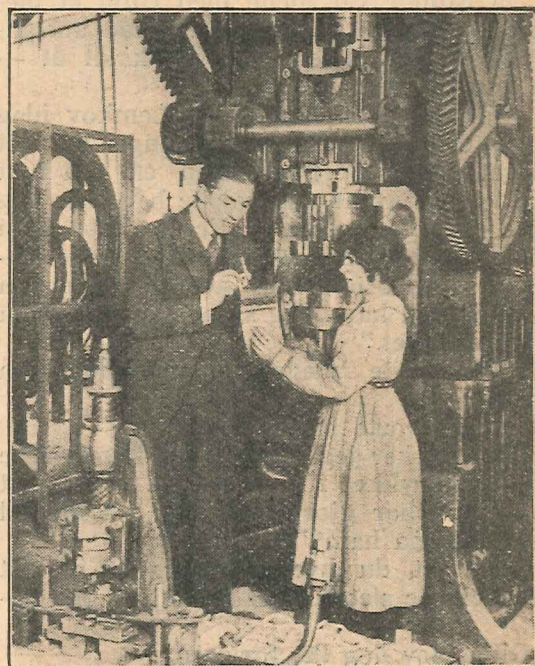
Efter kommunistrevoltene i Mellem-Tyskland. Paa billedet tilvenstre ses telegraf- og telefonstolper som blev veltet av den røde armé paa landeveien Hettstedt—Eisleben. Tilhøire ses fangne kommuister med en av deres saarede førere. Paa midtbilledet ses den bekjendte kommunistfører Max Hølz som bl. a. spillet en saa fremtrædende rolle under den blodige kommunistrevolte i Bayern og for hvis paagripelse den tyske regjering hadde sat en præmie paa 100.000 mark.

En uhyggelig bombeaffære i Milano. Det indre av Dianateatret hvor der blev kastet en bombe med den følge at 18 menesker blev drept og omkring 100 saaret. Man antok at attentatet skyldtes anarkister og at det blev foretat som protest mot arrestationen av anarkistlederen Malatesta, og endel saakaldte fascisti søkte at øve gjengjæld.

Det urolige Italien gaar til nyevalg.

I det urolige billede som Europa nu i saa lang tid har avgit har ikke mindst italienerne været stadig agerende. Aaret 1920 var et yderst bevæget aar dernede, og da Giolitti ifjor sommer overtok regjeringen saa det alt andet end lystelig ut. Den sociale og politiske gjæring hadde efterhaanden tilspidset sig i en kraftig reaktion mot bolsjeviker og kommunister. Giolitti valgte dog det pærti at søke aapen borgerkrig undgaat. Han konsoliderte regjeringsmagten saa sterkt som han ansaa nødvendig, men overlot forøvrig til den offentlige opinion selv at ordne sig som den bedst kunde. Det er de saakaldte fascisti som fører an i reaktionen. Disse har hentet sit navn fra lictorerens emblemer i det gamle Rom: fasces, risknippet med øksen, og dette tegn som symboliserer regjeringsmagten danner nu de antibolsjevikiske organisationens merke. Fascist-organisationene tæller hundretusener av medlemmer med egne kontorer over hele landet — deriblandt arbeidskontorer som skaffer ikkekommunistiske arbeidere beskæftigelse. Paa det bestaaende samfunds vegne griper disse fascisti ind ogsaa med magtmidler mot de yderliggaaende, og de tar ofte blodige repressalier naar deres motstandere menes at ha begaaet ugjæringer. Det er idetheletat enslags privat borgerkrig som paagaar i Italien, og det er ikke længe mellem hver gang man hører om blodige utslag av den. Bombeeksplosionen i Milano og fascistenes øieblikkelige repressalier overfor kommunistorganet „Umanita Nuova” dannet nylig et eksempel herpaa. I mai skal de nye italienske valg finde sted, og under de urolige forhold som nu saa længe har hersket i Italien er man forberedt paa en høist bevæget valgkamp som imøteses med stor spænding.

Den verdensberømte bokser Georges Carpentier som for kort tid siden besøkte Norge og hadde overfyldt hus til sine opvisninger er som man vet ikke bare bokser. Tidligere var han arbeider men sitter nu som velsituert fabrikeier i Paris. Hans bedrift, som fabrikerer kokekar av alluminium, beskæftiger ca. 100 arbeidere.

Helt siden de mørke novemberdage i 1918 da det Habsburgske dobbeltmonarki var dødsdømt efter centralmagtenes nederlag i verdenskrigen og da Karl av Habsburg ogsaa maatte gi op i Ungarn — helt siden dengang har den landflygtige ekskonges haab staat til dette land. Da han forlot Budapest erklærte han bare at han gav avkald paa at ta del i statsstyrelsen, og efter loven var han fremdeles landets retmæssige konge. Den monarkiske regjeringsform har i virkeligheten ogsaa den hele tid været opretholdt — den utøves som man vet av riksforsander Horthy — og mange kræfter har været, og er sikkert fremdeles, i virksomhet for atter at bringe Habsburgerne paa Ungarns trone, eventuelt

Habsburgerne vil ha Ungarns trone tilbake.

Biskoppens palads i Steinamanger hvor eks-kong Karl gjorde holdt før han definitivt forlot Ungarn. Her hadde oberst Lehar samlet 15.000 mand som var parat til at marsjere mot Budapest. I sidste øieblik vek man dog tilbake for konsekvensen, og den skuffede monark maatte igjen gaa i landflygtighet efter sit mislykte eventyr.

ogsaa paa den gamle østerrikske. Under disse omstændigheter fandt kong Karl sig beføiet til ved paasketid pludselig, forklædt og i nattens mulm og mørke, at dukke op i Ungarn og opfordre riksforsanderen til at overgi regjeringens tøjler til ham. Dennes gang gik det dog ikke og skuffet, med uforrettet sak maatte ekskongen vende tilbake til Schweiz, hvor han forøvrig eftersom det ser ut til hellerikke kan faa bli. Dette storpolitiske inermesso vakte for en stund et betydelig røre inden politikernes kredse, og det biskoppelege slot i Steinamanger hvor kongen væsentligst opholdt sig var i nogen dager hvirvelcentrum for en række opsigtvækkende telegrammer. Tiden vil vise om dette alene skal bli det hele resultat av den kongelige aktion.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Arvingene til Lemkov.

Av
H. Courths-Mahler.

(Fortsat.)

Taktfuldt gik Frede ind paa et andet tema, og Ellinor var ham taknemlig for det.

Om eftermiddagen var de to søsken paa Lossov. De blev mottat med tilsynelatende stor elskværdighet. Men Frede følte straks det uegte og kunstlete i denne venlighet. Likesom søsteren hadde han en følelse av at han aldrig kunde komme paa nogen virkelig hjertelig fot med disse slegtninger.

Da Ellinor var alene med Gitta et øieblik — Kuno Lossov viste Frede anegalleriet, og fru Helene var blitt kaldt ut — sa hun til kusinen:

„Baronen avla besøk paa Lemkov idag — og etter dine sidste oplysninger var det meget pinlig for mig. Men en saa høit skattet ven av husets avdøde herre tør jeg ikke negte gjestfrihet. Frede likte ham straks godt og indbød ham til at spille tennis med os ofte. Han avtalte ogsaa en ridetur med ham. Jeg sa at du vilde delta i tennisspillet.”

Gitta hørte meget opmerksomt paa hende.

„Hvad svarte han paa det?”

„Det husker jeg ikke og jeg kunde ikke uttyde uttrykket i hans ansigt. Etter alt hvad han har gjort imot dig, vil du vel helst undgaa ham?”

„Aa, vet du hvad, Ellinor, det er vist det klokkeste slet ikke at la ham merke noget.”

Gitta blev dog litt forlegen.

Ellinor tænkte paa Hans Lindeks varme, bedende blik. Hun følte bare saa altfor godt at han beilet til hendes gunst.

Taug Gitta om det av finfølelse?

„Du maa jo gjøre hvad du finder for godt, Gitta. Du er selvfølgelig velkommen. Jeg er færdig med baron Lindek. Saa spiller vi altsaa sammen.”

Gittas øine gnistret som en kats.

„Ellinor, gir du mig dit ord paa det?”

„Selvfølgelig, Gitta. En mand som opfører sig saa lavt og beregnende faar aldrig mit ja. Det sverger jeg.”

Nu kom Kuno igjen ind med Frede og straks efter viste ogsaa fru Helene sig.

De to søsken maatte bli paa Lossov til te. Fru Helene kunde ikke avholde sig fra etpar ganger at tale om den „stakkars Botho” som maatte reise tilbake til hovedstaden med en stor og smertelig skuffelse.

Ellinor pustet lettet ut, da hun igjen steg tilhest sammen med Frede.

De red tause ved siden av hverandre en stund. Saa sa Frede pludselig og med et dypt aandedrag:

„Du, Ellinor, vore slegtninger er nogen utrolig opskrudde og usande mennesker. Man skulde virkelig ikke tro at vor prægtige far og denne onkel Kuno var brødre. Jeg vet bestemt at jeg altid vil føle mig fremmed overfor disse mennesker. Man føler straks om man kan komme hverandre

nær eller ikke. Overfor baron Lindek følte jeg straks at jeg vilde komme til at staa ham nær. Men her føler jeg bestemt at jeg vil staa disse mennesker fjernt. Si mig engang, Ellinor — denne fætter Botho som maatte reise med en „saa stor og smertelig skuffelse”, har vel faat en kurv av dig?”

Ellinor sukket.

„Ja, Frede. Han vilde absolut ikke forstaa mig og hentet sig derfor en regelret kurv. Av den grund har jeg været i unaade paa Lossov i den senere tid.”

„Naa, saaledes! Nu forstaaer jeg tante Helenes bebreidende suk. Hvad slags menneske er denne fætter Botho?”

„Tænk dig onkel Kuno som tredive aar gammel med en monocel i øiet og iført uniform — det hele blandet sammen til en saus av kolossal selvbevissthet, fad og flau konversation og en snøvlete stemme — saa har du fætter Botho.”

De lo begge høit.

„Ellinor, hvor deilig det er at far slet ikke ligner onkel Kuno. Ellers var kanske ogsaa vi blitt slike mennesker. Det maatte være frygtelig! Jeg forstaaer ikke at søsken kan være saa forskjellige.”

„Ja, men man ser ofte at søsken er grundforskjellige.

„Likesom du og jeg,” sa Frede spøkende.

Ellinor lo.

„Aa, vi er som tvillinger baade i det ydre og indre. Hvis du tok paa dig mine klær, kunde man saamen ikke skjelne os fra hverandre.”

„Ja, men dine vakre fletter kan ikke jeg fremvise, Ellinor!”

Næste dag skulde baronen hente de to søsken til en ridetur.

Han undersøkte omhyggelig „Favorit” og gav Frede mange gode raad om hvorledes han skulde behandle dyret.

„I Deres onkels levetid red jeg mange ganger paa „Favorit”, sa han og betragtet samtidig „Diana” som undertiden under Ellinors styrelse sprang nervøst tilside.

„Frøken, det forekommer mig at „Diana’s nervøsitet er tiltat,” sa han ængstelig.

Ellinor kastet hodet tilbake.

„Kanske. Den har villet løpe løbsk med mig etpar ganger,” sa hun kort.

„De burde heller ride en anden hest.”

Hun trak paa skuldrene.

„Jeg kjender „Diana’s nykker og vet hvorledes jeg skal behandle den.”

I samme øieblik blev „Diana” sky for noget og steilet ret i veiret. Det kom saa uventet at Ellinor nær var blitt kastet av sadlen. Hun beholdt dog sin aandsnærverelse og blev sittende. Baronen hadde allerede grepet „Diana” i tøilen.

Da Ellinor saa ind i hans ansigt, la hun merke til at han var blitt aldeles blek og at hans øine hvilte paa hende med et ømt og bekymret uttryk.

Da blev hun et øieblik overvældet av sindsbevægelse, saa hun vaklet i sadlen. Men hun tok sig sammen.

„Vær saa snil at slippe tøilen, hr. baron. „Diana” trønger til at løpe sig træt,” sa hun hurtig. Saa jaget hun avsted.

Frede og baronen fulgte hende.

Ogsaa Frede hadde set det bekymrede uttryk i baronens ansigt.

„Frede, De skulde gjøre Deres indflydelse gjældende, saa Deres søster ikke rider paa „Diana” mer,” sa baronen i sterk sindsbevægelse.

Frede saa paa ham med glade, straalende øine.

„Jeg skal prøve, hr. baron.”

De hadde nu naadd Ellinor. Hun vendte sig smilende om mot dem, tilsynelatende ganske rolig.

„Ser De, hr. baron, nu er „Diana” igjen tilfreds, fordi den har faat sin vilje.”

Herrene red bort til hende.

„Hvis jeg var Deres far, vilde jeg forby Dem at ride denne hest,” sa Lindek i sterk bevægelse.

Hun lo.

„Min far forbyr mig ikke saa let noget. Han vet at jeg sjelden paatar mig noget, jeg ikke kan utføre.”

Saa gav hun samtalen en anden vending. Men hun var merkelig stille, mens Frede og baronen talte livlig sammen. Hun maatte hele tiden tænke paa hvor blek baronen hadde været og hvor ømt og ængstelig han hadde set paa hende den gang hun holdt paa at falde av hesten. Hvad betydde det?

Hans Lindek kom nu næsten hver dag til Lemkov. Han lot sig ikke skræmme av Ellinors ofte temmelig skarpt avvisende og kolde væsen. Heller ikke av at Gitta Lossov for det meste var nærværende.

Ellinor hadde iagttat ham skarpt, naar han var sammen med Gitta, men hun saa aldrig andet, end at han iagttok den strengeste høflighets fordringer og at Gitta, trods alt, var overmaade elskværdig mot ham.

Hun forstod ikke Gitta. I hendes sted vilde hun ha været ganske anderledes mot ham.

Baronen hadde sluttet et inderlig venskap med Frede som allerede hadde været paa Lindek flere ganger. Ellinor var altid meget nysgjerrig og interessert, naar Frede kom hjem igjen. Hun utspurte ham om hvorledes baronen levde, hvorledes det saa ut paa Lindek og hvorledes han var i sit hjem. Hun spurte om tusen tilsynelatende likegyldige ting, og Frede fortalte alt utførlig. Han merket bare altfor godt at Ellinor interesserte sig levende for alt hvad der vedrørte baronen, skjønt hun alltid viste sig saa avvisende og likegyldig overfor ham.

Den kloke Frede gjorde sig sine tanker om de to mennesker og i sit stille sind lo han av dem. De forekom ham som de to kongebarn der av en eller anden grund ikke kunde komme sammen, men som saa inderlig gjerne vilde det.

Det moret ham at puste til ilden imellem dem.

„Jeg vilde gjerne ha baron Lindek til svoger — og jeg tror ogsaa at far vilde synes om ham som svigersøn.”

Han beskæftiget sig saa meget med denne sak, uten at Ellinor hadde nogen anelse om det.

En dag var Frede igjen paa Lindek. Baronen hadde lovet ham en bøsse; Frede skulde lære at skyte under hans opsig.

Da baronen gik til skytebanen med sin unge ven, sa Frede:

„Foreløbig kommer jeg ikke til at gjøre store fremskridt, hr. baron, for til oktober skal jeg begynde paa gymnaset. Men jeg vil gjerne lære begyndelsesgrepen, før far kommer — for han har ogsaa lovet at jeg skal faa lære at skyte.”

„Frede, kommer Deres far snart?”

„Ja, Gud ske lov! — Min søster længer frygtelig efter ham; det er jo saa længe siden hun saa ham. Vi hænger saa meget ved hverandre og vi vilde ikke saa snart ha overvundet tapet av vor mor, hvis vor tapre Ellinor ikke hadde bekjæmpet sin egen sorg for vor skyld. De kan ikke tro, hvilket prægtig menneske min søster er, hr. baron.”

Hans Lindek hadde lyttet andægtig til Fredes ord.

„Jo, Frede, det vet jeg — det vet jeg bestemt. Jeg — sætter Deres søster meget høit. Hun er en beundringsværdig ung pike.”

Det foresatte Frede sig at fortælle til Ellinor ved anledning.

„Ja,” svarte han straalende, „man kan ikke andet end beundre hende. Hun ligner i alt sin mor — det er den høieste ros far kan gi hende.”

Baron Lindek saa med straalende øine ind i Fredes øine.

„Frede, Deres mor maa ha været et prægtig menneske.”

Frede nikket stolt.

„Ja, vi elsket hende usigelig høit, og vi kan ikke tilgi Lossovene at de har villet tie hende ihjel! De takserer vel et menneskes værdi efter de ydre forhold, hr. baron?”

„Nei, det gjør jeg sandelig ikke, Frede!”

Frede saa en stund taus og eftertænksomt hen for sig. Saa pustet han dypt og spurte nølende:

„Hr. baron, vet min søster at De tænker anderledes om min mor end Lossovene?”

„Det vet jeg ikke. Vi har vist ikke talt om det endnu.”

„Hm!” sa Frede eftertænksomt. Litt efter vedblev han: „Naa ja — man taler jo heller ikke med fremmede mennesker om det som ligger en særlig paa hjertet. Men vi er jo venner — ikke sandt?”

Smilende la baronen sin arm paa Fredes skulder og saa ham varmt ind i øinene.

„Ja, Frede, vi er venner —”

„Aa tak. Jeg har saa stor tillid til Dem at jeg kan tale til Dem om alt.”

„Det glæder mig, Frede. Men si mig nu først hvorfor De vilde vite, om jeg hadde talt med Deres søster om Deres mor?”

Frede betænkte sig litt, saa sa han:

„Det er bare, fordi jeg ikke forstaa min søsters optræden overfor Dem. Der er noget uklart her som jeg ikke fatter. Undertiden forekommer det mig som om De er meget for hende, skjønt hun ikke vil indrømme det; men saa kan det pludselig se ut som om Ellinor har noget imot Dem. Saa tænkte jeg mig muligheten av at De kanske — uten at ville det — hadde krænket Ellinor ved at si noget om mor. Hun er meget likegyldig i det punkt.”

Hans Lindek rystet paa hodet.

„Nei, Frede, det har jeg ikke gjort. Allerede før jeg kjendte Deres søster næret jeg stor høiagtelse for Deres mor ved at høre Deres grandonkel fortælle om hende. Men siden vi nu engang er ved dette emne — ogsaa jeg har en følelse av at Deres søster har noget imot mig og det piner og foruroliger mig. De har ganske ret, Frede, der er noget som er uforstaaelig. Frede, jeg vilde være Dem meget taknemlig hvis De kunde opdage hvad det er, Deres søster har imot mig.”

Frede saa alvorlig ind i det, bleke, bevægede ansigt.

„Har De ikke spurt Ellinor selv om det?”

Baronen nikket mørkt.

„Jo — men hun avviser mig altid saa kort og kaldt, naar jeg spør hende om hun er sint paa mig. De maa hjelpe mig med

at løse denne gaade, Frede. Det vilde være en stor venskapsstjeneste.”

Frede nikket ivrig.

„Ja — naturligvis. Jeg skal nok komme efter hvad der er iveien — alene for Ellinors skyld. For jeg føler at der er noget som piner hende. Jeg har endog en gang set at hun hadde aldeles forgraatte øine. Siden mors død har jeg ikke set Ellinor graate.”

Baronen omfavnet stormende Frede.

Av Fredes ord kunde han forstaa at han ikke var Ellinor likegyldig. Hun hadde ikke graat for et hende likegyldig menneskes skyld — det var sikkert og vist.

„Frede — kjære Frede — hun maa aldrig graate mer! Vi maa opdage hvad det er som piner hende!” fremstøtte han lidenskabelig.

Frede saa smilende og bevæget paa ham. Nu forstod han hvorledes det stod til med baronen.

„Jeg skal nok finde ut av det,” sa han tillidsfuldt, „og saa skal jeg straks si Dem det.”

Baronen trykket hans haand.

— — —

„Frede, jeg rider med forvalteren ut i marken. Der skal prøves en ny meismaskin. Det vil jeg se paa. Blir du med?” spurte Ellinor og traadte ind i sin brors værelse.

Frede saa op fra sin bok.

„Nei, Ellinor, ikke idag. Baron Lindek kommer og henter mig klokken elleve. Han vil lære mig at skyte.”

Ellinor klappet ham ømt over haaret og panden.

„Frede, du har næsten ikke mer tid tilovers for mig. Jeg blir snart skinsyk paa baronen.

Han slynget sine armer om hendes hals.

„Men, Ellinor, jeg kan da ikke la baronen komme forgjæves. Jeg holder saa meget av ham, men jeg er naturligvis mest glad i dig, saa du behøver ikke at være skinsyk.”

Hun smilte.

„Nei, jeg sa det jo ogsaa bare for spøk. Saa ses vi altsaa igjen til midag?”

„Ja, Ellinor. Faar jeg lov til at be baronen til middag?”

Ellinor vendte sig om.

„Javist, hvis du saa gjerne vil det. Paa gjensyn, Frede.”

„Paa gjensyn, Ellinor. Men, Ellinor — vil du ikke si mig hvad du har imot baronen?”

Ellinor blev meget rød og undgik hans blik.

„La mig være ifred, Frede, pin mig ikke. Jeg — kan ikke si dig det. Spør mig ikke mer om det —” fremstøtte hun skjælvende og skyndte sig ut av værelset.

Frede rystet paa hodet og saa tankefuldt efter hende.

I en meget ophidset sindsstemning steg Ellinor tilhest og red ved siden av forvalteren ut i marken. De talte sammen om forretningssaker, men Ellinor var meget aandsfraværende. Den korte samtale med Frede hadde sat hende i sterk bevægelse; hun maatte hele tiden tænke paa hans ord.

„Diana” hadde allerede flere ganger vist sin misfornøielse med at dens rytterske idag holdt tøjlene med urolige hænder og den gjorde mange sidesprang. Men Ellinor tok ikke notis av det.

Nu red hun og forvalteren ut fra skogen paa den aapne mark. Her hersket der liv og røre overalt. Høsten var begyndt og var i fuld gang.

Endelig hadde forvalteren og Ellinor naadd deres maal. De stanset hestene. Forvalteren sprang av og gik bort til ar-

beiderne som netop vilde sætte den nye maskinen igang.

Ellinor sat likesom drømmende paa „Diana” og la slet ikke merke til sine omgivelser. Hun saa over mot skogen. Pludselig for hun sammen — derover red Hans Lindek — saa langt borte at hun næsten ikke kunde kjende ham igjen, men hendes hjerte sa hende at det var ham.

Usikkert famlet hendes hænder ved tøjlene. I samme øieblik kom en arbeider forbi med et kornneg og de modne aks stak „Diana” i benet. Til al ulykke glimtet i det samme en svunget lja saa sterkt i solen at det saa ut som et lyn. Da steilet den nervøse „Diana” høit i veiret og for avsted i vild, sanseløs fart tversover markene. Arbeiderne skrek og for fra hverandre av skræk. Det skræmte endnu mer det nervøse dyr. Den for videre i vildt tempo. Ellinor hadde mistet al magt over den — hun kunde bare holde sig fast i sadelknappen.

Forvalteren var først helt forstenet av skræk, men saa sprang han op paa sin hest for at følge sin unge frøken.

Men hans tunge hest kom langsomt frem og ved en bred vandgrav stanset den og vilde ikke længer, mens „Diana” for længe siden var sprunget over graven i rasende fart.

Ved folkenes skrik var baron Lindek blit opmerksom paa det skedde. Han saa det rasende dyr fare avsted med den vaklende rytterske i sadelen. En frygtelig angst grep ham. Han alene saa straks at det sky dyr for i retning mot det store stendrudd. Hvis „Diana” ikke blev stanset før — saa var Ellinor fortapt.

Før han endnu hadde gjort sig dette riktig klart, for han avsted i strakt galop tversover markene direkte mot stendruddet. Han maatte for enhver pris naa dit før det løbske dyr — bare hvis han kunde ride mot hesten og stanse den, blev Ellinor reddet, ellers styrtet hun med „Diana” i stendruddet.

I vanvittig fart jaget han avsted med øinene stivt rettet mot „Diana” og dens rytterske. En navnløs angst for den elskede fylgte hans hjerte. Det var som om han vilde holde hende fast med sine øine, saa hun ikke skulde styrte under det vilde ridt.

„Ellinor! Ellinor! Ellinor!”

Han kunde bare fremstønne det elskede navn. Ængstelig maalte han med øinene avstanden til stendruddet. Hans vei var litt kortere end den „Diana” tok. Men den for avsted i vild, sanseløs flugt. „Satyr” var ogsaa en udmerket løper. Det var som om det ædle dyr følte at dens herre forlangte noget usedvanlig av den. Nu kunde baronen ikke skaane det ham saa kjære og kostbare dyr, det gjaldt et menneskeliv — Ellinors liv — han maatte redde hende — han maatte naa stendruddet først.

Med tændene fast sammenbitte — hver muskel spændt som staa — halvt staaende i stigbøilene — for han avsted. Han syntes at ville fasttrylle det løbske dyr, endnu før han hadde naadd det. Saaledes nærmet de to hester sig hverandre fra forskjellige steder og i vanvittig fart. Nu kunde baronen skjelve Ellinors hvite ansigt. Hun sat i sadlen med sammenbitte tænder og lukkede øine som om hun ikke vilde se den sikre død foran sig. Hendes tykke gulbrune fletter var løsnet og hatten hadde hun mistet. Men der kom ingen lyd over hendes læber.

Endnu en vanvittig anstrengelse og baronen hadde vundet et kort forsprang. Behændig parerte han sin hest og salte sig fast i sadlen. Hver bevægelse maatte be-

regnes nøie. Hans muskler spændtes endnu mer — hans øine lyste i ubøielig beslutsomhet.

Ellinor hørte et skarpt tilrop. Hun aapnet øinene vidt. Da for noget mørkt henimot hende som en sky. Det kom saa pludselig at hun ikke visste hvad det var. Før hun kunde fatte sig, følte hun et voldsomt støi — et frygtelig ryk som kastet hende av sadlen.

Baron Lindek hadde naadd „Diana” like før stenbruddet — hadde med jernhaandrevet det rasende dyr tilbake. De to hestekropper tørnet voldsomt mot hverandre. Saa var baronen med et sprang av sadlen og grep Ellinor i sine armer.

I dette øieblik var hans sindsbevægelse og hans jublende glæde over at han hadde reddet sin elskede saa overvældende at han ikke var herre over sig selv. Han knuget den halvt bevisstløse, skjælvende pike til sit gispende bryst.

„Ellinor! Ellinor!”

Hendes navn fløi i smerte og fryd fra hans læber. Ute av stand til at beherske sig trykket han sine læber mot hendes bleke mund. Med uendelig fryd merket han at hun besvarte hans kys. Likesom bedøvet laa Ellinor i hans armer, drømmeagtig gled et smil over hendes læber — et søtt, henrivende smil. Hendes hode laa stille ved hans bankende hjerte og hendes øine saa straalende, drømmende og lykkelig paa ham.

„Ellinor! Ellinor!” jublet han og vilde igjen trykke sine læber mot hendes. Men da var det som om hun vaaknet av en drøm. Hendes øine blev store og stive — hendes legeme rettet sig pludselig avvergende. Der gik et uttryk av forfærdelse over hendes ansigt. Med et ryk reiste hun sig op.

Hun fylldes pludselig av varm, brændende skam over at hun hadde latt sig kysse av denne mand som hadde forraadt Gitta Lossov for pengers skyld — som beilet til hende, fordi hun var rikere end Gitta. Med et skrik rev hun sig løs — og da han vilde gripe hende igjen, slog hun ham i ansigtet og skjøv ham tilbake.

„Uforskammede — hvorledes tør De vove!” ropte hun ute av sig selv.

Han stirret forvirret paa hende.

„Ellinor!” ropte han forfærdet.

Hun rettet sig skjælvende op i hele sin høide og saa paa ham med et ubeskrivelig blik som baade uttrykte skam, stolthet og fortvilelse.

„For Dem heter jeg frøken Lossov — og jeg vilde meget heller ha lagt død i stenbruddet end ha Dem at takke for mit liv. Jeg hader — jeg avskyr Dem!” fremstøtte hun heftig.

Han var blit likblek og han saa paa hende med et blik, saa hun kunde ha skreket høit av smerte og kval.

Saaledes stod de like overfor hverandre og saa ind i hverandres ansigter i et flygtelig sindsoprør. Ingen av dem visste om de stod saaledes i sekunder eller minutter.

Saa vendte Hans Lindek sig langsomt om mot hestene uten at si et ord. „Diana” laa gispende paa jorden. „Satyr” stod prustende og stønnende ved siden av; begge dyr var bedækket med skum.

Baronen bøide sig over „Diana”. Saa tok han uten at si et ord sin revolver og skjød dyret.

Ellinor skrek høit.

„Hvad gjør De?”

Tilsynelatende rolig puttet han revolveren i lommen.

„Diana” har brukket kodene. Men selv om det ikke hadde været tilfældet maatte den dø. Naar jeg ikke paa anden maate kan hindre at De bestiger et saa farlig

dyr, vilde jeg i alle tilfælder ha skuttet den,” sa han koldt, men med sælsom mat og tonløs stemme.

Hun saa usikkert paa ham. Der gik en gysen igjennem hende. Og pludselig blev hun overfaldt av en svakhet og sank paa knæ ved siden av det døde dyr.

Der gik en trækning over hendes ansigt. Igjen skinte hans øine i ængstelig bekymring. Han gik hurtig bort til hende.

„Er De kommet tilskade?” spurte han med halvkvalt stemme.

Hun rystet paa hodet og skjulte ansigtet i sine hender. Han saa med brændende øine ned paa hende. De tykke, gulbrune fletter hang over den sorte ridekjole og ned paa jorden. Hele hendes legeme skalv av undertrykket bevægelse.

„Er De istand til at bestige en hest? De maa saa snart som mulig hjem og faa ro. Jeg lægger denne sadel paa „Satyr” og fører den ved tøilen, indtil der kan sendes en vogn efter Dem.”

Hun lyttet til den tonløse, matte klang i hans stemme. Men hun formaadde bare at bøie hodet samtykkende; hendes hender faldt kraftesløse ned.

Han bet tændene sammen i smerte. — Hvor vakker var hun ikke i sin hjelpe-løshet.

„Jeg hader — jeg avskyr Dem!”

Saaledes lød det igjen i hans ører. Og dog hadde han følt det svake tryk av hendes læber mot hans — hadde set hendes øine straalet av lykke! Men hendes slag brændte i hans ansigt.

Med et ryk rettet han sig stramt op og klemte læbene sammen. Saa løste han sadelen av den døde „Diana”s ryg og la den

paa „Satyr”. Da han var færdig gik han igjen bort til Ellinor som fremdeles laa i samme knælende stilling paa jorden.

„Nu er jeg færdig,” sa han bare.

Hun vilde reise sig, men kunde ikke, fordi hun rystet over hele kroppen av mat-het og sindsbevægelse.

Med et sky, hjelpe-løst blik saa hun op paa ham.

„Undskyld — De maa tillate at jeg endnu en gang rører ved Dem,” fremstøtte han.

Uten at bry sig om hendes svake, avvergende gestus løftet han hende som et barn op i sadlen.

Skjælvende satte hun sig tilrette, men saa ikke paa ham. Hun famlet efter sine fletter, men orket ikke at stikke dem fast. Saa slynget hun dem om halsen og lot dem henge ned foran.

Aldrig hadde Ellinor set saa vakker ut som i denne time.

Da hun hadde sat sig tilrette, grep Lindek hesten ved tøilen for at lede den.

„Jeg kan godt ride alene,” stammet Ellinor halvt trodsig, halvt modløs.

Med et mørkt, flammende blik saa han op paa hende.

„De maa tillate mig at besvære Dem med min nærværelse, indtil jeg vet Dem i sikkerhet.”

Han førte hesten langsomt frem.

Nu kom forvalteren tilsyne mellom de høie kornaks.

Hans Lindek løftet sit bleke ansigt op til Ellinor.

„Der kommer Deres forvalter. Da jeg nu bare har etpar korte minutter at være

Vægteppe paa uldjava.

Paa gul uldjava med nordisk uldgarn og litt silke syes dette vakre teppe. Teppet er raskt at sy, da mønsteret paategnes stoffet og man saaledes slipper den sene tælling. Likeledes vil farvene bli avmerket. I kanten sættes en ca. 10 cm. bred filtkant. Størrelse med kant 70 x 80 cm.

Materiale: Paategnet teppe med garn kr. 22,00 + porto. Grøn filtkant kr. 6,00 + porto. Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende”s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver” side 28.

alene med Dem, ber jeg Dem om tilgivelse, fordi jeg ikke var mig selv mægtig, men lot mig henrive til at berøre Deres læber. De slog mig for det i ansigtet, kaldte mig uforskammet — om jeg har fortjent det, vet jeg ikke — men jeg vilde ikke krænke Dem. Jeg var ikke herre over mig selv — fordi jeg elsker Dem saa høit som en mand kan elske en kvinde — og fordi jeg skalv av angst for Deres liv! Hvis det er mulig for Dem, saa tilgi mig. De har jo den tilfredsstillelse at Deres slag brænder i mit ansigt som en uutslettelig skam."

Ellinor kunde ikke svare.

Hans ord brændte sig ind i hendes sjæl og gysende spurte hun sig selv, om dette kunde være falskhet og usandhet! Hele hendes hjerte skrek: Nei! — og hun tænkte videre — og først nu blev hun sig bevisst hvad hun hadde gjort. Hendes blik svævet over til stenbruddet og den døde „Diana". Der gik en febergysen gjennom hende. — Hvis han ikke hadde været saa hadde hun nu lagt sønderknust i stenbruddet. Han alene hadde reddet hende fra det. Og hvorledes hadde hun takket ham?

Hun visste ikke hvad hun skulde gjøre. Den frygtelige angst og skræk gjennemsitret hende endnu. Hun maatte ogsaa tænke paa faren og broren. Hvis hun nu var blit bragt død hjem — hvad vilde saa hendes far og Frede ha sagt?

Hun visste hverken ut eller ind i sine tanker og følelser. Den viljesterke, selv-sikre Ellinor var nu intet andet end et svakt, hjælpeløst barn.

Pludselig slog hun hændene for ansigtet og graat som om hendes hjerte skulde briste.

Det var hendes svar til ham.

Han bet tændene sammen. Hvorfor graat hun? Angret hun at hun hadde krænket ham saa blodig? Eller var det bare den legemlige spænding som avpresset hende disse taarer?

„Jeg hader — jeg avskyr Dem!"

Han hørte igjen disse ord — han vilde aldrig glemme dem! Nu følte han først fuldt ut hvor usigelig han elsket Ellinor. Smerten over at ha mistet hende var saa meget større, fordi han i et salig øieblik hadde trodd at være gjenelsket av hende!

Hendes kys brændte endnu paa hans læber — og i hans ansigt brændte slaget av hendes haand.

Han stønnet saa høit at hun saa forskrækket ind i hans fordreiede ansigt.

Men nu var forvalteren kommet likt bort til dem.

Hans Lindek tok sig sammen. Endnu før den rædselslagne forvalter var istand til at si et ord, fortalte Lindek i faa ord hvad der hadde hendt.

Tilslutt sa han:

„Frøkenen har faat et nervechok. Vær saa snil at stige av hesten, hr. forvalter, og før ‚Satyr‘ videre ved tøilen. Saa rider jeg til Lemkov paa Deres hest og sender en vogn hit."

Forvalteren sprang straks av hesten og saa ængstelig op paa sin unge frøken som graatende og skjælvende sat paa „Satyr's" ryg.

Lindek sprang op paa forvalterens hest og efter en kort, taus høining red han hurtig bort.

Ellinor lot hændene synke slapt ned og saa efter ham — i hendes blik laa der en smerte uten like.

I Hans Lindeks indre raste en storm av fortvilelse. Nu turde han ikke mer komme til Lemkov, nu maatte han undgaa Ellinor.

Da han stanset utenfor hovedbygningen kom Frede springende.

„De kommer en halv time forsent, hr. baron!" ropte han leende. Men da faldt hans øine paa vennens bleke, bevægede ansigt.

„Min Gud, hvorledes er det De ser ut? Hvad er der hendt?"

Før Lindek svarte ropte han til en tilende staldkar at han skulde spænde for en vogn. Saa først fortalte han Frede saa kort og skaansomt som mulig hvad der var hendt. Tilslutt sa han:

„Frede, kjør mot Deres søster og sørg for at hun straks kommer til ro. Iikald doktoren, for hun har sikkert faat et nervechok. Jeg rider hjem paa forvalterens hest og sender en mand tilbake med den. Saa kan karlen ta med sig ‚Satyr.'"

Frede lovet at gjøre det altsammen.

„Hr. baron, vil De ikke følge med — eller vente paa os?" spurte han.

„Nei, Frede, det er aldeles overflødig. Deres søster har nu bedst av ikke at se fremmede mennesker."

„Saa paa gjensyn, hr. baron!"

„Paa gjensyn, Frede — lev vel — og — la mig faa vite hvorledes det gaar Deres søster — om hun virkelig ikke er kommet tilskade."

„Ja, ja, De skal sikkert faa efterretning. Jeg takker Dem tusen ganger — fordi De hjalp Ellinor," sa Frede og omfavnet Lindek taknemlig, skjønt denne ikke hadde fortalt ham hvor stor denne hjelp hadde været.

Ellinors bror forblev hans ven.

I taus smerte knuget Lindek Frede ind til sig.

Vognen kjørte frem og Frede sprang op i den som han gik og stod.

„Jeg kommer selv til Lindek, saa snart Ellinor er frisk!" ropte han.

Baronen nikket taus — han kunde ikke tale.

Og mens vognen kjørte mot Ellinor, slog baronen ind paa veien gjennom skogen — tilbake til Lindek.

Ellinor var nu bragt hjem og maatte trods alle indvendinger straks gaa og lægge sig.

Nelly hadde gjort istand hendes seng, og den trofaste, gamle piken la Ellinor i sengen, likesom hun hadde gjort saa ofte, da den unge damen endnu var et hjælpeløst, litet barn. Hun nynnnet sagte en irsk folkesang for hende som om hun var et træt barn som skulde beroliges.

Doktoren kom og beordret en beroligende medicin og nogen dagers sengeleie.

Men hvilke midler kunde berolige den storm der raste i Ellinors indre?

Da hun blev alene og laa i sin seng med lukkede øine, maatte hun atter og atter gjenkalde sig det som hadde hendt derute ved stenbruddet. Hun følte sig endnu en gang i hans armer — ved hans hjerte som hadde banket med vilde, heftige slag og saa hørte hun det jublende rop: „Ellinor! Ellinor!" Gysende følte hun hans varme læber mot sine og maatte tænke paa hvor salig hun hadde været i det korte øieblik.

Aa, hvor hans kys brændte paa hendes læber! Hvor hendes hjerte banket, naar hun tænkte paa hans jublende: „Ellinor! Ellinor!" Og hvor hun led under den brændende skamfuldhet ved at tænke paa at hun hadde besvart hans kys — at hun i et øiebliks frydefulde selvforfølgelse hadde trykket sig ind til ham. I det øieblik hadde hun glemt død og angst, glemt at hun maatte foragte ham, glemt at han hadde forlatt en anden for at beile til hende som var rikere. Og i smerte og skam hadde hun slåat ham i ansigtet.

Hun stønnet høit.

Hun stønnet høit.

Hvor han hadde set ut i det øieblik! Hans ædelt formede ansigt saa kridthvitt og fortrukket! Aa, det hadde været som en legemlig smerte for hende at se ham slik.

Saa var hans kulde og ro vendt tilbake. Bare hans øine og hans stemme røbet hans kval og smerte. Aa, som han hadde set paa hende! Gid hun kunde glemme dette mørke, smertelige, bebreidende blik.

Men hun vilde ikke tænke mer paa det — hun vilde ikke huske andet end at han var falsk og beregnende og bare beilet til hende for hendes penges skyld.

Derfor var der bare skedd ham hans ret, da hun slog ham i ansigtet. Hans kys hadde været en skjændsel for hende — som hun hadde gjengjældt ved at tilføie ham en skjændsel. Med denne skjændsel maatte han gaa som en merket mand gjennom livet.

„Et slag av en kvindehaand utslettes bare ved et kys av samme kvindes læber —" hadde hun engang læst i en gammel bok.

Naa — hendes læber skulde aldrig utslette denne skjændsel — aldrig!

Men hvorfor trak hendes hjerte sig sammen i en saa bitter, frygtelig smerte?

Atter hvasket der i hendes indre svake stemmer som vilde be for ham, som tilhvasket hende at hans øine ikke kunde lyve, at hans ord hadde lyst saa sande og troværdige, da han hadde sagt at han elsket hende „saa høit som en mand kan elske en kvinde."

Hun skjulte ansigtet i putene og stønnet høit av smerte.

Saaledes laa hun som et bytte for de mest motstridende følelser, syk av sorg og utilfreds med sig selv.

Frede kom undertiden og kikket bekymret ind av døren. Ogsaa Mrs. Sternberg og Nelly listet sig ængstelig bort til sengen. Da lukket Ellinor øinene og lot som om hun sov. Hun kunde ikke tale om det der hadde hendt.

Intet menneske maatte vite noget om det; han vilde likesaa litet som hun tale om det til nogen.

Men hvad vilde han gjøre nu?

Undres om han kom til Lemkov igjen? Mon han vilde omgaa hende som om der slet ikke hadde hendt noget? Hvad skulde hun overhodet si til broren om det hele? Maatte hun ikke ogsaa skrive for faren at Lindek hadde kysset hende? — Aa, nei — der vilde bare komme ulykker ut av det. Hun hadde jo tat sig selv tilrette og gjengjældt krænkelser med krænkelser.

Nu kunde han ikke længer tro at hun hadde besvart hans kys, selv om han hadde merket det. Hun maatte dø av skam, hvis han kunde ha en anelse om at hun trods alt — elsket ham!

Hun tænkte og tænkte og hendes tanker fløi til ham som sky, vilde fugler der ingen ro kan finde. —

Først senere i mørkningen, da Frede sat ved hendes seng, orket hun at tale til ham om ulykkestilfældet. Først nu fik Frede vite, med hvilken dristighet baronen hadde reddet Ellinor.

Frede klemte søsterens hænder mellem sine.

„Aa, Ellinor — nu er det som om baron Lindek har skjænket mig dig paany. Hvor lykkelig han maa være over at ha reddet dig! Nu maa du da indse at han hadde ret i at advare dig mot ‚Diana'. Du vilde ikke høre paa os. Hvor ondt det end gjør mig for det vakre dyr, saa er jeg glad over at den er død. Ellers vilde du kanske ha reddet paa den igjen. Men jeg kan ikke længer gaa forbi stenbruddet uten

ikke længer gaa forbi stenbruddet uten

rædsel og gru. Hvad vil far si til alt dette?"

Ellinor strøk sig træt over panden.

„Frede, maa far vite det?"

„Ja, Ellinor, naar han først er hos os — ikke før — ellers blir han altfor urolig. Men han skal vite hvem han har at takke for sin datters liv. — Imorgen rider jeg over til Lindek; jeg har lovet baron Lindek at underrette ham om hvorledes du har det. Jeg har jo slet ikke visst hvor stor tak vi skylder ham. Han talte om ulykkestilfældet som om han knapt hadde hat nogen del i det. For en ædel og god mand han er, Ellinor! Nu indser vel du ogsaa det, ikke sandt? Du skulde vite hvor han elsker dig! Han var kridhvit i ansigtet, da han fortalte mig om det forfærdelige — han saa ut som om han selv led tusen smerter ved det. Aa, Ellinor, han elsker dig —"

Ellinor vendte sig pludselig og skjulte ansigtet i sine hænder.

„Ti, Frede! Tal ikke mer til mig om ham. Hvis du tror han elsker mig tar du feil. Han elsker mine penger — han vet, jeg er et godt parti — ikke andet!" fremstammet hun.

„Nei, Ellinor, hvorledes falder du paa det? Da kjender du ham daarlig. Han tænker bare paa dig selv. Han er ikke istand til at tænke lavt og stygt!"

Ellinor vendte sig om igjen og saa paa Frede med et saa forvilet blik at han blev rent forskrækket.

„Du misforstaar ham aldeles, Frede. Jeg skal si dig hvad jeg vet for at du ikke skal pine dig med slike ord. Han gjorde kur til Gitta, saa længe han trodde at Gittas far skulde arve Lemkov. Men da det ikke skedde, trak han sig feigt og koldblodig tilbake

fra Gitta, skjønt de allerede var hemmelig forlovet. Han har gjort forsøk paa at nærme sig mig, fordi han anser mig for rikere end Gitta. Saaledes ser denne mand i virkeligheten ut — og pin mig ikke mer nu, Frede."

Broren stirret vantro paa hende.

„Tror du det om ham? Det er ogsaa derfor du ikke liker ham? Aa, Ellinor, det er jo umulig! Lindek kan ikke være et saa daarlig menneske! Jeg tror det ikke!" Ellinor sukket dypt.

„Gitta har selv fortalt mig at hun var hemmelig forlovet med Lindek. Saa opdaget hun at han begyndte at interessere sig for mig og advarte mig."

Frede sat en stund aldeles forbløffet ved siden av søsteren. Saa rystet han paa hodet.

„Nei, Ellinor, det tror jeg ikke. Det maa være en misforstaelse — eller ogsaa har Gitta løiet."

Ellinor for op.

„Men, Frede, selv om Gitta ikke er os sympatisk, saa maa vi da ikke tiltro hende en slik løgn."

„Aa, jeg tror meget før at hun lyver, end jeg tiltro baron Lindek en lav handlemaate, men naturligvis vil jeg helst tro paa en misforstaelse."

„Det er udelukket. Baronen er ogsaa som jeg har sagt dig."

„Det tror jeg ikke. Jeg vil aldrig mer tro et menneske hvis han skuffer mig. Indrøm at det ogsaa falder dig vanskelig at tro noget daarlig om ham."

Ellinor blev meget rød.

„Aa, la mig være i fred. Jeg er træt og vil forsøke at sove."

Frede klappet hende ømt over haaret.

„Ja, Ellinor, hvil dig ut. Men du skal vite at jeg tror paa baron Lindeks absolute retsindighet og hæderlighet. Jeg lar mig ikke rokke i min tro paa ham — ikke før han selv tilstaar overfor mig at han er en skurk. Sov nu godt, lille søster. Dit sind er endnu ute av likevegt."

Næste dag vilde Ellinor absolut slaa op igjen.

Ved middagstid kom Gitta for at høre noget nærmere om det som hadde haandt.

Men Frede tillot ikke at søsteren talte om det; han fortalte selv Gitta hvad hun vilde vite, og den unge mand la godt merke til det onde, hadefulde uttryk i hendes ansigt, da han begeistret utmalte hans Lindeks heltegjerning.

Samme dag sat baron Lindek ved skrivebordet i sit værelse. — Foraa ham laa forskjellige regnskapsbøker. Han vilde arbeide, men hans tanker fløi atter og atter til Ellinor og det som hadde haandt mellem dem ved stenbruddet den foregaaende dag.

Han gjorde sig de bitreste bebreidelser over sin handlemaate.

Den foregaaende aften hadde Frede sendt ham et bud og meddelt ham at Ellinor endnu behøvde ro, men ellers hadde det godt. Den næste dag vilde han selv komme.

Saa hadde hun vel ikkesagt noget til

Pianoet som lekekammerat. VII. Kannibalenes dans.

Naar kannibaler danser krigsdans gaar det voldsomt for sig. Og musikken som de danser efter er ikke altid harmonisk og velklingende for europæiske ører, da den ofte frembringes med de mest besynderlige instrumenter. Hvis man spiller nedenstaaende kannibaldans i det rigtige livlige tempo og lar nogen andre agere kannibaler og f. eks. lar en gni to stykker sandpapir mot hverandre, en anden slaa paa et halvt kokosnøtskal som er ophængt i en snor, mens en tredie blaaser paa en almindelig haarkam o.s.v. vil der sikkert komme noget av den rigtige kannibalske uhyggestemming over dette lille koncertnummer.

♩

mf $\textcircled{3}$

♩

p *Coda* $\textcircled{\oplus}$ *f*

p *f* *D.S.* *CODA.* *f* *Fine.*

Gjenta de første 8 takter, derefter coda.

broren om det som hadde foregaaet mellem dem — for da var vel ikke Frede kommet. Men hvorfor hadde hun ikke sagt det?

Han støttet hodet i haanden og stønnet sagte.

Saa mindedes han igjen det korte, salige øieblik, da Ellinor hengivende hadde hvilt i hans arm og gjengjældt hans kys. Han følte at hun hadde været likesaa lykkelig som han — eiler hadde hun i sin bevisstløshet kanskje ikke visst hvem der holdt hende i sine armer? Hadde hun anset ham for faren eiler broren? — Men nei, saaledes farrer ikke en kvinde sin far eller bror — saaledes smiler hun til dem. — Hvem gjaldt da hendes kys — hendes smil? — Han sprang op og gik heftig frem og tilbake.

Saa hørte han hende si: „Jeg hader — jeg avskyr Dem! Jeg vilde heller ligge død i stenbruddet end ha Dem at takke for mit liv.”

Hvorfor hadet hun ham saa bittert? Bare fordi han i angst for hendes liv, i jublende fryd over at holde hende i sine armer hadde kysset hende? Foragter, hader derfor en kvinde en mand — selv om hun ikke elsker ham?

Han slog hændene for panden likesom for at jage bort disse tanker. —

Med blekt ansigt gik han bort til vinduet og stirret mørkt ned i gaarden.

Da fik han se Frede Loosov komme ridende ind gjennom den store port. Baronnen skyndte sig mot den unge gut. Frede sprang netop av hesten i samme øieblik som baronnen viste sig utenfor huset.

Frede kastet sig med impulsiv heftighet til hans bryst og saa fast paa ham med sine mørkeblaa øine. Baronnen trykket Frede fast ind til sig.

„Frede, kjære Frede — hvor glad jeg er over at De kommer. Hvorledes er det med Deres søster?” spurte han og saa urolig ind i Fredes ansigt.

Frede saa spørrende paa ham.

„Ellinor graater! Ellers har hun det godt; hun er oppe igjen. Men hun er saa blek og sørgmodig og naar hun er alene, graater hun — men det maa ingen vite.”

„Graater Ellinor?” sa baronnen tonløst og der gik en skjælvende trækning over hans ansigt. Saa trak han Frede med sig ind i sit værelse.

Frede tok begge hans hænder.

„Først maa jeg takke Dem av hele mit hjerte, hr. baron, fordi De har reddet min søster. Først nu vet jeg hvilken heltegjerning De har utført og hvilken dristig og frygtløs De har sat Deres liv paa spil for at frelse min søster. Efter Deres egen beretning lød det jo som om der slet ikke hadde hendt stort.”

Hans Lindek rystet paa hodet.

„Gjør ingen ophævelser over det, Frede. Hele min fortjeneste bestaar i at jeg tilfældigvis befandt mig i nærheten.”

„Aa nei, nei, ikke enhver hadde som De sat sit liv paa spil. Det har selv Ellinor maattet indrømme.”

Med et bittert smil saa Lindek ind i Fredes ansigt.

„Nei virkelig — har hun selv maattet indrømme det?”

Frede grep hans haand.

„Aa, jeg vet godt at Ellinor ikke har takket Dem som hun burde. Men De maa ikke gaa irette med hende, kjære hr. baron. Overfor Dem er hun som et ganske andet menneske. Men nu vet jeg i det mindste hvad Ellinor har imot Dem og hvad det er som piner hende.”

(Fortsettes.)

bred kant som fyldes med bundfarven. Naar puten er færdig, blir den altsaa 40 x 54 cm.

Materiale: Uldgarn, uldgarn og broderimønster, pris kr. 17.00 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiiver“ side 28.

Vægteppe paa grov, hvit lin.

Dette teppe med det morsomme motiv „Lille mors første haandarbeide“ passer godt til et sommerhus, spisetue eller lignende. Broderiet utføres med kunsting og plattsom i forskjellige farver som vil bli aysat paa mønstret. I kanten sættes en ramme av grøn lin. Størrelse med kant 85 x 65 cm.

Materiale: Paategnet teppe med garn kr. 14.00 + porto, grøn lin til kant kr. 3.50 + porto, Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiiver“ side 28.

18. haandarbeide.

Putte med korsstingsbroderi.

Denne pene putte som holdes i temmelig matte farver, er sydd med uldgarn paa uldgarn efter et mønster som følger med materialet. Selve broderiet er 30 cm. høit og 44 cm. bredt; utenom dette staar en 5 cm.

Dukke Lises natkjole og kombination.

(Se mønstrene paa neste side.)

De fleste dukker har et utal av kjoler, kaaper halter o.s.v., men hvormange er saa vel forsynt at de ogsaa har natlinnet og kombination? For at Dukkeline ikke skal være blandt dem som savner disse ting naar hun skal puttes iseng om kvelden,

viser vi paa neste side hvorledes man selv kan sy et yndig natlinnet og en meget fiks kombination. Begge deler er av hvitt stof og klippes efter mønstrene paa neste side. Til dukker av 30-40 cm. høide klipper man efter mønstrene ytterste linje, hvormot den punkterte linje benyttes til mindre dukker.

Til natlinnetet behøves et stykke tøy, 32 cm. bredt og 64 cm. langt. Det brettes en gang sammen paalangs og derefter paatvers saaledes at man nu har fire lag tøy. Herpaa lægges mønstret fig. 1. Se efter paa dette hvilke sømmer skal ligge mot tøyets brett, da det er meget viktig at mønstret lægges riktig paa stoffet. Man beregner en snau centimeter ekstra til sømningsmon. Klip de to smaa hak med i kanten under ærmet! Naar tøyet tas fra hverandre ser man at natlinnetet bestaar av ett stort stykke. Det foldes sammen paa midten over skuldrene med vrangen ut. Begge sidesømmene sys sammen (se fig. 2), og en smal fald brettes og sys i halsen, paa ærmene og langs den nederste kanten. Bakerter sys man med silke eller perlegarn en række knapulsning rundt om de opspilte ærmer og i halsen. Endel smaa avlange huller klippes ovenfor langs utringningen og nogen større rundt livet. Ogsaa disse kantes med knapulsning. Herigjennem trækkes lyseblaa silkebaand som knyttes i en sløife foran.

Saa kommer turen til Dukkeline's kombination som er meget morsom at sy. To stykker stof lægges ovenpaa hverandre og herav klippes det store mønster

fig. 3. Klip 1 cm. utenfor kanten saa der blir nok til sømmer.

Det lille mønster fig. 4 som ogsaa hører til denne, klippes av ett stykke stof som lægges sammen paa midten saa det danner en brett mot hvilken midten av rygmonstret lægges. De smaa hak klippes med overall. Til at begynde med syr man sammen de to korte sømmer nede paa de to stykker hvorav vor kombination bestaar. To hak viser hvor bakerste og forreste søm skal sys til hverandre. Man har da to smaa bukseben hver for sig. Derpaa sys det lille rygstykke til. Et hak i hver av sidesømmene angir hvor sammensyningen skal finde sted. Naar de to stykker saaledes er forbundet stikkes de smaa skuldersømmer sammen paa ryg og forstykker. Alt sker paa vrangen.

Derefter brettes en fald langs forstykkene ned til sømnen i buksene. Den sys med faldsting. Paa samme maate faldes de to bakerste sømmer. Buksenes øverste kant er forsynt med tre hak, ryknes nu fra hver side langs den punkterte linje paa mønstret og sys fast til rygstykkets nederste kant, hvormot ogsaa er tre tilsvarende hak (se fig. 5).

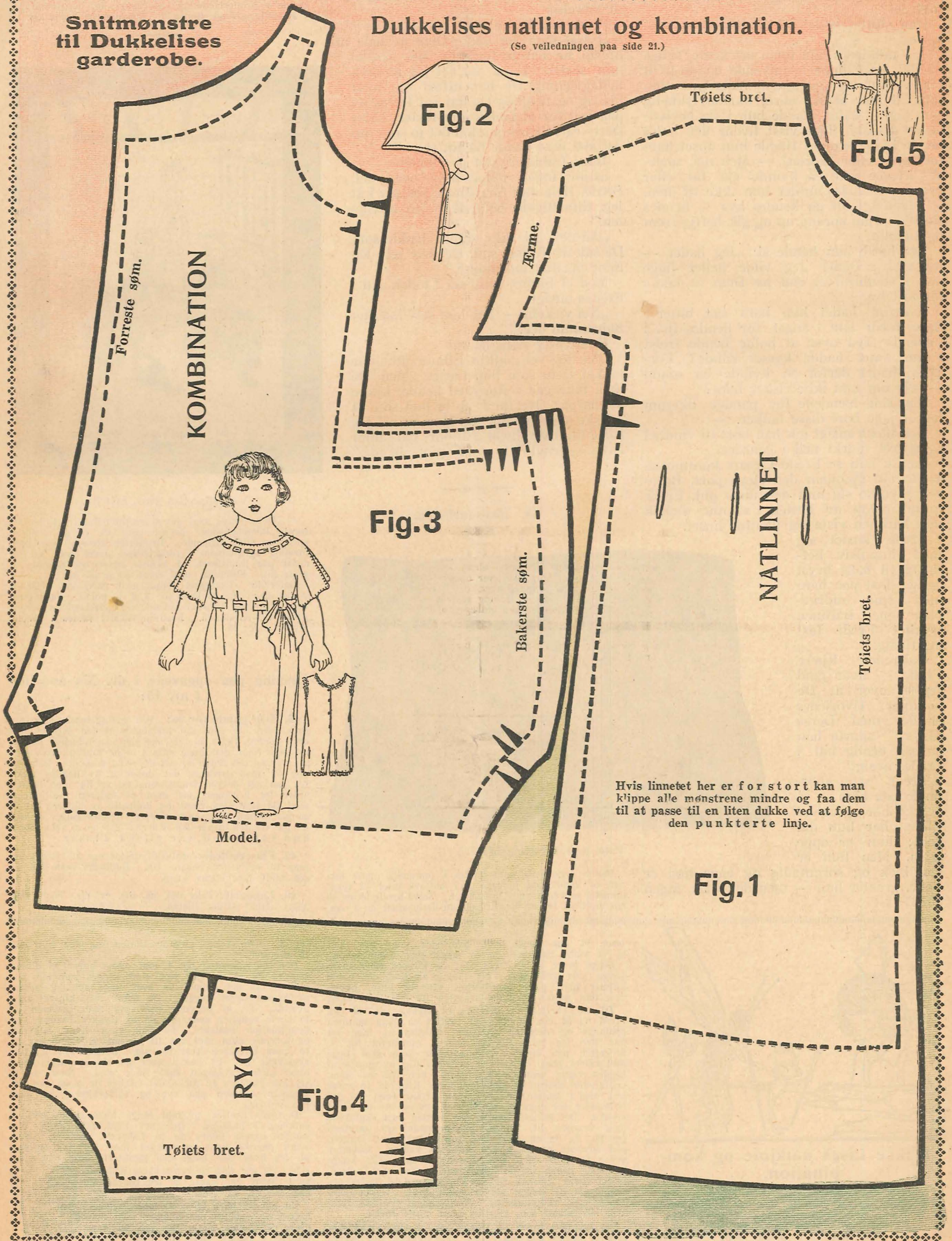
Nu har vi bare igjen at falde ærmene, halsen og nedentil paa buksen. Vil man gjøre Dukkeline rigtig fin sys en smal blonde i kanten oppe og nede. Foran lukkes den med 3-4 smaa knapper.

Snitmønstre til Dukkeliſes garderobe.

Dukkeliſes natlinnet og kombination.

(Se veiledningen paa ſide 21.)

Hvis linnetet her er for stort kan man klippe alle mønstrene mindre og faa dem til at passe til en liten dukke ved at følge den punkterte linje.

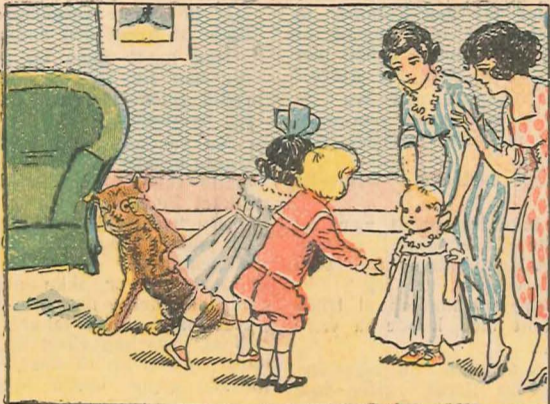

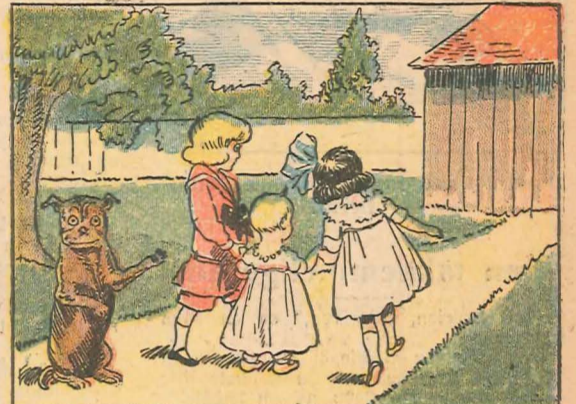
Da Buster Browns lille fætter Louis skulde ride paa „Dynamit“.

1. Mariane: „Hvad har du tænkt vi skal bruke alt det falske skjegget til som du har været inde og kjøpt Buster?“ Buster: „Aa, det skal vi nok faa anvendelse for en dag!“ Tiger (for sig selv): „Det blir nok en morsom dag, naar den kommer!“

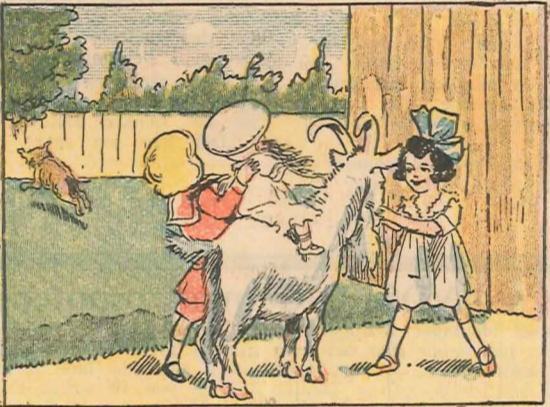
2. Fru Brown: „Her er lille fætter Louis! Nu maa dere leke pent med ham, Mariane og Buster. Men pas endelig paa at han ikke gjør sig noget, husk han er liten!“ Mariane og Buster (i kor): „Goddag, Louis! Du er jo snart stor gut. Kom skal vi leke!“

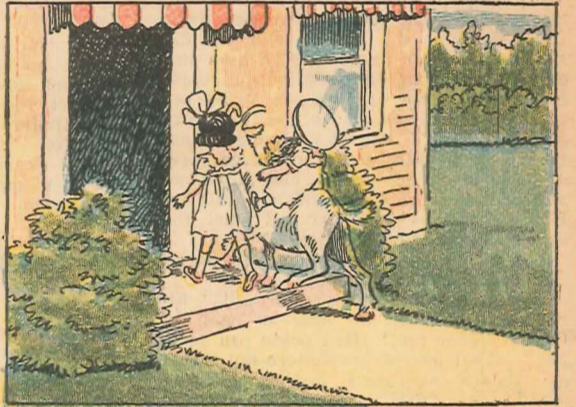
3. Louis: „Hvor stal vi daa hen?“ Buster: „Hør, Mariane! Jeg har en idé. Skal vi prøve paa at la Louis ride paa „Dynamit“?“ Mariane: „Ja, det skulde være rasende morsomt. Men bare det gaar godt!“ Tiger (for sig selv): „Det gjør det ganske sikker! ikke!“

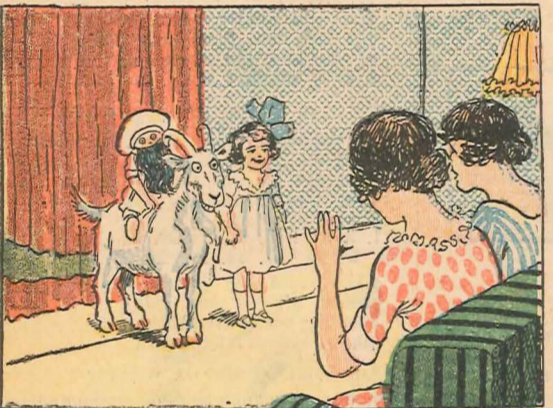
4. Louis: „Hvorfor stal mig ha „seg“?“ Buster: „Jo, for nu skal du ut og ride, og da maa du ligne en voksen mand.“ Tiger (for sig selv): „Ak, ja, bare skjegget kunde hjelpe! Stakkars, arme barn! Det slipper han sikkert aldrig godt ifra!“

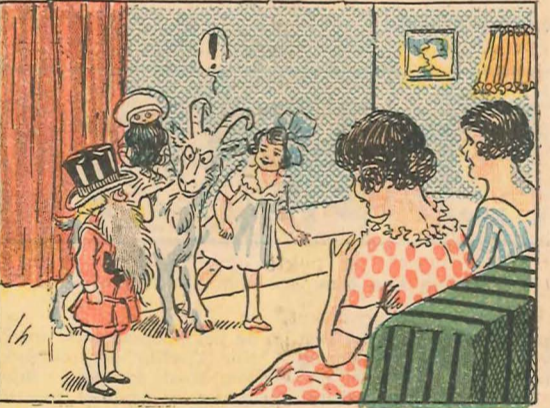
5. Mariane: „Saa, ja, Dynamit! Idag er du en snil gammel gjetebuk!“ Louis: „Uh, mig er ræd han biter mig!“ Buster: „Det skal du ikke være ræd for, Louis!“ (Til Mariane): „Nu trækker du Dynamit ind til mor og tante, saa kommer jeg straks!“

6. Mariane: „Saa — saa, ikke saa hideg, Dynamit! Husk paa at du har en liten rytter paa ryggen!“ Dynamit (ved sig selv): „Det er da ikke rart at man er nysgjerrig og vil skynde sig litt. Idag ser der ut til at bli fest!“ Louis: „Di-nu-da hurra! Mig ride!“

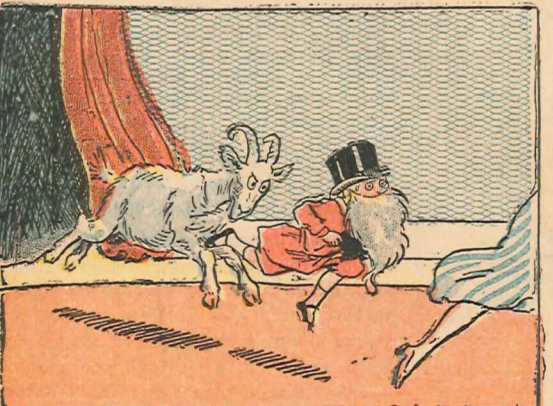
7. Fru Brown og hendes søster (i kor): „Men du store alverden, hvad er det for et optog som kommer der, og hvad er det for en liten mand med langt skjæg som sitter paa ryggen av gjetebukken?“ Mariane: „Det er bare Louis som faar sig en liten ridetur!“

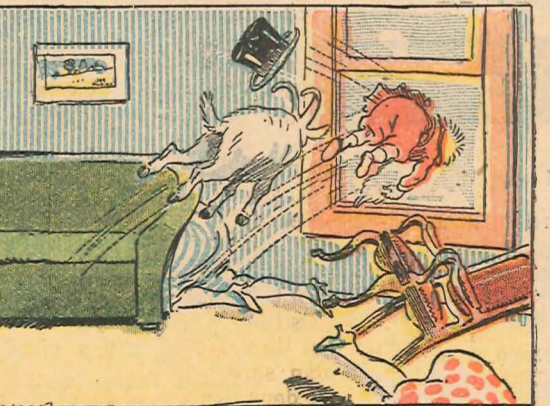
8. Buster: „Ja, her er jeg! Kjender du mig ikke, Dynamit? Jeg synes du ser saa strengt paa mig!“ Dynamit (ved sig selv): „Skal det være Buster? Hvorledes er det han har klædt sig ut? Tænker han paa at gjøre nar av mig med det lange skjegget han har lagt sig til?“

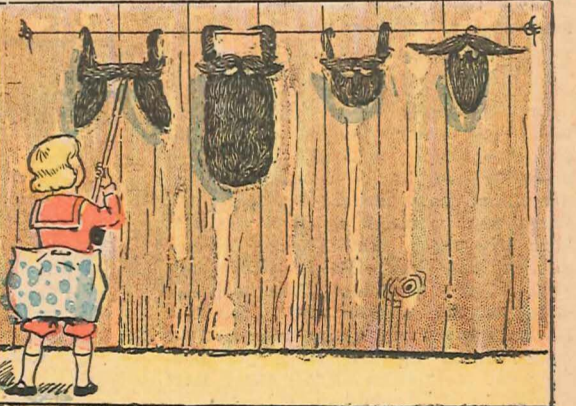
9. Dynamit: „Tjim-ljam, bummelum! Jeg skal lære dere at haane en gammel gjetebuk! Tror du, du kan holde mig for nar, Buster?“ Louis: „Uhu, mig falder paa dulvet!“ Fru Brown og hendes søster (samtidig): „Aa, stakkars barn, hjelp! hjelp!“

10. Dynamit: „Hip-hip, hop-hop! Det gaar jo udmerket! Nu faar jeg snart fat i dig, Buster, og saa skal du se jeg snart skal faa plukket av dig skjegget, saa du kan lære hvorledes du skal behandle en gjetebuk med ærbødighet!“ Buster: „Vei, mor! Jeg skal frem!“

11. Fru Brown (under sofaen): „Bare dyret ikke drøper os allesammen! Fru Browns søster (under en stol): „Jeg har aldrig været med paa noget lignende!“ Dynamit: „Nu bare en-to-tre og et hop, saa har jeg ham! Buster „Au, hodet mitt! Døren! Mor, mor!“

12. Buster: „Det har man igjen for sin gode mening! Og saa litt skal det til for at komme paa kant med en gjetebuk. De kan ikke taale at se at andre har skjæg, det er bare dem som har lov til det. Og jeg som var saa glad i mine falske skjæg. Nu maa jeg gjemme dem — eller sælge Dynamit.“

Hjemme eller ute
 bør De alltid ha en **KODAK**
 med Dem — den gir varige og verdifulde Erindringer om alt, De ser og oplever. KODAK er alltid bruksfærdig og saa enkel og let at behandle, at alle kan ta gode Billeder med den. Mørkerum overflødig; KODAK-Film indsættes i Dagslys og fremkaldes i Dagslys i KODAK TANK FREMKALDER.

KODAKS fra kr. 19.50. Ny Katalog netop utkommet. Sendes paa Forlangende gratis og franco.

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK Fabrikata:
J. L. NERLIEN A/S
 Kristiania :: Nedre Slotsgate 13.

Tilskjærerkursus 100 kr.
 Dameskrædderindekursus.
 Nørrebrogade 26 :: Kjøbenhavn N.

Fløte Lanolin sæpen

FOR BARN BEST

Dens cremeliggende skum har en heldig indflydelse paa huden. Stk. 65 øre.

Fløte-Lanolin Creme
 tube 1.30.

M. ZADIG,
 Kristiania.

ERNEMANN
 KAMERAS

Objektiver og tilbehør Kjøber og projek-tionsapparater er frembringelser av første kvalitet. Forlang katalog og betingelser for vor plate-præmiekonkurrence.

ERNEMANN-WERKE A.G. DRESDEN 269.

Rikt illustreret prisliste over **krigsfrimerker** mot 1 kr.
A/B Harry Wennbergs frimerkehandel. Stockholm 1.

Gratis og portofrit sender vi en prima cycleslange med 12 mdr. gar. og vort katalog til enhver cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr. i Frim. til omk. Utelukkende reklamested. Gummi-fabrikken, Fredensborg, Danmark.

Sanatogen Prøv det idag!

Faaes paa alle apotek

Styrkemidlet

Skuespillerinde Fru **GYDA CHRISTENSEN** skriver:
 „Sanatogen styrker musklerne, gir utholdenhet og — hvad kanske er det allerbedste — det gir godt humør.“

Operasangerinde Fru **KAJA EIDE** skriver:
 „Min Sanatogenkur har været i høieste grad saa vellykket, at jeg kun ønsker at fortsætte.“

Du snakker om fin puss, du — **VIM** igjen

VIM & Pussor
 A/S Brodrene Levor. Kristiania.

KØR DE BEDSTE RINGE

KØR DUNLOP

VARE MÆRKE

ANKER-PAIN-EXPELLER

den eneste ekte, verdensbekjendt i 50 aar, er atter at faa paa alle landets apoteker. Det bedste mot gift, rheumatisme, forkjølelse og tandpine etc.

Generalrepresentant for Norge:
ALF NØLKE A/S
 Parkveien 62, Kristiania.

Coetta Chokolade.

NORSKE KJØBMAND Forretningsaktieselskap. TELEFON 13755

INDBRUD

ne kræftene, at unde legeme og aand ro og vederkvælgelse. Det er skadelig og skjæbnesvangert at ringeagte dette faresignal og med hensynsløs ødselhet opbruke de sidste kræfter som staar til ens raadighet. Derved angripes arbeidskraftens kapital, og de senere renter blir stadig mindre og mindre. Derfor maa man ogsaa kun anvende midler mot trætheten i absolut nødvendige tilfælder og meget sparsomt. Hertil hører blandt andet sterk kaffe, te, tobak og alkohol, som let fører til utpining av arbeidskraften. Tvertimot bør der stadig følge ro, søvn og spise efter træthet paa grund av arbeide. Det er ogsaa galt at tro at man kan utligne en aandelig træthet (ved hjernearbeide) ved legemlig arbeide (haandverk, sport) av helt anden art, saaledes som det undertiden prøves. Efter enhver slags træthet efter arbeide bør der absolut følge ro og vederkvælgelse.

Anderledes forholder det sig med den umotiverte træthetsfølelse. Den kan og skal man bekjempe. Føler man sig om morgenen efter tilstrækkelig søvn endnu træt og mat, hjælper det for det meste at vaske sig i koldt vand. Naar man paa varme sommerdager blir mat og ute av stand til at arbeide, saa kan et kort luftbad eller en kold avrivning hurtig tjene til at oppfriske en. Og sitter man i et daarlig utluftet, overfyldt koncert- eller forsamlingslokale og næsten ikke kan holde øinene aapne, gis der intet bedre middel end at indaande den kjølige, surstoffrike luft ved et aapent vindu eller utenfor døren. Slike naturlige mid-

ler til at avverge træthetsfølelsen er ikke alene absolut uskadelige, men har ogsaa en meget heldig indflydelse paa legemets og aandens ydeevner.

Hjemmet.

Tilberedning av te.

For at bibeholde teens fine aroma og utnytte bladene helt bør man tillage den som man pleier det i Rusland. Bladene holdes i en liten tekande av ler og derpaa holdes saa meget kokende vand, at det saavidt dækker bladene naar disse har utvidet sig helt. Efter 5 minutters forløp holdes denne ekstrakt over paa en liten kande, som i forveien er skylt med varmt vand, og bladene holdes atter over med kokende vand, men nu maa de kun trekke i 3 minutter. Denne anden ekstrakt holdes sammen med den første, og nu kan enhver ved hjælp av kokende vand skjænke sig teen saa sterk som han ønsker. Hvis der blir noget av ekstrakten tilovers, kan den godt brukes næste dag.

Avispapir i kjøkkenet.

Nu da man skal spare paa alle ender og kanter, er dette raad værd at lægge merke til. Man lægger avisene sammen i fire deler og skjærer dem fra hverandre. Et stykke ståltraad stikkes igjennem dem ovenfor for at holde dem sammen, og de hænges op paa en spiker paa væggen i kjøkkenet. Mange ganger i dagens løp har man bruk for et slikt stykke papir, enten for at tørke det værste smuds av hændene, eller fjerne en flek, til at tænde op paa komfyren, til at gni blankpolerte Kobbersaker efter med, ta om en gryte som er blitt varm paa hanken o.s.v. Bærer man sig slik ad sparer man meget paa kjøkkenhaandklær, grytelapper og vaskekluter.

At stoppe silkestrømper.

Man kan med fordel anvende et langt haar til at stoppe silkestrømper med, det er temmelig sterkt og

ganske usynlig. Før man tar nye strømper paa, er det tilraadelig at stoppe hæl og taa godt med haar.

Bøi dig ikke samtidig med den som har sluppet ned en saks eller gaffel.

Selvom ogsaa almindelig dannelse og høftighet byr en at bøie sig hurtig og hjelpsomt naar nogen slipper noget, saa er det dog bedst at la være i de tilfælder hvor det dreier sig om skarpe eller spidse gjenstander. Man har allerede ofte hørt, at der er skedd en ulykke ved, naar to paa en gang bøier sig efter den tapte gjenstand, for hvis den som først faar fat paa tingen raskt retter sig op igjen, kan den andre let bli saaret i ansigtet med gjenstanden, ja der findes endog tilfælder hvor et øie er blitt stukt ut paa denne maate. For at ikke synes uhøflig kan man jo bakeler undskyldte sig med den her anøerte grund.

Billige desserter.
 Av I. W.

Eplegrøt med chokolade.

Gode epler skrælles, skjæres istykker og befræs for kjernehuset (husk, at man aldrig maa kaste avfald av friske epler, baade skallet og kjernehuset kan brukes til eplesuppe eller til at koke eplegrøten i). Eplene kokes i litt vand som er kokt med sukker og vanilje, men ikke saa længe at stykkene gaar itu, og sausen jevnes med litt utrørt sagomel; den avkjøies og holdes i en glasskaal. 1/4 kg. chokolade kokes ut i 1 kop melk, naar chokoladen helt er utkokt, tilsættes litt utrørt potetemel, saa det blir en velling, og dette holdes over eplene. Eplesausen blandes med litt pisket krem og holdes over.

Rømpudding uten egg.

1 liter melk kokes med 1 kop sukker og 125 gr. risemel; naar det er som grøt, tilsættes litt rom eller hjemmelaget vin, og litt ren sprit hvis man har, samt litt finhakkede mandler. Rød saus serveres til.

Franskbrødpudding.

Franskbrødkiver smøres som almindelig smørbrød, skjæres i store terninger og lægges i en vel smurt form. 2 hele egg piskes godt og tilsættes litt sukker og hakkede bitre mandler, kardemomme og hakket citron samt 3/4 liter melk. Det helles over brødet, og ovenpaa lægges et lag støtte kavringer og smaa stykker margarin hist og her. Puddingen stekes ved jevn varme. Spises med frugtsaus til.

Rispudding med epler.

1 stor kop risengryn kokes i melk til almindelig risengrøt, litt salt, citron og sukker tilsættes og den bres ned i et rundt litt dypt fat eller lagkakeform. Naar den er kold, vendes den om paa et glasfat. Gode epler skrælles, skjæres fra kjernehuset og kokes til kompot, de tas op og stables i en top paa risengrynskaken, i kanten pyntes den med rips-gelé og krem.

Fluer i sove- eller sykeværelser.

For at holde fluene borte fra syke eller sovende skal det være godt at dyppe en liten svamp eller en liten lap tui i lavendelolje og henge den op over sengens hodegjerde. Fluene kan ikke utstaa lugten og holder sig borte fra sengen, mens de fleste mennesker liker lavendelduften.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 18.

Pris..... kr. .... øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

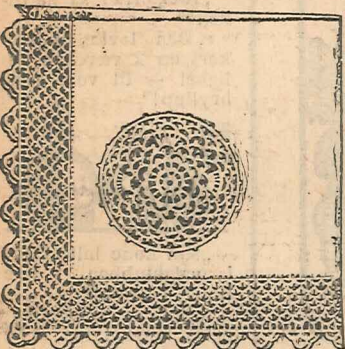

Hvad der interesserer damerne.

Lommetørklæ med bred, heklet kant og heklet motiv.

(Hertil hører bill. 1—3.)

Dette elegante lommetørklæ syes af fin, hvid lerret eller batist. Uten blonden er det 30 cm. stort; det falder ganske smalt i kanten, og heri hekler

Bill. 1. Lommetørklæ med heklet kant og indsat, heklet motiv.

man saa den 3 1/2 cm. brede blonde med hvid hekle garn nr. 80 eller nr. 90.

1. omgang: Stadig avv. (avvekslende) 1 f. m. (fast maske) i lommetørklædets kant og 1 l. (luftmaske) i hjørnene hekier man 3 f. m. — som er adskilt fra hverandre ved 1. — i samme hul (se bill. 2.) Naar lommetørklædet er 30 cm. stort, maa man, for at takene i kanten senere ogsaa kan træffe i hjørnene, hekle 150 f. m. paa hver side, den sidste l. blir slynget fast til den 1. f. m. i omgangen.

2. omgang: 1 f. m. om den næste l., stadig avv. 1 picot-bue (d. v. s. 2 ganger efter hverandre 7 l., 1 f. m. i den 2. av de 7 l., derpaa endnu 2 l.), 1 f. m. om l. efter den tredienæste f. m., i hjørnene 2 ved 1 p-bue (picot-bue) adskille f. m. om hjørnemasken, den sidste p-bue slynges til den 1. f. m. i omgangen.

3. omgang: Med kjedemasker føres traaden bort til midten av den næste p-bue, 1 f. m. om denne p-bues midtpunkt og stadig avv. 1 p-bue og 1 f. m. om den næste p-bues midtpunkt, i hjørnene hekles igjen 2 ved 1 p-bue adskille f. m. om midten av hjørnebuen; til sidst slynges den sidste p-bue fast til den 1. m. i omgangen.

4.—8. omgang: Som 3. omgang.
9. omgang: Som begyndelse av omgangen hekles 1 f. m. om det følgende p., 5 l., 1 st. (stangmaske) om det næste p., derpaa stadig avv. 3 l. og 1 st. om det næste p., i hjørnene hekles om de 2 p. i hjørnebuen 2 ved 3 l. adskille st., de sidste 3 l. slynges til den 2. av de første l. i omgangen.
10. omgang: Idet man begynder med en hjørnebue, hekles (se billedet) hver gang 4 f. m. om de 3 ganger følgende 3 l., *, vend, 2 ganger avv. 9 l., 1 f. m. i den sjette næste f. m., vend, 10 f. m. om de følgende 9 l., 5 f. m. om de næste 9 l., vend, 9 l., 1 f. m. i den forrige f. m.-bues midtpunkt, vend, 10 f. m. om de sidste l., for at slutte bedre og penere til den næste maske føres naalen ind i det øverste, vandrette maskelid av den følgende f. m., og derpaa omhekles den anden halvdel av buen nedenunder med 5 f. m. (hvorved det oplagne led avhekles med den 1 f. m.), naalen føres i det øverste led av den næste f. m. nedenunder, og de 5 ganger følgende 3 l. omhekles hver med 4 f. m., derpaa gjentas stadig fra *

Det heklede motiv som føies ind i et hjørne av lommetørklædet, hvorunder saa stoffet forsigtig klippes bort, hekles saaledes: Man begynder midten med en ring av 10 l. og hekler om denne.

1. omgang: 16 f. m., den sidste f. m. slynges til den 1. f. m.

2. omgang: 7 l., 7 ganger avv. 1 st. i den næstnæste f. m. og 4 l., de sidste 4 l. slynges fast til den 3. av de første 7 l.

3. omgang: Om hver bue av 4 l. hekles 1 f. m., 2 halve st. og 1 f. m.; derimellem i hver st.: 1 f. m.; den sidste f. m. slynges til den 1. f. m.

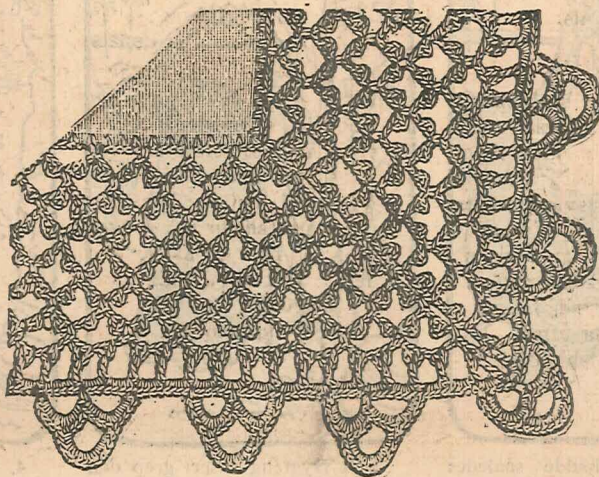
4. omgang: 6 l., 15 ganger avv. 1 st. i den næstnæste m. og 4 l.; de sidste 4 l. av omgangen slynges til den 3. av de første 6 l.

5. omgang: Om hver bue hekles 1 f. m., 2 halve st., 1 f. m., derimellem 1 f. m. i hver st.

6. omgang: 8 ganger avv. 1 p-bue (d. v. s. 3 ganger efter hverandre 5 l., 1 f. m. i den 2. l., derpaa endnu 1 l.), 1 f. m. i den næstnæste bue.

7. omgang: † 7 l., 1 f. m. mellem det 1. og 2. p. i den følgende p-bue, 1 p-bue, 1 f. m. om begyndelsen av den næste p-bue, 1 p-bue, 1 f. m. mellem det 2. og 3. p. i den samme p-bue, fra † gjentas 3 ganger.

8. omgang: **, 5 l., til den følgende st-figur hekles 10 st. om de næste 7 l., 5 l., vend, 1 st. i den næstsidste st., 4 ganger avv. 2 l., 1 st. i den næstnæste st., 1 l., vend, om de 5 ganger følgende 2 l.

Bill. 2. Hekleprøve (litt forstørret) til blonden om lommetørklædet bill. 1.

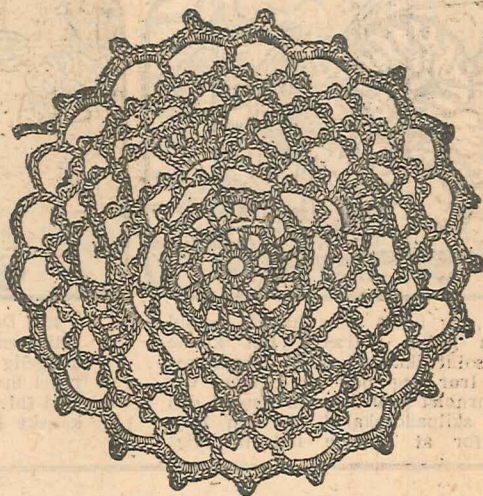
hekles hver gang 3 f. m., derpaa 2 ganger avv. 1 p-bue, 1 f. m. mellem det 2. og 3. p. i den følgende p-bue, fra ** gjentas 3 ganger.

9. omgang: Stadig avv. 1 liten p-bue (d. v. s. 2 ganger efter hverandre 5 l., 1 f. m. i den 2. av disse, derpaa endnu 2 l., 1 f. m. (denne f. m. træffer i begyndelsen, midten og slutningen av st-grupper, buene omfattes stadig av den f. m. mellem det 1. og 2. p.).

10. omgang: Stadig avv. 1 liten p-bue og 1 f. m. om den næste p-bues midtpunkt, den sidste lille p-bue slynges til begyndelsen av den 1. lille p-bue i omgangen.

11. omgang: Traaden føres til midten av den følgende p-bue, og om denne bues midtpunkt hekles 1 f. m., 13 l., 1 st. om den næste lille p-bues midtpunkt, stadig avv. 10 l. og 1 st. om den næste lille p-bues midtpunkt, de sidste 10 l. slynges til den 3. av de første 13 l.

12. omgang: Om hver bue av 10 l. hekles 5 f. m., 1 p. (d. v. s. 3 l., 1 f. m. i den sidste f. m.), 5 f. m., 1 f. m. i hver st. derimellem. Til sidst slynges traaden til ved begyndelsen av omgangen, og da kastes enden.

Bill. 3. Det heklede motiv i lommetørklædet bill. 1. Naturlig størrelse.

Inden man syr motivet ind i lommetørklædet, bør man helst fugte det og spænde det ut saa det blir jevnt og rundt.

Plei tænderne!

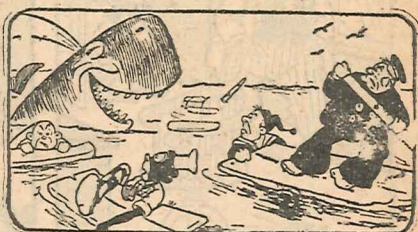
Bare i de sjeldneste tilfælder er man saa omhyggelig med pleien av sine tænder som man burde være, og dog er renholdet av disse mindst likesaa vigtig, ja langt vigtigere end den daglige renselse av hænderne og ansigtet. „Godt tygget er halvt fordøiet!“ og derfor er det absolut nødvendig at gjøre alt hvad man kan for at bevare dem til sin høie alder.

Naar man vil ha vaske-tøiet pent blankt.

Tøiet maa for at komme til at se pent ut rulles godt, hvorved det faar det blanke utseende som vi ynder at se det med. Paa de varme sommerdager hænder det imidlertid let at tøiet blir for tørt, og naar det rulles saaledes blir det alt andet end pent. For at undgaa dette bør man ta det ned saasnaart det er tørt paa de største flater. De øvrige fugtige steder har nu til opgave at meddele resten litt av sin fugtighet. Ved deres hjælp blir nu linnetet nu trukket igjennem, d. v. s. at det blir regelmæssig blødt og smidig naar det ligger natten over, tæt ovenpaa hverandre og staar paa et kjølig, fugtig sted. Den næste dag kan det da trækkes og lægges sammen ganske anderledes end hvis det blev tat ned ganske tørt og raslende stivt. Naar tøiet er blit saa forfærdelig stivt kan man ikke faa det glat, selv om man ruller det noksaa godt. Man maa da dynke det og la det staa natten over, indtil det føies svakt og regelmæssig fugtig over det hele. Men for at det skal bli pent glat maa man ogsaa ha en god rulle som er glat og trykker tilstrækkelig fast, det vil altsaa si at den skal være tung. De træflater som kommer i berøring med linnetet skal være fuldkommen glatte, for den mindste ujevnhed viser sig i det rullede tøj som en mat plet, hvis det er en fordykning, eller som en rift, hvis det er en forhøining. Der hvor rullen lages tas der det haardeste træ, dog er der neppe noget træ som er saa haardt at det slet ikke tar imot tryk, saaledes som det blandt andet kan forekomme naar man ruller tøj med metalknapper, metalringer, tykke hegter, spænder og lignende. Man kan ofte se store indtryk baade paa rullestokkene og flatene paa rullen, og alt det tøj der kommer efter det som har ødelagt træet, kommer til at bære præg av disse fordykninger. Tøiet blir penere — forutsat da at man har en god rulle — naar man legger ensartede stykker i den samme stok tøj. Man bør altsaa ikke lægge duker og skjorter i samme stok. Derfor skal man begynde omhuen for tøiet allerede ved sammenlægningen. Naar det er godt sortert og lagt glat og omhyggelig sammen vil det osaa bli pent. Da er det ofte tilstrækkelig naar det gaar en gang gjennom rullen.

Støvsugeren i virksomhet paa „Mary Ann“.

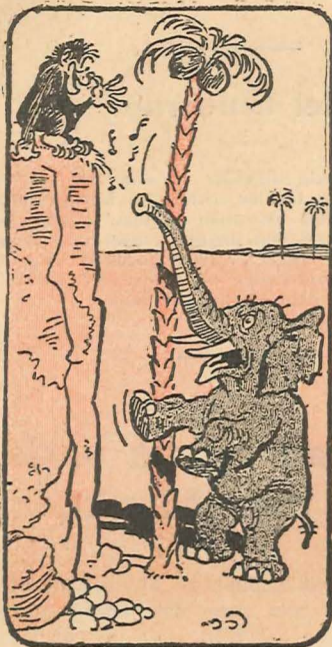
Ombord paa skibet „Mary Ann“ følger man med tiden og en moderne indretning som en støvsuger er forlængst blit indstallert ombord.

Men en støvsuger maa omgaaes med forsigtighet. Det skjønne man den dagen da Ching-Chung dirigerte slangen og sugget alle spiker og nagler ut av skibet.

Forsent opdaget kapteinen katastrofen og ingen kunde forhindre at „Mary Ann“ blev skilt i sine sammenføininger og blev til ved.

Det ærgerligste for mandskapet da det drev bort paa vrakstumpene var næsten den hoverende latteren som det var gjensand for fra en vældig hval. Hvaler kan ogsaa være skadefro!

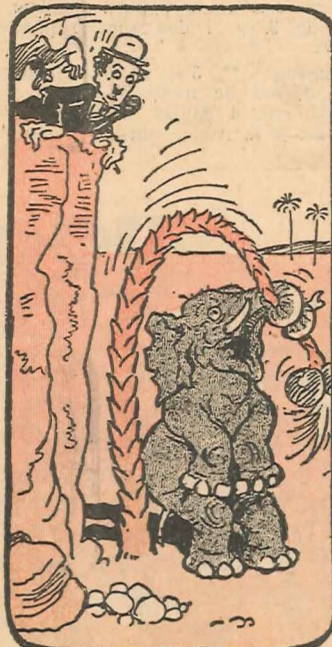
Aldrig raadvild eller Aandsnærværelsens triumf.

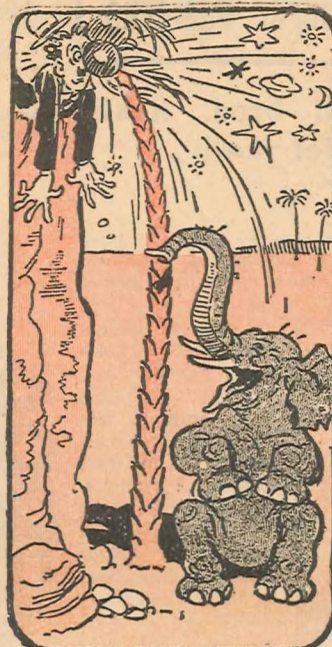
1. Apen kan ofte være frygtelig slemme til at erte. Og apene paa den Stillehavsoen hvor jeg har hat den fornøielse at bo i længere tid var til sine tider meget stygge til at erte baade mig og den skikkelige Jumbo — især Jumbo, for ham var det lettest at slippe fra.

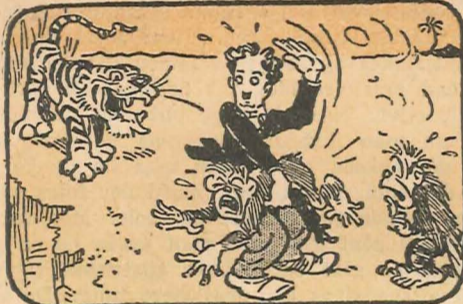
2. En dag hadde saaledes en av de smaa ertekrokene anbragt sig selv oppe paa kanten av en klippeavsats og da den her mente at være i sikkerhet ihvertfald for Jumbos angrep, ertet apen den stakkars fyren, saa den tilsidst blev aldeles ute av sig selv av ærgrelse.

3. I frygtelig raseri grep den med snablen fat i en kokuspalmes som stod like i nærheten, og bøiet stammen paa den som om den hadde været en tynd pilekvist. Imidlertid hadde den ondskapsfulde lille apen lokket mig bort til klippens kant . .

4. . . mens den selv hadde været saa lur at trække sig tilbage. Den hadde jo nemlig set Jumbos forberedelser og ønsket ikke at vente paa det øieblik da palmen svaieet tilbage igjen. Denne fornøielse hadde den forbeholdt mig, og jeg nød den i sandhet (se billedet!)

5. Da virkningen av kollisionen mellem mit hode og kokusnøttene var nogenlunde overvundet for mit vedkommende skyndte jeg mig bort for at snakke pædagogisk med d'herrens apekatter, men blev pludselig forstyrret i denne sport av en brølende kongetiger.

6. Jeg vet ikke om det ædle kongelige dyr kanske har ment at jeg i min opdragelse av apene gik for haardt frem og derfor har villet optræ som enslags høiere relfærdighet, — nok er det: tigreren var yderst aggressiv, og jeg maatte skyndsomst søke flugten.

7. Nu er jeg rigtignok en udmerket løper og behøvede ikke at skamme mig over den farten jeg hadde. Men tigreren var sandelig heller ikke sen i vendingen. Da hændte der midt under veddeløpet det at en skilpadde kom iveien for mig, jeg gik paa næsen . .

8. . . men hadde aandsnærværelse nok til at søke tilflugt i et hult træ like ved. Da jeg var klar over at tigreren vilde kunne forfølge mig ind i træet og gjøre det forbi med mig i en-to-tre, søkte mit speidende øie efter hjælp. Resolut grep jeg skilpadden . .

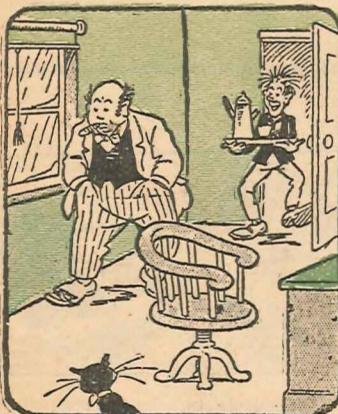

9. . . og holdt dens haarde skjold op foran hullet i træet. Det kunde dyret absolut ikke ta nogen skade av. Derimot tror jeg nok at tigreren var mindre fornøiet med det sammenstøt den fik med skilpaddeskallet, da den hoppet lii for at komme ind til mig!

10. Den slukørede maate hvorpaa kongeligetigeren fjernet sig — en for et saa kongelig dyr høist upassende maate — tydet ihvertfald paa det. Den ruslet avsted fulgt av saavel mine som skilpaddens kanske litt hoverende hilsener.

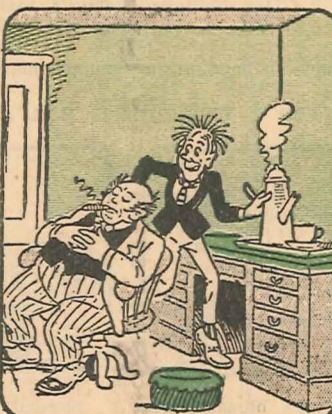
Naar man vil smake paa kaffen og ikke passer paa.

„Jeg gad vite om han vil by mig en kop med!“ tænkte kontorgulden mens han bragte brettet med kaffen ind til chefen.

Men det lot ikke til at chefen hadde tænke for sin værdifulde kontormedhjælperes tæng til kaffe saan midt paa dagen.

Og da den unge mand ikke desto mindre følte en uutslukkelig tørst efter kaffe listet han sig ind til chefen som nu sov blidelig . .

. . . grep kanden, satte tuten for munden og — heldte dens varme indhold utover chefens blanke isse. Følgene kan man tænke sig!

Smaapluk.

Lyse utsigter

„Igaar var jeg hos husleienævnden; jeg skal nemlig gifte mig i næste maaned.“

„Naa, hvad sa nævnden?“

„Den lovte os sikkert en 2 værelses leilighet — til vort solvbryllup!“

„Min kone talte igaar i valgklubben i fire timer i træk.“

„Det er ingenting; min kone tidde stille igaar i fem minutter i træk hjemme!“

Læreren: „Man skal hver dag forsøke at gjøre en god gjerning. Husk paa det, Peter! Hvad gjorde du for eksempel igaar for et andet menneske?“

Peter: „Jeg var paa besøk hos tante Thora, og jeg tror hun blev svært lykkelig da jeg gik!“

Unge Hansen (sørgmodig): „Jeg var ikke heldig med mit frieri.“

Vennen: „Tap ikke mode! En kvindes nei betyr ofte ja!“

Hansen (ryster paa hodet): „Ja, men hun sa ikke nei. Hun sa: „Boffel!“

Spøkegaade.

„Hvem er det som aldrig tar folk alvorlig?“

„En fotograf! Han ber dem bestandig om at „se blid ut!“

Endelig alene.

I en liten provinsby opførte en reisende skuespillertrup en k'lasisk tragedie for et meget taalig publikum. Ut paa aftenen naadde man stykkets mest dramatiske scene da skurken trækker helt frem paa scenen og hvisker til hende: „Ha — endelig er vi alene!“ — Da lyder en ensom røst oppe fra galleriet: „Nei, det er dere ikke! Ikke iafte! Men imorgen vil dere sikkert være det!“

Hvad de to landstrykere oplevet paa sin sidste ekspedition.

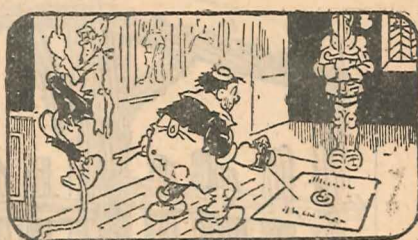
1. „Det gaar ikke længer med dette dagdriverliv,“ sa jeg en dag til min kammerat. „La os ta os til noget nyttigt! Vi vil samle paa antikviteter!“ Han slog straks til og saa begav vi os til Kimkov-slottet hvor vi lukket os selv ind.

2. Tjeneren hadde nemlig ikke tid til at lukke op for os, han hadde travlt med at konferere med sin herre om hvor de bedst skulde gjemme husskatter av guld og sølv, — det vil si: det fik vi først vite bagefter — under politiforhøret.

3. Saa sørgelig gik det os nemlig paa denne turen at vi rent ut sagt endte i relten. Og det var nærmest tjenerens skyld. Han hadde nemlig opfundet en mekanisk ridder med brynje og slag-sverd — i og for sig en meget genial opfindelse.

4. Hvis vi bare hadde visst besked om indrelingen, var vi sikkert ikke gaaet i fælden. Men vi var ganske uskyldige og uvidende og kom ganske tro-skyldig vandrende ind i riddersalen. Her var der en lem i gulvet.

5. Den førte ned til de underjordiske hvalvinger hvor vi formodet skatten laa gjemt, og derfor aapnet min kammerat lemmen. Men bums! der faldt riddersens sverd til slag. Han maatte altsaa være ivende!

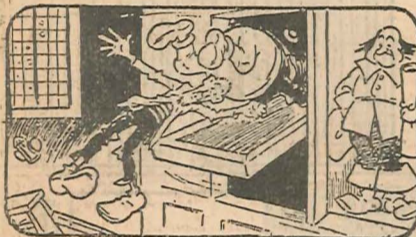
6. Skyndsomt begav vi os paa flugt fra denne tungt bevæbnede vogter av slottets skatter, — at opta kampen mot denslags folk vilde neppe bekomme os vel. „La os heller se at komme bort!“ sa min ven.

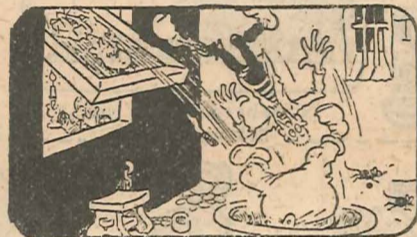
7. Paa vor flugt kom vi gjennem en lang korridor. „Se der!“ ropte jeg og grep min ven i armen. „Der hænger en mængde av malerkunstens mester-verker. De er guld værd, og de kan da ihvertfald ikke slaa med sverd!“

8. Det fandt min kammerat var et fornøllig ord og han var straks enig med mig i at etpar av disse mester-verker vilde pynte paa væggene vore hjemme, hvorefter vi straks begyndte at fjerne et av dem fra rammen.

9. Men, — ja det har naturligvis været den forbistrede tjeneren som har været opfindsom igjen, — nok er det: billedet vippel rundt om etpar tapper og vi forsvandt begge i et mørkt og bundløst dyp.

10. Det vil si: helt bundløst var det ikke. — vi kom ned i en slags gaard, men her var der et hul i midten (det saa vi i forbitarten) og som efter avtale faldt vi begge ned i det, min trofaste kamme-rat og jeg.

11. Huttetu! Hvor mørkt og uhyggelig det var dernede og hvor det suste om ørene paa os. Brrr! Vilde turen aldrig faa end? Hvor befandt vi os og hvad vilde resultatet bli for os stak-kars mennesker?

12. Bum! Da slog jeg hodet mot en dør, den gik op og — vi befandt os paa politistationen, befordret dit med ror-post! Kimkov-slottet hadde privat ror-postforbindelse med politistationen. For-modenkelig ogsaa tjenerens verk!

Billige, varige og vakre Gravmonumenter

Repræsentant for Kristiania: Havearkitekt E. Grobstok, Smestad, V. Aker.

NORSK KUNSTSTEN A/S

Forlang Katalog **PORSGRUND** Forlang Katalog

En fornuftig speculation.

Østerriske kroner og Polske marknoter er i de sidste dage steget sterkt, men der er ved øjeblikkelig bestilling sikkerlig endnu mange penge at tjene. 1000 Østerriske kronenoter sælges for blot kr. 17.50. 1000 Polske marknoter sælges for blot kr. 12.50 plus porto, pr. kontant eller avbetaling. Ekspederes ogsaa pr. postefterkrav.

NORSK VEXELKONTOR A/S

Skippergaten 11, KRISTIANIA.

Gamle metaller

kjøpes til høieste pris og ethvert kvantum av Kristiania Kunst- og Metalstøperi, ERNST POLESZYNSKI, Øvre gate 7, Kristiania. Telf. 16703.

Løvsag og Træskjæreværktøi og Materialer.

Bøger i stort udvalg. Prislister gratis.

Ulrick Riedl, Bodø.

God fortjeneste

faar enhver agent og handlende ved salg av vore artikler i: Objetryk, skulpturbilleder, vægtavler i brodet silke, glimmer og reliefs, orientalske aktbilleder etc. etc. samt brevkort, forundringspakter og andre ting. Illustreret katalog sendes gratis og franco. Skriv straks, da de fleste av vore varer er importforbudte og derfor oplagene begrænset.

Abels Kunstforlag, Kristiania. Post Box 496.

Praktisk!

Montere, Haandverkere og alle hjem bør ha loddelampen „Corba“. Denne er praktisk og billig i bruk. I ethvert hus er der en eller anden ting som trænges at loddes, ved hjælp av loddelampen „Corba“ kan man utføre lodningen selv.

Skriv til **SØRLIE & KARLSSENS** elektriske verksted, KIRKEGATEN 34 KRISTIANIA.

Billig!

Bruksanvisning medsendes hver lampe. Der medfølger loddebolt og loddefærdig tin (loddevand og syre overflødig). Pris kr. 5,00 med tillæg av 0,50 til porto.

ERKLÆRING:

Undertegnede, der har haft „Viktolin“ til kemisk undersøkelse og prøve, erklærer at preparatet ikke indeholder bly eller andre giftige og for haaret skadelige stoffer. Det har desuten vist sig at være et særdeles virksomt middel til at gjengi graat og falmet haar sin oprindelige farve og glands.

— JANUS — E. Meyer, Cand pharm. C. Vibe Petersen, Kemiker.

De er sikker paa at faa det bedste og et absolut uskadeligt middel mot graat haar, naar De kjøper „Viktolin“. Virker langsomt eller hurtigt efter behag. „Viktolin“ er vaskeekte. Farver ikke hovedhuden, fjerner fias og fremmer haarveksten. Pris kr. 3,80 pr. fl. Erholdes bl. a. hos:

Norsk medicins varehus, Akersgt. 53, Kristiania.
 Marth. Jacobsen, Grønsen 17, Kristiania.
 A/S Sanitas, Pilestr. 7, Kristiania.
 Einar Lehn, Nordregt. 12, Trondhjem.
 Trygve Vogt-Svendsen, Aalesund.
 Arendals farvehandel, Arendal.
 J. G. Jørgensens parfumeri, Bergen.
 C. Kindts parfumeri, Bergen.
 B. Thorsen, Drammen.
 Hagbart Jacobsen, Fredriksstad.
 Fr.stad Bandage- & Instrum.f., Fr.stad.

Kristian Østring, Gjøvik.
 O. J. Hanssen, Haugesund.
 N. Petersen, Hamar.
 Torps partymeri- og drogerif., Kr.sand.
 M. Sølvsberg, Larvik.
 Mosjøens drogeriforr., Mosjøen.
 Namsøs sape- & drogerif., Namsos.
 Skiens drogeri- & farveh., Skien.
 C. M. Engelsen, Stavanger.
 Alf H. Nilsen, Tromsø.
 „Sanitas“, Tønsberg.

eller direkte fra: „Janus“, tekn. kem. fabrik, Ruseløkveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katalog og Prislister.

Obs! Frimerkesamlere. Obs!

50 stk. forskjellige, bedre krigsmarker for kun 2 sv. kr. + porto.

H. LICHTENSTEIN A.-B. STOCKHOLM 3.

Lanka Harmonika

faas overalt.

Wilhelm Lanka

Gera-R., Tyskl. Harmonika-Fabrik

„Regent“-Cyklen

er iaar som ifjor den mest letløbende cykle, solid, elegant. Stort udvalg i cykledele samt cyklegummi. Agenter antages. Forlang katalog.

Cykle- & Sportsforretn. „Regent“, Edv. Stormsgt. 1, KRISTIANIA.

Christiania Paraply & Parasol-Fabrik's-Butik

Største Udvalg i Spadserestoker.

Kirkegaten 20.

Averter i Nord. Mønster-Tidende!

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm.Kr. 1.—
 50 „ „ „ 3.—
 150 „ „ „ 20.—
 100 forsk. f. Skand. 0.90
 150 „ „ „ 3.50

Kat. gratis. Alle M. køb. 500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimerkebørsen, KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

MUSIK-Instrumenter, bedste Kvalitet. Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.

Jul. Heinr. Zimmermann, Leipzig. Querstr. 26 28.

Eventyrenes lilleputby IV: Svinehyrdens sti og fyrtoetssoldatens tre hundehus.

I neste nummer følger: Askepots ildsted og Tonmelitens fingerbølhus.

Utgitt og trykt av A/S „Allers Familie-Journal”s trykkeri, Storgaten 49, Kristiania.